C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-29-Ledova_spolecnost-Mauzoleum_pro_lokomotivu.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-29-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
29. Ledová společnost
Mauzoleum pro lokomotivu

1

I tentokrát měli schůzku v Antarktické provincii. Prezident Kid a lady Diana se zde setkávali pravidelně. Od doby, kdy skončil válečný konflikt mezi Společností Mořského ledovce a Panamerickou, v němž nakonec zvítězil trpaslík Kid, přestože jeho Společnost utrpěla nezměrné škody, dávala ta neforemná hora sádla, která stála v čele Panamerické, přednost osobním setkáním.

Lady Diana se nyní pohybovala téměř výhradně na elektrickém vozíku. Mohla sice chodit, ale pokud možno se takové námaze co nejpečlivěji vyhýbala. Zlobilo ji srdce - a jak by také ne -, vrstvy tuku, obalující celé její tělo, ho nadměrně zatěžovaly.

Byla řada na ní, aby při dnešním setkání navštívila prezidenta Kida v jeho zvláštním vlaku, zaparkovaném souběžně vedle jejího speciálu. Očekával ji rovněž na mechanickém vozíku, ne však ze zdravotních důvodů, nýbrž proto, aby zamaskoval svůj zakrslý vzrůst a vypadal stejně vysoký jako jiní lidé.

„Budete muset jednou přijet do New York Station a ujmout se předsednictví některého ze zasedání Komise Dohod. To by mi ušetřilo tuhle dlouhou a únavnou cestu."

„Jistě jí využijete k inspekci území, která jsou ve vašem držení," poznamenal pragmaticky Kid. „Ale sám bych rád spatřil ten slavný Tubus, který by měl jednoho dne spojit oba póly naší planety." Usmál se. „Ovšem jestli byste si na oplátku přála projet se po šesti stech kilometrech mého transpacifického Viaduktu, jsem vám k dispozici..."

Lady Diana nepohnula brvou, vypadala, jako by byla uvězněná ve vlastním sádle. Napadlo ho, že jednoho dne z ní bude jen obrovská hrouda stearinu.

„S Tubusem mám problémy. Na několika místech se dost dlouhé úseky zhroutily a stavba má stále větší zpoždění. Nemám dobré glaciology ani specialisty ha vzduchotechniku a odvzdušňování. Věděl jste to?"

„Nakonec se ví všechno, však to znáte."

„Prý jste povolal vaši velvyslankyni z Transevropské zpět domů?"

„Ano, ale jen ke konzultacím..."

„Škoda že vás nedoprovází... Moc ráda bych se s ní po tolika letech setkala."

„Vždyť ji nenávidíte."

„Nesnášela jsem ji, když mi odloudila Liena Raga, ale tohle teď přece nemá žádný význam. Vy mi lžete, Kide! Nevrátila se kvůli konzultacím, je v Indické propadlině, v ubohé zapadlé Gravel Station. Navzdory přísnému zákazu Výhybkářů nainstalovala výhybku na zrušené trati a jela se podívat, co se tam děje. Nikdy se odtamtud nevrátí. Gravel Station je ztělesněním té nejstrašnější hrůzy."

Otevřela zásuvku v malém příručním stolku, který jí přisunuli ke křeslu, vytáhla z něho desky a podala mu je.

„Podívejte se na ty fotografie, pořídili je těsně předtím, než to tam uzavřeli..."

Kid něco takového v životě neviděl. Na fotografiích rozpoznával zrůdné příšery, napůl lidské a napůl zvířecí bytosti, o kterých mu vyprávěl Lien Rag, když se vrátil z Transevropské - z místa, kterému říkal Propast vlkodlaků.

„Co to dělají?"

„Právě napadli osobní vlak."

„Ale kolik jich je, proboha? Jak se mohli dostat do Indické propadliny? Ta je přece vzdálená dobrých dvacet tisíc kilometru od malého polárního kruhu, kde bylo něco takového poprvé zjištěno!"

„Mám na to svůj názor, ale to by bylo dlouhé povídání. Yeuze, jestli je vůbec ještě naživu, jim v tuhle chvíli musí čelit. Pokud byste jí náhodou chtěl poslat na pomoc záchrannou expedici, nejenže to už nestihne, ale navíc si silně znepřátelíte Výhybkáře."

„I když mě nabádáte k opatrnosti, nemusím brát jejich rozmary vůbec na vědomí.

„Yeuze se stále víc přibližuje k zakázaným tajemstvím. To nesmíme nikdy dopustit. Ale přijela jsem za vámi především proto, že potřebuji vaši radu."

Kid se lehce ušklíbl. Lady Diana nikdy žádné rady nepotřebovala.

„Současný papež prý umírá."

„Mluví se o tom už několik týdnů," odtušil celkem bez zájmu prezident.

„Jeho nástupcem by měl být nějaký bratr Petr. Vím, že znal Liena Raga i Yeuze, a dokonce měl pobývat i u vás."

„Neznám ho."

„Ale Lien Rag ho znal. Myslíte, že ho můžeme považovat za spojence? On má taky co skrývat, i kdyby šlo jen o roli, jakou sehrála církev během jednoho tragického období našich dějin, nebo o podivný řetězec následnictví na papežském stolci."

„Je to prohnaný chlap, možná upřímný ve víře, ale ve světských záležitostech jedná přímo s ďábelskou vychytralostí."

Lady Diana přimhouřila oči. Dvě nebezpečné černé tečky, které se ztrácely v sádlem zalitém obličeji, náhle zmizely úplně a bělostné tajemství té beztvaré tváře se stalo ještě záhadnějším.

„Co si myslíte o tom novém sibiřském dogmatu?"

„Ale jděte," odbyl ji, „to přece dobře víte."

„Chci tím říct, myslíte, že má šanci se rozšířit a najít odezvu u veřejného mínění? Co se mě týče, ve své koncesi jsem ho zakázala a každé porušení zákazu bude přísně potrestáno."

„U nás lze volně hlásat myšlenky a filozofické názory. Ovšem existují oblasti, v nichž nepanuje shoda a názory se velmi různí, zvlášť co se týče LID, Ložisek intelektuální dokumentace. Jde o množství různorodých dokumentů archivní nebo knižní povahy, noviny, časopisy, obrázkové knihy, video a audiopásky, které byly nalezeny pod ledem. Zrovna nedávno si na toto téma Ruanda s Yeuze dost ostře vyměňovali názory."

„Myslíte, že bychom měli urychleně otevřít další LID, která by potvrdila nejapnost nového dogmatu?"

„Nic takového jsem neřekl, každý spěch by mohl být podezřelý. Nesmíme vzbudit dojem, že se nové dogma dotklo nějakého aktuálního problému."

„Několik mých intelektuálů se právě zabývá otázkou, co by Sibiřané mohli z té nové teorie o trvání doby ledové vytěžit. Podle ní bychom tedy nežili v roce 2362 křesťanské éry, nýbrž doby ledové. Podle nich je to už čtyřiadvacet století, co začal led pokrývat naši planetu. Lépe by to mohlo vysvětlit mutaci některých živočišných druhů. Jenomže to dogma zároveň napadá náboženství i železniční společenský pořádek, který za celých těch čtyřiadvacet století nedokázal pozemšťanům zajistit skutečný blahobyt a štěstí. Vypadá to, jako by chtěli nahrávat Obnovitelům Slunce a všem dalším extremistickým hnutím."

Prezident nechal přinést čaj a různé sladkosti. Navzdory lékařským zákazům nedokázala lady Diana odolat plné míse lákavých zákusků a vybrala si ty s největším množstvím krému a cukru, jako obvykle ty nejškodlivější pro její už beztak špatně fungující organismus.

„S Obnoviteli je konec. Musí opustit úkryt v amébě Jelly. Sibiřané bombardují amébu novými kmeny bakterií a Jelly ustupuje k jihovýchodu. Daří se jim to skvěle. Pomalu, ale jistě obsazuje naše i vaše území. Už brzy bude Síť Raka odříznutá horami rosolu a my proti tomu nic nezmůžeme. Obnovitelé se uchýlí do tibetských hor, do Sluneční společnosti, kde na ně čeká Liensun. Prozatím mi jsou celkem lhostejní. Nemůže je teď ani napadnout, aby nám škodili a snažili se oživit sluneční planetu, kterou si vymysleli..."

„Diano, nejsem jeden z vašich poddaných. Jsem prezident Společnosti Mořského ledovce a vím, co si mám o Slunci myslet. Vaše plíživá, po léta trvající propaganda způsobila, že to slovo postupně zmizelo z našeho jazyka, z knih, z našich rozhovorů... Nicméně všichni stejně víme, že tam někde nahoře nad našimi hlavami, za zataženým nebem existuje a že tam jsou i další nebeská tělesa."

Lady Diana se ušklíbla, popadla další zákusek a celý si ho nacpala do malých úst. Raději odvrátil pohled a dal si doušek čaje.

„V Indické propadlině se potuluje další muž, který mi dělá velké starosti. Snažili jsme se ho sprovodit ze světa, ale je neuvěřitelně šikovný. Dokonce ani Tarphysové nejsou s to ho dostat."

„Tarphysové v nesnázích, no tohle!" neodpustil si ironický výpad Kid. „A to kvůli beznohému mrzákovi, který hopsá po rukou k obveselení všech, které potká. Tučňák, Tučňák Concrete, železniční tulák, vagónový povaleč, je to přece on?"

„Jak to, vy ho znáte!?"

„Nedávno jsem o existenci toho chlapíka něco zaslechl."

„Víte vůbec, kdo to je?"

„Říkají mu kromě všech těch přezdívek Gus."

„Jeho pravé jméno je Ragus, Lienty Ragus. Je to vzdálený příbuzný Liena Raga; další větev toho rodu. Choval soby na farmě pod kupolí v oblasti malého polárního kruhu, když ho Lien Rag navštívil. Lien Rag potom poprvé sestoupil do Propasti vlkodlaků a ten příbuzný ho později následoval. Dostal se ven, ale trpí úplnou ztrátou paměti, našli ho, jak bloudí po ledových pláních. V paměti mu zůstaly jen dva údaje: Indická propadlina a Concrete Station. I to je příliš. Od té doby nám uniká, proklouzává nám mezi prsty pokaždé, když už myslíme, že ho máme. Tři Tarphysové zmizeli. Tedy jeden z nich je mrtvý a ti další dva nezvěstní."

„Tři námezdní zabijáci," hvízdl jakoby obdivně Kid.

„Nechtě toho, prosím vás."

Náhle úplně změnil výraz a vypadal teď přísně a nesmlouvavě.

„Diano, už nedokážete uhlídat všechna ta tajemství. Nezvládáte to, všechno vám uniká mezi prsty. Stárnete, upadáte čím dál víc. Nechala jste zabít nováře Zeloye, dopisovatele mořskoledoveckého prestižního deníku, jen proto, že se snažil rekonstruovat Lien Ragův život a možná by přitom mohl pochopit příliš mnoho věcí. Pokoušela jste se zavraždit Flou Sadonovou i Yeuze, protože ta první vás už odmítá poslouchat a ta druhá stále myslí na Liena Raga a chce ho najít. Nedaří se vám, Diano, a brzy s tím budete muset přestat. Možná by bylo mnohem lepší říct lidem pravdu, co

říkáte? Přijmout jejich reakci, vysvětlit jim, proč už tak dlouho... se věci mají tak, jak se mají.“

„Zbláznil jste se, Kide?! A to jste členem Oligarchické rady! Vždyť vy jste nebezpečný!“

„Jaká Oligarchická rada? Nikdy se neschází, protože byste musela pozvat taky Sibiřany, Afrikánce, Flou Sadonovou a spoustu dalších. To nikdy neuděláte. Chcete vládnout jen sama, sama pro sebe jste uchvátila moc nad světem a vaše vláda se skládá jen z podvodů, přetvářky, skrývání pravdy a uzurpátorství!“

„Pcha, až uvidíte, jak váš skvělý Viadukt, rozbitý na kusy, plave v rozbouřených vlnách Pacifiku vedle tajících ledových ker, pak se možná za tahle slova zastydíte a budete jich litovat,“ prohlásila pevně.

Zachvěl se a zadíval se do dálky směrem na východ. Jako by i tady odtud mohl spatřit svůj Viadukt, nejvelkolepější dílo celé železniční civilizace, jediné, které mohlo konkurovat Velké čínské zdi, pohřbené pod vrstvami ledu.

„Musel jsem ho na čas opustit a soustředit síly na Síť 160. poledníku na severu mé koncese. Musím obehnat kolejemi celou koncesi, jinak mi ji Sibiřané vezmou. Až se jim podaří zbavit se Jelly i Obnovitelů, chtějí se v těch divokých končinách zabydlet.“

„Říká se, že tam leží nedozírné bohatství. Kůže a slonovina milionů zvířat, všechno, co améba nedokázala strávit.“

„Spíš fagocytovat. Ano, to je ten přesný výraz. Oh, nebojte se, lady Diano, já vás nezradím, není to v mém zájmu, ale vidíte to přece sama. Vraždy, spiknutí, války, kupčení, vyjednávání, rozhazování peněz plnými hrstmi, to všechno nedokázalo některým lidem zabránit, aby se dál nesnažili pátrat po původu našeho osudu a po naší budoucnosti. Nedokázala jste je zastavit. Obnovitelé vám unikají na palubě vzduchoplodí a Velrybí lidé se vám vysmívají z útrob svých hostitelů, létajících velryb. Netolerance zrodila odpor, to odbojné rozhodnutí ignorovat koleje...“

Zvedl své krátké paže ke stropu.

„Koleje, pupeční šňůra štěstí na zemi, rozdělovatelka světla, tepla a jídla! Kdo myslíte, že dnes ještě věří, že je to naše jediná šance? Čím dál víc lidí spatřilo Obnovitele v jejich vzduchoplodích, spousta svědků už viděla velryby, co se nespokojí jen s plazením po ledovci a teď nám dokonce létají nad hlavami.“

„Člověk by řekl, že jim závidíte. Nesníte snad o tom, připojit se k nim?“

Potřásl velkou hlavou.

„Ne, ne, jsem dítě kolejí, a jakmile se od nich vzdálím, cítím se ztracený. Po padesáti metrech je neznámo, zima, hlad a především strach, obrovský neovladatelný strach, jaký museli zažívat naši předkové ve chvíli Velké paniky, když se nebe neodvolatelně zatáhlo, slunce zmizelo a ledovce začaly sestupovat od severu a stoupat od jihu! Ten strach se nám navždy zapsal do podvědomí a ti, kterým se podařilo se ho zbavit, za to vděčí rozdílné tradici myšlení, dlouhé nejméně jedno století. Rodiče jim museli nepochybně předat své pochybnosti nebo odpor ke kolejím, aby je oni dnes dokázali nenávidět.“

„Myslíte si, že Obnovitelem se člověk nestane ze dne na den, že to je zapsáno v genech, v jakési rodinné logice? Také jsem si to vždycky myslela, a jednu dobu jsem dokonce měla v úmyslu rozbít rodiny, vzdálit děti od rodičů, aby byly vychovány jedině v kultu kolejí. Jenže zprávy a studie, které jsem na tohle téma nechala vypracovat, hovořily jasně: Způsobilo by to takovou paniku a odpor, že by to bylo nepochybně ještě mnohem horší. Ale Kide, prosím vás, netvařte se, jako by to byl začátek konce. Máme ještě spoustu zdrojů. Železniční společnost má před sebou dlouhá staletí prosperity. Věřte mi.“

Zdvořile se těm omílaným frázím usmíval.

2

Starý vetešník mu prstem ukazoval různé neforemné tvary:

„Tohle je beton, cestující, tohle taky. Jsem na beton specialista a tady ve vašem koutě jsem nikdy žádnej jinej neviděl. Na to potřebujete speciální písek, ne takovej, co byl kdysi k mání na pobřeží moří a oceánů, protože ten je plnej soli. Jen se pojďte podívat, jak vypadá beton udělanej z písku nasáklýho solí.“

Vedl ho až úplně na konec rozvrzaného vagónu k otlučenému prastarému zábradlí, které vypadalo jako snětí sežraná nemocná lýtka. Zevnitř prosvítaly rezavé železné tyčky zpevňující betonové sloupky.

„Tohle je z mořskýho písku. Je to lacinější, můžu vám udělat cenu.“

Díval se svrchu na beznohého muže, který chodil místo po nohou po dlouhých pažích.

„Stačí mi jen malý kousek, co bych si mohl dát do kapsy. Jsem jenom zvědavej, nic jinýho... A tady v okolí byly nějaký velký cementárny?“

„Ta největší v Indii, cestující. Ve skladu mám dokonce pytle plný cementu, za ty staletí ztvrdnul jako ledovec.“

„Stanice exportovala cement všude možně.“

„Říkalo se město, cestující, ne stanice.“

Vetešník měl na sobě prošívanou halenu a obrovské holínky. Špinavý plnovous se mu uprostřed dělil a jeho pravou část si přehazoval přes rameno. Vypadal, jako by stále ještě žvýkal poslední sousto posledního jídla, zuby mu cvakaly naprázdno.

„Zajímám se o obchodní spojení doby předledové,“ prohlásil Gus a snažil se najít místo, kam by se mohl vyhoupnout, aby byl ve stejné výšce. „Například obchodní cesty cementu, to by mě zajímalo...“

„Cementárny měly sklady skoro všude v Indickém oceáně. Někde tady mám záznamy obchodního námořnictva, konosamenty, ty by vám mohly hodně prozradit o tom, co vás zajímá.“

„Co to je, ty konosamenty?“

„Lodní nákladní listy, záznamy o naložení, zboží na palubu nákladní lodi. Dovedete si vůbec představit, jak vypadala taková nákladní loď?“

Vousáč šel vpředu a Gus se kolébal z jedné ruky na druhou za ním. Ve shnilém vagónu se válela spousta ostrých úlomků a odpadků a on musel být opatrný.

„Ten váš konosament je vlastně seznam zboží a nákladní loď se plavila po oceánu díky motoru a lodnímu šroubu, nebo vrtule, jestli chcete.“

„Mohl bych vám jich prodat svazek za deset dolarů.“

„Kdepak, to je příliš drahý... Opravdu si myslíte, že z mořskýho písku se nedá stavět? Přece všechny ty dřívější ostrovy v oceánu mohly poskytovat jen takový písek...“

„Museli ho propírat ve sladký vodě, třeba ho odkalovali v nějakejch nádržích nebo co já vím,“ rozčilil se vetešník.

Hodil Gusovi svitek papírů a ten se musel chvíli udržet na jedné paži, aby si ho mohl zasunout do podpaždí. Potom se vyhoupl na betonový náhrobní kámen a svitek rozvinul.“

„Někdo mi řekl o Gravel Station v propadlině... Přej tam těžili písek.“

Vousáč neodpovídal, evidentně tímto klientem pohrdal, podezíral ho, že se chce zadarmo dostat k informacím. Gus vytáhl pětidolarovou bankovku, zašustil s ní mezi prsty a položil ji na truhlu vedle sebe.

„Můžu vám zaplatit pět dolarů, víc ne. Tyhle seznamy zboží už dneska nikoho nezajímají a určitě budou i v knihovně v Karachi Station.“

„Ani za nic! Nestojím o žádný maléry. Všechno, co se týká cementu, je podezřelý a už beztak mám potíže prodávat svý zboží. KDDNYST mě už párkrát otravovala, já chci, aby na mě zapomněli. Vy pro tu slavnou knihovnu pracujete?“

Gus si významně odkašlal jako někdo, kdo by nerad prozradil víc, než je nutné.

„Mohl bych s ní spolupracovat, kdyby nebylo KDDNYST,“ pokračoval rozhořčeně vetešník.. „Považuju za důležitý vědět, jak žili naši předkové v těch jejich stavbách z betonu. Ještě jich pod ledem zbyla spousta, dokonce ani ne moc daleko odtud, některý z nich dokonce vystupujou na povrch. Dají se vidět z expresu, co jezdí kolem. Byly to náhodou pěkný stavby.“

„Takových je!“ prohlásil Gus s hraným opovržením.

„No, ani bych neřek... Náš cement byl prej nejvyhledávanější v celý tyhle oblasti.“

„Jak to můžete vědět?“

„Z novin z tý doby. Ale ty nejsou na prodej, ani za sto dolarů. Mám jen jedinej exemplář, chápete...“

„A kdybych si je jen přečet přímo tady pod vaším dohledem?“

Vetešník si nepřítomně hladil polovinu plnovousu:

„Řekněme pět doláčů. Dám vám ty seznamy a nechám vás číst si v novinách asi tak pět minut.“

Šel pro ně do jednoho z tmavých zákoutí. Vrátil se s velkou deskou z plexiskla, pod níž byly noviny úplně rozevřené a chráněné před roztrháním. Byl to New Delhi Chronicle ze 17. ledna 2043. Byla tam celá stránka o cementárnách v Bhádravátí, bilance roku 42 a předpoklady budoucího rozvoje.

„Ale to je přece samá reklama, tohle!“ vykřikl zklamaný Gus.

„No a co, i to je až moc, nemyslíte?“

„Ty informace jsou tendenční, to moc dobře víte.“

„To vám vadí, o tři staletí pozdějc?“

Gus hledal nejdřív mezi informacemi o vývozu, ale nenašel nic zvláštního. Naproti tomu v předpokladech příštího rozvoje zaznamenal, že cementárny počítaly s rozšířením do Indického oceánu a budováním poměrně malých výrobních celků.

„Ale neuvádějí žádný seznam,“ zasténal. „Jak je to možný, chystali se přece investovat miliony dolarů!“

Vetešník ho pozoroval bez mrknutí oka. Byl už zvyklý u svých vášnivě zaujatých klientů a badatelů na podobně zoufalé reakce.

„Co chcete, abych vám řek?“ divil se a sebral pětidolarovku, kterou Gus položil na pokladnu. „Vraťte mi už ty noviny, protože teplo vašich rukou by je mohlo i přes plexisklo poškodit.“

„Nic jinýho už nemáte?“

„Co přesně hledáte?“

„Město, celé město postavené z betonu. Těsně před začátkem doby ledové.“

„Tady začala doba ledová o něco pozdějc, věděl jste to? Tak o pět až deset let... Vážně nevím, co bych vám mohl ještě prodat, ale zastavte se za pár dní. Do tý doby možná přijdu na něco, co by se vám líbilo.“

Gus neměl čas se tam za několik dnů vracet, našel si totiž práci porcovače v jedné z rybích továren na zpracování tuleňů na mořském ledovci. Celých čtrnáct dní tvrdě dřel, potřeboval si zase něco našetřit, aby mohl pokračovat v pátrání. Nikdo si z něho už neutahoval jako na začátku, dokázal totiž za několik minut očistit mrtvého tuleně od vrstev sádla a rozporcovat maso. Nikdo to tak rychle nedokázal. Bylo to fascinující divadlo pozorovat, jak zdravá polovina chlapa splývá s tělem víc jak tunového zvířete. Objímal ho, seděl na něm obkročmo, vnikal dokonce dovnitř a za pár okamžiků byly čtvrtky sádla v taviči nádrži a kusy masa zabalené.

Večer chodil jíst do kantýny s ostatními, ale moc se s nimi nebavil. Spíš poslouchal a doufal, že nějaké slovo nebo věta by ho mohly navést na stopu.

„Hele, to seš ty, ten Tučňák Concrete z jihu?“ ozvalo se vedle něj.

Gus byl velmi nedůvěřivý k lidem, kteří mu tak říkali. Musel stále myslet na Tarphysy, námezdné vrahy, které za ním poslali Výhybkáři a lady Diana.

„Jsem vagonovej povaleč, stejně jako ty...“

Chlap byl starý a začínala ho sužovat počínající sněť. Na obou rukou měl dohromady jen pět prstů, ale byl ještě velmi hbitý. Porcování mu už moc nešlo, ale dobře si poradil s koulením beček plných tuleního oleje. Na ramenou dokázal unést plný sud až na vzdálenost padesát metrů.

„Já jsem Fri. Už jsem o tobě slyšel. Přej hledáš nějakou vybájenou stanici, je to pravda? Chceš složit svý kosti zrovna tam, ale proč? Taky jsem si chtěl nějakou vyhlídnout, už mě to zmáhá, pořád se plahočit po tratích... Začínám bejt starej...“

Všiml si, že Gusovi není do řeči, tak dál nenaléhal, a dokonce se už ani nesnažil k němu přiblížit. Někdo mu pak řekl, že Fri dřív znal jiného chlápka, který hledal stejnou stanici jako Gus. Za tři dny ho Gus vyhledal.

„To je fakt,“ Fri nedělal drahoty. „Je mi to k smíchu. Co to má bejt, ta vaše stanice? Nějakej starobinec pro vagónový povaleče?“

„Jak o ní mluvil ten tvůj kámoš?“

„Říkal, že kdysi znal jednoho profesora, kterej tomu věřil. Přej tam mělo bejt teplo a plno jídla a pití. Jinak je to ale úplná samota a pustina, ale na to bych já taky kašlal, jen kdybych si mohl pěkně hřát svý starý kosti a cpát se dobrotama.“

„Profesor, jaký profesor?“

„Takovej starej blázen... Vykládal všelijaký historky za trochu jídla a pivo...“

„Nejmenoval se Marcus?“

„No jo, řek bych, že to bylo to jméno...“

„Nemluvil o trati, co tam vedla?“

„Ne, to nikdy... Buď si to nechával pro sebe, nebo to nevěděl.“

„Jako všichni ostatní,“ zamumlal Gus, „jako ostatní... Už si začínám myslet, že to je opravdu jen přelud, který nikdy neexistoval. Ten tvůj kámoš ještě žije?“

„Nevím, už to budou dobře dva roky, co mi zmizel z očí, ale možný to je.“

„Kde by měl teď být? Někde víc na jihu, co?“

„Jo, víc na jihu.“

3

Noční můra se opakovala každou noc a trvala plných sedmnáct hodin, po které vládla tma. Byli namačkáni v malém vlaku zaparkovaném na slepé koleji uprostřed Gravel Station a museli bez přestání držet hlídky. Yeuze stejně jako Engol nebo Enrico. Jejich nejslabším místem byly spojovací harmoniky mezi vagóny. Kromě lokomotivy měli ještě obytný vagón, vagón se zásobami potravin a velkou cisternu plnou oleje.

Bylo nemožné odsud vycouvat, kola lokomotivy klouzala po hromadách pomalu se rozkládajících těl, která pod ochranou dosud neporušené kupole v relativním teple hnila. Vlkodlaci tady vytvořili zátaras z vlastních těl, aby jim zabránili odjet. Nechali se hromadně rozdrtit, vrhali se pod kola v celých skupinách. Yeuze, která už viděla pěstovat pod skleníky i vinnou révu, připadali jako odporné, nestvůrné hrozny, které se vršily jeden na druhý. Když potom ty nestvůry pochopily, že kola vlaku se díky té hnusné kaši točí naprázdno, stačilo jim už jen hnilobný proces udržovat za hojného přispění moči a výkalů. Všechen ten příšerný smrad dosahoval až k nim, když museli čas od času uvolnit větrací průduchy svého vlaku.

„Zmýlili jsme se v našem odhadu,“ přiznávala mladá žena. „Jsou jich desítky, ba stovky, a to nepočítám tu spoustu mláďat v líhni...“

„Mláďata, co mají hlad,“ procedil Engol mezi zuby. „Kéž by už pochcípali!“

V podstatě je skoro neviděli, jen občas nějakou hrůzostrašnou hlavu, nebo spíš tesáky a obrovské paťáty, které útočily na spojovací harmoniky mezi vagóny. Museli na ně střílet, a když se tesáky a drápy stáhly, utěsňovali trhliny speciálním aerosolovým sprejem. Sice je neviděli, zato však cítili. Ten odporný zápach byl strašnější než všechno ostatní. Byl všude, odporný mastný živočišný pach.

„Předpotopní chaos,“ tvrdil znechuceně Engol. „Doba velkýho zmatku, velkýho míchání, kdy se člověk připravoval ke zrození ze živočišného hnoje a tlejících rostlin. Vracíme se do prvotních dob vzniku.“

V noci se to všechno hemžilo, sice bez hluku, ale s vířením nedýchatelného zápachu, který je udržoval v bdělém stavu a na pokraji šílenství. Věděli, že to nemůžou dlouho vydržet, a buď se pokusí probít i za cenu strašného masakru, nebo přijmou smrt a stanou se potravou těch hnusných mrňousů v líhni.

„Můžeme to zkusit přímo dopředu. Pokusíme se rozrazit zničené kostry obytných vagónů, a až se roztříští, snad se nám podaří se nakonec vyprostit.“

„Udělají to samý i vepředu,“ odporoval Engol řidiči, který už poněkolikáté navrhoval tohle řešení.

„Jo, ale aspoň se o něco pokusíme.“

„Kdybychom opustili obytný vagón, mohli bychom se zařídit provizorně tady a ve vagónu se zásobami. Budeme sice muset oželet pohodlí, ale mezi námi, stejně nemáme čas a ani odvahu ho využívat. Máme strach se rozdělit.“

„Půjdu ho odpojit,“ prohlásil Engol a popadl automatický ruční raketomet.

Yeuze na něj čekala v půli cesty a hlídala spojovací harmoniku. Ve dne se však vlkodlaci zdržovali v uctivé vzdálenosti. Engol se velmi brzy vrátil.

„Hotovo. Jenže nevěřím, že se nám podaří vyprostit se směrem dopředu.“

Všechna zásobovací potrubí byla porušená a proděravělá. Vlkodlaci je urvali, aby se dostali k tulenímu oleji, který zásoboval hořák lokomotivy, a odnášeli ho v různých nádobách svým mláďatům. Lien Rag kdysi říkal, že jsou možná rozděleni do skupin podle stupně vyspělosti, a předpokládal, že někteří dokonce užívají nástroje. Jenže tam, v Propasti vlkodlaků, blízko severního pólu, existoval stálý zdroj tepla a světla a vlkodlaci se mohli vyvíjet právě díky tomuto zázraku. Podle vyprávění Liena Raga jim nechyběla potrava.

Yeuze z dálky zahlédla nějakou ženu, tedy bytost s ženským tělem. Pohybovala se po čtyřech chlupatých vlčích tlapách a vyzývavě kroutila zadkem. V tu chvíli Yeuze zachytila Engolův a Enricův pohled a nedokázala na něj zapomenout. Ta samice vlekla nádobu z umělé hmoty plnou oleje, postrkovala ji před sebou předními tlapami. Kousek za ní jeden mongolík s opičím tělem nesl bez obtíží plný kanystr.

Snažili se zachránit, co se dá, a učinit přítrž tomu plenění životně důležitých zásob oleje. Především natáhli nové přívodové trubky, v noci však vlkodlaci trpělivě útočili na cisternu dál, drápali a kousali stále na stejném místě.

„Jestli ji prorazí, jsme ztraceni," zoufal si Engol. „Tím spíš, že ji napadají zespoda. Všechen olej potom vyteče."

Když se vrátili do řídicí kabiny, Enrico právě zvyšoval tlak páry a kontroloval jednotlivé stupnice a ciferníky.

„S laserem si můžeme uvolnit cestu, ale po dvou minutách se baterie vybijí a budeme muset zastavit."

„Zkusme to i tak," přidal se k Enricovi Engol.

Řidič nastavil pluh na rozbíjení ledových ker do správné výšky pomocí ovládání zevnitř. Účinek byl okamžitý, shnilé vagóny se rozprskly a uvolnily několik metrů kolejí. Naopak zbytky shnilého dřeva pomáhaly lokomotivě v pohybu, protože jinak by kola prokluzovala po hromadách výkalů a odpadků. Jenže další z obytných konvojů pluhu vzdoroval. Lokomotiva sice vagóny shrnula k sobě, ale různorodý materiál vytvořil kompaktní celek. Enrico musel brzy uznat, že dál to nejde a že je zbytečné plýtvat spoustou energie nadarmo.

Oba další, Engol s Yeuze, oba v plné zbroji, hlídali stanici zprava a zleva. Kdyby se vlkodlaci ukázali, mohli by jich zlikvidovat třeba stovky, jenomže všude byl klid.

„Pozor, spouštím laser!"

První vagón, zpola rozdrcený náporem lokomotivy, vzplanul a požár se začal brzy šířit. Díky díře v kupoli o kus dál před nimi se vytvořil komín, který odváděl z jejich blízkosti nejhustší kouř i žár.

„Líheň je tamhle, kdybychom celou tuhle obytnou čtvrť vlevo vyhodili do vzduchu, mohli bychom si ji vzít na mušku. Právě tam je jejich slabé místo. Pekelné potomstvo vyrůstající na haldách hnoje."

Yeuze to šokovalo, i když vlkodlaky z duše nenáviděla. Snažila se na to nemyslet a příliš ten pocit nerozebírat. Nedokázala však zapomenout, že každá z těch nestvůr byla alespoň ze čtvrtiny člověkem. V jakém kotli se tahle úděsná směs míchala? Jenomže co to bylo platné, když občas zahlédla v jejich očích lidský pohled, pohled muže nebo ženy, a tam v líhni to jistě bylo stejné.

Kdysi označovalo slovo „líheň" příjemné, útulné místo, měkké hnízdečko, kde se vyvíjelo mládě, obklopené péčí a láskou. Později během doby ledové se začalo tím slovem označovat místo, kde zvířata, především tuleni, chovali svá novorozeňata. V lidském srdci bylo to slovo synonymem naděje, pohody a výdělku, protože líhně tuleňů mohly produkovat obrovské množství masa, oleje a vyhledávaných kožešin. Jenomže stejné slovo v prostředí vlkodlaků náhle připouštělo krutost a nenapravitelný masakr.

„Kdybychom se tak mohli tady odtud dostat i bez takové surovosti..."

„Co tím chcete říct?" vyštěkl na ni Engol. „Chtěla byste je ušetřit? Musíme je zničit všechny do jednoho!"

„A co z toho?"

„Pak si můžete jít hrabat do tý sedmý hromady písku, kde odpočívá pirátova lokomotiva, a třeba tam najdete cenné informace o tom vašem kámošovi Lienu Ragovi. Přece kvůli tomu tady jsme, nebo snad ne?"

„Ať tak či tak, kvůli tomu zahynuli Stewe i Sala," povzdychl si Enrico. „Jezdil jsem se Stewem celý roky a jen těžko se smiřuju s jeho smrtí, zvlášť když byla tak příšerná. Ne, s tím se opravdu nemůžu smířit."

Dokonce i mírného Enrica zachvátila zuřivá touha po krvavé odplatě. Yeuze cítila, že smrt obou mužů ji zavazuje. Musela pokračovat až do konce, odhalit tajemství sedmé písečné pyramidy. Občas ji mohli spatřit, byla pokryta ledovým příkrovem a převyšovala začouzenou, polozbořenou kupoli stanice.

„A co když je to zbytečné? Co když tam nic není?... Jen si to představte, pod horou písku není žádná obří lokomotiva... A navíc, začínám si myslet, že tyhle stvůry, ti vlkodlaci, jsou možná klíčem k záhadě, na kterou hledám odpověď... Nechtě mě, ať vám to vysvětlím, dřív než si začnete myslet, že jsem se zbláznila... Lien Rag se s nimi už setkal, tam na Dalekém severu, ale ti byli mírumilovní, protože měli dost potravy, tepla a světla. Tady žijí v příšerných podmínkách; aby své potomstvo vychovali, zajistili mu potravu a teplo, musí je rodit a vychovávat na hnoji."

„Nezapomněla jste náhodou na to, že vyhubili všechny obyvatele Gravel Station?" zeptal se netrpělivě Engol.

„Nezapomínám na nic. Mají hlad. Nemám tušení, jak se mohli dostat až sem, ale začínám si myslet, že jejich přítomnost není pouhá náhoda... Dokonce bych řekla, že Lien Rag a pirát Kurts je sem přivezli, aby odhalili jejich tajemství... Kurts se vždycky obklopoval specialisty a techniky z různých vědních oborů. Měl ty nejlepší odborníky a nepokrytě se vysmíval zákazům na tratích Transevropské. Jeho lokomotiva klidně jezdila po prioritních tratích, hravě překonávala automatické zátarasy a rušila zablokované výhybky. Měl i nejlepší lékaře, chirurgy a biology. Možná předpokládal, že když dokážou analyzovat ty nestvůry, podaří se jim vysledovat vývoj až k počátečnímu chaosu. Jestli je všechny zmasakrujeme, riskujeme, že zničíme stopu zásadního významu."

Engol z ní nespouštěl oči, jeho pohled byl nesnesitelně pronikavý. Od chvíle, co tady uvízli, mu pohubl obličej a horečnaté oči jako by pohltily celý obličej. V tom pohledu nebyl ani náznak shovívavosti nebo smyslu pro humor.

„Tuhle obhajobu jste improvizovala z nemístné útlocitnosti, nebo je podložená vědecky objektivním názorem?"

„Bylo jich víc, co sestoupili do té Propasti vlkodlaků na malém polárním kruhu. Lien Rag, potom mrzák Lienty Ragus, který vzápětí zmizel. Potom se ho vydal hledat jeho syn spolu s novinářem Zeloyem. Ten byl na rozkaz lady Diany zavražděn. Podle posledních zpráv jen Lien Rag a Zeloy se odtamtud dostali. Zeloy se dokonce musel dostat mnohem dál než Lien Rag, protože ho našli silně ozářeného a museli ho na dlouhou dobu hospitalizovat, aby snížili radioaktivitu jeho těla. V té propasti zřejmě existuje silný zdroj radioaktivity a právě to by mohlo být vysvětlením hrůzné mutace těchto hrozných bytostí. Nejspíš to nebude vysvětlení jediné."

„A vy si myslíte, že pirát Kurts záměrně přivezl ty bytosti sem, do zapadlé zapomenuté stanice, aby je tu mohl pitvat

zaživa?“

„Ne, to si nemyslím, Kurts nebyl sadista.“

„Že ne? No řeknu vám, že má dost divnou pověst.“

Enrico oznámil, že baterie jsou znovu dostatečně nabité a že mohou použít laser.

„Spalte ty vagóny,“ vybídl ho Engol. „Tím nic neriskujeme.“

„Co když se otočí vítr?“

„Musel by foukat od severu, a to se v Indické propadlině nestává nikdy.“

„Stejně se bojím, že se plameny otočí proti nám.“

„Jen ten laser namiřte na ten konvoj naproti. Jestli se nám ho podaří zapálit, otevře se nám zčásti přístup k tomu hnusu s mláďaty.“

„Je tam ještě další konvoj,“ nedala se Yeuze.

„Jo, jenže ten už je poslední a pak pěkně usmažíme všechny ty malý příšerky!“

Zdálo se, že Enriko souhlasí, a laser se zabodl do vagónu přímo před nimi.

„Tam dole to vypadá jako umělá sláma.“

Za chvíli se vzňal plamen a díra v kupoli nasávala kouř stejně jako při prvním požáru. Brzy byl celý konvoj v plamenech. Plameny šlehaly a sálající horko začínalo působit i na trámy a skla kupole, která byla brzy celá zdeformovaná.

„Tak tady to máte,“ zuřila Yeuze. „Ty skleněné tabule vypadnou!“

Padaly nejdřív po jedné, pak se náhle utrhl celý blok, velký několik čtverečních metrů.

„To samé se může stát tady nad námi, raději byste měl couvnout, Enrico, dokud je čas,“ radila Yeuze.

„Ani nápad!“ rozčilil se Engol. „Každý centimetr získané koleje je vítězství. Brzy vyklidíme celý tenhle kout stanice. Musíme jen překonat pár nepříjemných chvilek, a pak to tady hezky zahřejeme a vaši malí kámoši se budou muset dát na ústup.“

„Prosím vás!“

Zachechtal se.

„Někteří z nich jsou moc pěkně udělaný, všimla jste si?“

Zaplavil ji hnus, málem mu připomněla, jak se nedávno díval na samici, co šla po čtyřech a kroutila zadnicí. Ale ovládla se, podobný slovní souboj za těchto okolností jí připadal opravdu nesmyslný.

„Přece jen to hřeje příliš,“ oznámil Enrico.

„Tak couvněte, asi padesát metrů.“

Přehodil páru a po několika otáčkách naprázdno se kola začala točit zpět. Yeuze napadlo, jestli se nemohou poškodit i koleje a nezdeformují se tím horkem.

Potom se vlak zastavil. Jen se dunivě chvěl, ale nehýbal se.

„Klouže to,“ zasípal Enrico. „Určitě jsou za námi.“

4

Jelly pomalu ustupovala a nechávala je stát na místě. Teď už si to mohl ověřit kdokoliv, i malé děti. Zapichovaly do ledu kůly a potom běžely oznámit rodičům, že améba dělá čtyři metry za den, někdy i pět.

„Opouští nás,“ říkali. „Pomstí se nám, nechá nás tady úplně odkryté a bez ochrany, přímo na ráně Sibiřanům. Jejich hnusná děla nás smetou z povrchu jako nic.“

Ma Ker se vydávala na obhlídku dvakrát denně, prolétávala v uctivé výšce nad nepřátelskými pozicemi a nemohla si už nic nalhávat. Bylo nabíledni, že za pár týdnů bude Bratrství II na dostřel sibiřských raket. Jelly nezadržitelně klouzala pryč, prchala v hrůze před novým kmenem bakterií, které by ji dokázaly totálně zničit. Sibiřané jimi ostřelovali její rosolovité tělo, rakety při dopadu vybuchovaly a rozlévaly kolem hektolitry smrtícího jedu. Příliš rozptýlený a na obrovské ploše rozložený organismus s nízkou hustotou, nervových vláken nedokázal zorganizovat proti vetřelcům účinnou obranu.

Jdrien se vrátil na základnu sám, nepodařilo se mu přesvědčit Vsin, aby se vrátila s ním. Stále na něho čekala u malé tulení díry, kam se také chystala Ma Ker. Doufala, že tam pro své lidi instaluje provizorní základnu, než se jim podaří velké přesídlení do Sluneční společnosti.

Zprávy z Everest Station přicházely jen občas a byly málo povzbudivé. Obnovitelé, kteří se tam již usídlili, jenom naříkali, že jsou pod stálým dohledem Liensuna a členů Provizorní správní rady. Ta totiž zatím spravovala Společnost, než budou vypsány volby. Noví obyvatelé Společnosti, tedy Obnovitelé, byli zatím z voleb vyloučeni.

Ma Ker se proto ocitla v nepříjemné pozici. Členové jejího správního kolektivu ji začali obviňovat, že je vůči svému adoptivnímu synovi příliš shovívavá, není-li s ním přímo spřažená.

„Liensun je nezměrně ctižádostivý a chce vládu jen sám pro sebe. Tady si na nás netroufal, nemohl si nás podrobit, ale tam s pomocí Tibeťanů... Několika triky je dokáže ohromit a podmaní si je.“

„Dobře víte, že je opravdu obdařen nevšedními schopnostmi.“

„Nikdy se ani nepokusil, abychom z toho taky my něco měli. To jeho nevlastní bratr Jdrien dokázal ovládnout Jelly a držel ji v uctivé vzdálenosti od naší základny, nesčetněkrát nás zachránil. Liensun je ještě malý kluk, nedůvěřujeme mu. Dokonce zapomněl i na náš cíl, na náš ideál, Slunce, i když teď musíme na nějaký čas na naše naděje zapomenout.“

„Nikdy vás ani nenapadlo, že zbožňujete svého úhlavního nepřítele? Jdrien sem přišel jen proto, aby nám zabránil v oživení Slunce, a vy to dobře víte. Hraje si na velkorysého a hypnotizuje Jelly, aby nás ušetřila, jenomže je to od něho

jen chladná vypočítavost. Především chce pomoct svým Zrzavým, na to nezapomeňte. Sám je taky Zrzavý.“

„Jen míšenec, zpoloviny je Člověkem z Tepla a má radši naši společnost. Nežije rád mezi těmi primitivy, i když jsou bůhvíjak mírumilovní.“

„Neudělal nic, aby zabránil Sibiřanům ve výrobě těch ničivých bakterií.“

„To není jeho starost, ale naše a především Jellyina, a pak, stejně jsme tady nechtěli zůstat, uprostřed té nestvůrné hmoty. Nikdy jsme si nezvykli na tak nebezpečný život. Chtěli jsme jen získat čas, než se nám podaří namontovat reaktor na velkou vzducholoď Slunce světa, na níž bychom všichni odletěli. Stejně si musíme najít jinou základnu.“

„Máme přece tu u tulení díry...“

„Nejdřív Jelly a teď se zase obáváme nestability mořského ledovce. Tolik bychom si přáli zakotvit už konečně na pevninském ledovci. Leťme rovnou do Sluneční společnosti a prosaďme tam svou vůli. Budeme Tibeťany respektovat, ale ekonomii a společenský život si zařídíme podle svého.“

Ma Ker už vydala příkaz k evakuaci obytných vagónů a s nimi žen a dětí, které se přímo neúčastnily kolektivní práce a rozhodování. Bylo to tři sta osob z tisíce. Ti ostatní tu museli zůstat, aby udrželi v chodu Bratrství II. Systém obrany nesměl být narušen a především museli pokračovat v složité montáži jaderného reaktoru na obří vzducholoď.

Kolektiv navrhl, aby na sibiřské zálohy byl podniknut výpad.

„Musíme zaútočit na laboratoře produkující bakterie.“

„Jsou teď velmi dobře chráněné raketami všech typů doletu.“

„Vypustíme parašutisty. Je to naše nejmodernější a nejstrašnější zbraň. Zaútočíme na zásobovací konvoj a vyhodíme do povětří celou trať na co největší vzdálenost.“

„Museli bychom použít všechny naše rezervy výbušnin. To nedovolím.“

„Zapálíme mořský ledovec, stačí, když napadneme nákladní vlak plný oleje. Vytvoříme několikakilometrové umělé jezero. Pak budou muset zpomalit útoky proti Jelly.“

Přehlasovali ji a evakuace se zastavila. Vzducholodi musely být k dispozici k přípravě útoku. Jdrien toho využil a vrátil se k Vsin.

Čekalo ho tam ale překvapení: na místě už byla asi stovka Zrzavých.

Mohli se zbláznit radostí, když po tolika měsících nejistoty a obav o jeho život spatřili svého Mesiáše živého a zdravého.

„Vstoupil jsi do věčně hladové bestie, byl jsi mezi kopci, co pohlcují lidi, a vrátil ses! Jsi opravdu synem Boha, chceme, abys zůstal s námi. Tam na Skládce bez tebe skončil dobrý život, zůstali tam jen starci. Koster velryb je stále míň, už nemáme co vařit a zpracovávat, kmeny se vracejí k potulnému životu. Lovci z Tepla si nechávají kostry pro sebe. Zničili nás, musíš se vrátit a jít za Mužem s nohama dítěte, který se nám vysmívá.“

Muž s nohama dítěte byl prezident Kid.

„Budu o tom přemýšlet,“ odpověděl Jdrien.

„Musíme se rychle vydat na cestu. Proč chceš nechat své nepřátele, aby se usadili na chráněném místě, kde je dobrý lov? Nikdy jsme tohle místo nikomu neukázali a ty sem chceš dovést ty, co chtějí rozpustit naši matku zimu a led? Pozabíjejí mláďata a za chvíli tu nezbude nic, díra se zavře sama.“

Tuleni totiž ve dne v noci udržovali díru v mořském ledovci. Lehali si na její okraje a teplem svého těla rozpouštěli tvořící se led, který pak drtili ploutvemi. To dělali od svého narození až do smrti. Jakmile zmizeli, mořský ledovec se opět ujal vlády a nic nenasvědčovalo tomu, že tady kdysi žily tisíce tučných zvířat. Některé kmeny Zrzavých musely při hledání tuleních jezer překonat obrovské vzdálenosti a někdy se v těch nedozírných dálkách nadobro ztratily a nepochybně zahynuly.

„Pomůžeme ti dostat se k lidem z Tepla, odjedeš v jejich vlaku.“

Jdrien však dobře věděl, že než se dostane na konečnou Sítě 160. poledníku, bude muset jít celé dny a noci v třeskutém mrazu. Zrzaví dokázali ujít během jedné etapy i sto kilometrů, Jdrien to však nezvládl.

„Mají s sebou termohormony,“ prozradila mu Vsin. „Mysleli na všechno, jen abys zůstal v dobré kondici.“

„Nemůžu odejít. Musím se dostat až do té Sluneční společnosti, abych se setkal se svým nevlastním bratrem. Možná právě na něm závisí celý náš další osud. Jenže to, co jsem o něm slyšel, mě dost zneklidňuje. Je tak pyšný a zpupný, že by mohl jednoho dne vyvolat Slunce, které je naší zkázou, jen aby přinutil ostatní Společnosti k ústupu.“

Zrzaví ho sice uctivě poslouchali, ale na druhé straně jejich Skládka byla rozhodně přednější a nesnesla odklad. Shovívavě přijímali Jdrienovy nápady, chápali, že součástí jeho mise musí být opomíjení praktických potřeb každodenního života. Jinak by své poslání nenaplnil.

„Teď se nemůžu vrátit na jih.“

„Stal ses přítelem tamtěch?“ mávali rukama směrem k prvním obytným vagónům, které zde Obnovitelé nainstalovali pod ochranou průsvitné nafukovací konstrukce v malé vzdálenosti od tulení díry. I na tu vzdálenost mohli pozorovat hrající si děti a ženy pečující o chod domova.

„Nejsem jejich nepřítelem, neodmítli mě a diskutovali se mnou. Jejich jedinou starostí je teď přežít a ještě dlouho se nepokusí rozpustit naši ledovou matku. Dokud budu v jejich blízkosti, můžu to kontrolovat.“

5

Engol se vrhl do zadní části vlaku a z okna zásobovacího vagónu pozoroval vlkodlaky, kteří blokovali koleje. Někteří z nich už leželi pod koly vlaku, nezdálo se však, že by se tím ti další nějak vzrušovali, kolektivní šílenství jim dodávalo sílu. Útočili na zadní dveře vagónu drápy i tesáky. Když se naklonil blíž, jeho pohled se zkřížil s pohledem telecí hlavy s

lidskými rty. Zuřivě bušila čelem do spodní části dveří.

„Pošlete sem proud páry brzdovým potrubím!“ zakřičel do sluchátka domácího telefonu.

Brzy na to vyrazil proud vřelé páry, Engol ho nastavil na nejvyšší možnou sílu. Vlkodlaci s těžkými popáleninami couvli. Dva z nich se svíjeli na zemi, pes s ženským poprsím a žena na kozích nohách. Obě těla byla hrůzně popálená, okamžitě se na nich vytvořily obrovské puchýře. V zoufalém utrpení si kozí žena rvala bělavé chlupy z nohou. Engol dál vypouštěl páru, ale kola vagónu klouzala a moc nechybělo a vlak by vykolejil.

„Zastavte, převrátíme se!“

Kdyby k tomu došlo, nikdy by nevyvázli živí. Ty nestvůry čekaly jen na takovou příležitost. Engola náhle zachvátil běs, spustil dvojité sklo okna a střílel výbušné rakety do hromady Živých těl. Výbuchy přivolaly Yeuze.

„Nechtě toho! Tak už dost!“

Mrtví a ranění se hromadili na kolejích a Engol se konečně vzpamatoval, vytáhl sklo a odložil zbraň do kouta.

„Ztratil jsem hlavu. Ale je to jediná možnost, jediná. Musíme je chladnokrevně zlikvidovat.“

„Oheň se stáčí!“ zařval Enrico. „Kupole se otevřela přesně nad lokomotivou a nasává s kouřem i plameny. Musíme couvnout za každou cenu!“

„Dobrá,“ rozhodl Engol a připevnil si ochrannou kuklu. Popadl raketomet a začal otvírat dveře.

„Potřebuju páru na očištění kolejí. Já budu ten sajrajt uvolňovat proudem páry a vy budete seškrabovat... Tamhle je škrabka.“

Když se vrátila s nářadím, do nosu jí udeřil zápach živočichů, který obklopoval celou zadní část vlaku. Vlkodlaci stáli nehnutě opodál. Engol se už činil pod koly vagónu, pomáhala mu škrabkou a málem omdlela, když zpod kola vytáhla jemně utvářenou ruku se šesti prsty.

„Bože, jak dlouho se budeme brodit v tý fašírce,“ vztekal se Engol. „Někde musí existovat nějakej úplně šílenej řezník, kterýho baví sešívat dohromady kusy zvířat a lidí... Nevěřil bych, že jednoho dne budu žít v surrealistickým světě a nepřijdu přitom o rozum, a teď jsem tady a čistím koleje od těch neskutečnejch stvůr... Jen se na ně podívejte, hlídají nás. Viděla jste jejich pohledy? Stejný jsem kdysi viděl u vyhladovělých chudáků v některých Společnostech.“

Yeuze se však na ně nedívala, vyprošťovala zbytky těl, krvavou kaši podivných tvarů. Postupně se začal vagón hýbat a couvat. Podařilo se jim získat pár metrů.

„Kdybychom jim hodili něco k jídlu, uvolnili by naši kolej. To přece chceme, nebo ne?“

„Plýtvat kvůli tomu potravinami? Na to nesmíte ani pomyslet, má milá! To vám nedovolím. Musíme je zlikvidovat.“

„Chcete říct - rozzuřit je k nepříčetnosti?“

„To je přesně to. Až se začnou bezhlavě vrhat na náš vlak, naděláme z nich sekanou. Nejdřív zlikvidujeme starý a pak se postaráme o ty malý drahoušky v tom chlívu.“

Nedokázala mu odpovědět jinak, než že se otočila a vešla do vagónu. Šel za ní:

„Vraťte se, ještě jste nedokončila práci.“ „Až přeneseme potraviny tam na to nástupiště. Mouku, cukr, mléko v prášku a sušené maso. Máme tady zásoby na celá léta, pro nás tři.“

„A jak můžete vědět, že tady celý léta nezůstaneme?“ „Zbláznili bychom se!“

„Člověk si zvykne na všechno, jen si nemyslete.“ Potom pokrčil rameny.

„Jak chcete, házejte sem ty krabice, já budu hlídat. A řekněte Enricovi, aby přestal manévrovat, jestli už může to horko snést.“ Enrico odpověděl, že žár se přemístil trochu dopředu a že to zatím může vydržet. Yeuze přinášela krabice, Engol je otvíral a nosil na protější nástupiště. Musel přitom přeskakovat dvojitou kolej. Ona zatím hlídala vlkodlaky, srocené stále na stejném místě asi dvacet metrů odtud. Pozorovali mužovo počínání s velkým zájmem.

„Stačí,“ prohlásil. „Musíme je nasytit.“

„Vždyť je to pro ty jejich nestvůrný mláďata...“ Pokračoval však trpělivě v přenášení krabic. Pytle mouky, cukru a mléka v prášku, sušené maso, čtvrtky velryby a mrože.

„Jsem si jistá, že kdybychom jim tady nechali vagón s potravinami, nechali by nás odjet.“ „Zbláznila jste se?“ „Ne. Chtějí jen jíst, nic víc.“ „Jsou to kanibalové.“ „Protože jim chybí dostatek potravin...“ „Jen to zkuste říct Enricovi... Tak, a teď už dost! Ještě to trochu očistíme... Ta kozí žena se zasekla v předním podvozku. Musíme ji rozkrájet, abychom ji mohli vyprostit, jinak bude lokomotiva stále klouzat.“

Musela táhnout za chlupaté kozí nohy, aby vytáhla ven celý trup. Od pasu nahoru byl úplně ženský, splasklá prsa a propadlé boky, kůže byla drsná a hrudkovitá.

„Tak, a můžeme nastoupit do vagónu.“

„Zatím se ani nepohnuli,“ upozornila ho. „Vědí přece, že jsme tam nanosili potraviny... Možná si myslí, že je to past. Asi jsou na to zvyklí z Dalekého severu. Víte, že mezi nimi a Zrzavými prý existuje něco jako souhra?“

„To mě nijak nepřekvapuje,“ procedil Engol skrz zuby, „je to stejná havěť.“

„Jak jen můžete...?“

„Snad mi nechcete tvrdit, že máte ráda ty chlupatý humanoidy? Já teda ne. Nikdy jsem je nemoh vystát. V mý rodný Společnosti jich bylo plno a žili jen z žebroty...“

Tam v Západní zóně, v ZZ, jak se říkalo, vytvořili Zrzaví určitou formu civilizace a v podstatě národní stát. Lien Rag byl přesvědčený, že vlkodlaci tajně spolupracovali s Lidmi z Chladu, nicméně o tom neměl žádný důkaz. Právě tam si uvědomil, že jméno „Ragus“ čteno obráceně znamená „Sugar“ a že některé kmeny Zrzavých nazývaly všechno, co bylo dobré, příjemné, radostné, sugar. Tato shoda ho hluboce poznamenala. Na vlkodlaky ho kdysi upozornil i míšenec Skoll, naznačil mu, že existují na severu ZZ a že Zrzaví je vzali pod ochranu. To bylo všechno.

Vzpomněla si, že Lien Rag tvrdil, že slovo „ragus“ bylo vypáleno žhavým železem do masa vlkodlaků. Tady si však ničeho takového nevšimla, když pomáhala odklízet zbytky mrtvých těl zpod kol vlaku.

Engol nastoupil do vagónu a zavřel zadní dveře. Enrico začal znovu couvat. Vlkodlaci se stále nehýbali.

„Počkáme chvíli," rozhodla Yeuze. „Nakonec pochopí, že jim nabízíme jídlo."

Pozorovala jejich počínání a zároveň stále myslela na Západní zónu, kde Zrzaví dokonce založili ústav kolektivní paměti svého lidu. Na základě velmi podrobných, přesných a pečlivých výzkumů se snažili o rekonstrukci svých dějin. Doufali, že se jim tak podaří objasnit jejich tajemný původ. Lien Rag byl kdysi přítomný při některých výzkumech a podílel se na psychologických pokusech. Ty spočívaly v kladení otázek nejstarším členům společnosti uvedeným do hypnotického stavu. Bohužel potom musel Západní zónu opustit, protože mu hrozilo vyhoštění. Její vládci si přáli zůstat jedinými majiteli těchto genealogických objevů.

„Sakra, nějak se k tomu nemají," bručel Engol. „Co by ještě chtěli, asi kuřata, ne?"

„To taky máme, spoustu mražených kuřat," odpověděla pohotově.

„Opovažte se jim nějaký dát!"

Dívali se na bedny potravin rozložené na peróně, když se náhle z nehybného davu odlepila postava jedné samice a po čtyřech se vydala k protějšímu nástupišti. Vůbec se nedalo určit, čemu se podobá, ale Yeuze trochu připomínala antilopu, která na zemi kdysi žila. Jenomže neměla žádné rohy a hlava měla spíše psí podobu. Přešla přes koleje a opatrně se přiblížila k bednám, dvakrát je obešla, sedla si na zadek a natáhla ruku.

„Podívejte se na tu ruku... Bože, vypadá jako chapadlo... Teď vzala kus masa a očichává ho... Nejspíš ji obětovali za všechny ostatní... Hergot..."

Samice náhle vyskočila i s kusem masa a rozběhla se na druhou stranu stanice." Musela proběhnout mezi jejich vlakem a srocením ostatních nestvůr.

„Běží k líhni, no ovšem, mohlo nás to napadnout."

Vypadal naštvaně.

„A je to, vrhli se tam."

V okamžení se nad zběsilou rvačkou o kus žvance vznášela oblaka sušeného mléka a mouky. Jejich kolej však byla pro tuto chvíli volná.

„Do toho, Enrico."

Lokomotiva couvala bez problémů až k místu, kde nechali stát obytný vagón. Naskytl se jim žalostný pohled, vagón byl naprosto zdemolovaný. Zůstaly z něho jen ty nejodolnější části konstrukce a navíc jim stál v cestě.

„Jestli se ho pokusíme tlačit, bude podkluzovat. Musíme to vyčistit taky pod ním," prohlásila Yeuze rázně.

6

Když se Gus rozhodl vypravit se na jih, Fri mu nabídl, že ho kus cesty doprovodí. Znal dobře všelijaké triky, jak sehnat místo v nákladním vlaku. Gus se vším souhlasil, zůstal však velmi nedůvěřivý. Jestli to je Tarphys, zjistí to rychle, jenže chudák Fri s pěti prsty na obou nikách dohromady opravdu vypadal jako ten nejubožejší železniční tulák. Ostatně v životě už netoužil po ničem, jen se opíjet. Stačila mu k tomu odporná břečka, směs sójového piva a rýžového lihu. Potom spolehlivě usnul na dobrých dvanáct hodin a Guse si vůbec nevšímal.

Našel jim místo v konvoji převážejícím ovce. Ubohá zvířata tam byla namačkaná ve čtyřech patrech nad sebou a musela jen ležet, postavit se tam nemohla. Kvůli krmení a vodě museli projít všemi klecemi. Najali je oba na tuto práci a přidělili jim lehátko v koutku vagónu. Měli zavézt ovce až do Mosambik Station na Kerguelenské trati.

„To znám," řekl Gus.

Fri to znal taky.

„Bude to trvat nejmíň měsíc, a možná tam potkáme mýho kámoše Mova. To je jeho rajón, taky si myslí, že ta jeho ztracená stanice, co ji taky hledáš, je někde tam."

Rychle pochopili, že si na téhle cestě moc neodpočinou. Museli krmit čtyři sta ovcí, dávat jim pít a to všechno znamenalo namáhavou gymnastiku, která trvala dobrých deset až dvanáct hodin denně. Na podlaze se vršil hnůj, který bez ustání padal z klecí zavěšených nad sebou. Ve velkém vagónu bylo teplo, dokonce vedro, mohli tam být skoro nazí. Fri občas dokázal část toho hnoje zpeněžit. Prodával ho na křižovatkách tratí, kde museli čekat, než přepřahnou lokomotivu nebo jejich vagón a vydají se jiným směrem. Vagón často měnil konvoj a čekání někdy trvalo i týden. Pěstitelé kupovali hnůj po celých drezínách a vozili si ho do svých skleníků. Gus sbíral dolary a Fri zas termoláhve plné piva a rýžové kořalky. Když to na něho přišlo, nevystřízlivěl ani za čtyřiadvacet hodin a všechna práce zbyla na Gusovi. Létal jak na hrazdě v těch nejvyšších klecích, zpitomělý z toho věčného bečení a s permanentně zvednutým žaludkem. Kvasící hnůj a zápach mastné ovčí kůže byl k nesnesení. Měli právo zabít čtyři kusy zvířat, aby měli cestou co jíst, ale raději je začali vyměňovat za něco jiného. Beraní maso už nemohli ani cítit.

„Mosambik je velká hvězdicová křižovatka, kde se napojuje osm ramen tratí... Osm sítí, kámo... To je stanice... Tam fakt najdeš všecko, a je tam sranda... Taky se tam dá slušně přežít... Lidi se tam ani nenamáhaj shejbnout se pro dolarovou bankovku. Já tam dělal v odpadkách, ještě než je zmrazej. Něco z toho vždycky zbylo a Zrzaví si mohli nacpat nácka."

Ve chvilkách odpočinku si Gus četl ve svých dvou knížkách, v Katalogu úžasných stanic a především v Pamětech ženy mluvící francouzským jazykem. Ještě stále měl při jejich četbě halucinace, účinkovaly jako droga. Ta četba ho uklidňovala, přinášela mu radostné pocity a uváděla ho do jiného světa. Jenomže návrat zpět na zem byl vždy velmi těžký. Fri si toho po čase všiml.

„Člověk by řek, že si to tam rozdáváš s nějakým svinstvem... Co v tom salátu je?"

Gus potřásl hlavou.

„Nestarej se, ta knížka za to nemůže, jak se chovám. Mám takový krize, ztrácím pojem o světí."

„Stejně si myslím, že to je tou knihou, i když neumím číst. Zkusil jsem se tuhle podívat, když jsi byl mimo... Vopravdu tomu nerozumím. Ty písmenka všechny nějak tancujou, dokonce najednou zmizej a pak se vrátěj.“

Gus neodpovídal. Taky si toho všiml, napadlo ho, že některé důležité pasáže se zřetelně objeví jen při pronikavém a pozorném pohledu čtenáře. Vždycky ho to natolik rozrušilo, že když se probral z omámení, nic si nepamatoval. Přesto si byl jistý, že se mu paměť obohacuje novými znalostmi. Například dokázal číst a rozumět několika stům francouzských slov, kniha byla totiž částečně napsaná tímto jazykem.

„Co kdybychom se pustili do krmení, jinak začnou bečet a my se z toho zblázníme.“

První ze zvířat, které pocítilo hlad nebo žízeň, začalo bečet a ta ostatní se okamžitě přidala. V uzavřeném vagóně to byl dost děsivý zvuk. Občas museli na zastávkách vylézt, aby ulevili svým zmordovaným uším a nosům.

Vagón se coural směrem na jih a už netrpělivě čekali, až se dostanou na Síť Kozoroha, kde je připojí k přímému vlaku jedoucímu až do Mosambik Station.

„V tom tvým Katalogu pozoruhodnejch stanic je taky ta tvoje Concrete Station?“

Jo, ale to vyprávění mi připadá přehnaný, dokonce jako vymyšlený.“

Přečetl mu Mervilovo líčení. Fri poslouchal s dojetím, které vrcholilo v extázi, a ta vyloudila na jeho scvrklé tváři jednu velkou slzu. Koulela se mu po tváři a zanechávala mu mezi ušmudlanými vráskami světlou cestičku.

„Jo, tohle je paráda... To je ráj... Teda, kámo, chci tam s váma... Move mě neodežene. A co ty, vemeš mě s sebou?“

„Vážně nevím,“ řekl upřímně Gus. „Nebude to žádná sranda, a ten Mervil si to určitě vycucal z prstu.“

„Tím chceš říct, že tam nikdy nebyl?*

„Ne, nikdy... Určitě to vyprávění znal od někoho jinýho a pěkně si to přikrášlil.“

„A co ty další historky?“

„Ty se mi zdají věrohodnější, hlavně ta, kterou vypráví lovec tuleňů, a pak taky ta od etnologa. Ten se zajímal o jeden kmen Zrzavých, co sbíral mořskou sůl na vnitřním moři, kde ležela i Concrete Station.“

„To teda musí stát za to, vidět to!“

Zatím ale museli šplhat po výškách s kbelíky plnými vody a rozdělovat do klecí otepi sušené sóji. Dávali do toho zřejmě i nějaké uspávadlo, aby bylo stádo klidné.

„Už za tejden jim řeknem ádié, hnusnejm mrchám. Měli jsme kliku, ztráty jsou malý, míň než dvě procenta... Kdybych tak věděl, jestli by starej bral i vyšší, pár bych jich prodal. Jenže jak to můžu vědět? Ten hnusák by nám pak byl štont vodepřít prémii.“

Jednou večer, kdy venku běsnily vichry od Antarktidy, dorazili do Mosambik Station. Obrovské ledové kry na obzoru se daly do pohybu a lidé říkali, že jeden neskutečně obrovský ledovec ohrožuje stanici. Nikdo však nevěděl, kde by se měl nacházet.

7

I když by to za žádných okolností nepřiznala, byla Ma Ker docela ráda, když viděla, že Jdrien je také na palubě vracející se vzducholodi. Jakmile přitáhli loď k zemi, vstoupil do její kanceláře. „Zúčastníte se té operace na zadní sibiřské linu?“

„Beru to jako povinnost... Zvu vás,.jestli chcete. Pokusíme se přerušit zásobování laboratoří. Jelly už dočista zpanikařila a zrychlila ústup. Ustupuje už sto metrů denně.“

Vrásčitou rukou pokrytou stařeckými skvrnami si přejela po unaveném obličeji.

„Obávám se, že nabere takovou rychlost, že ji už nic nedokáže zastavit. Tisíce kilometrů čtverečních protoplazmy, miliony tun želatiny... Jak tohle chcete zastavit?“

„Pouštíte se do úplně zbytečné akce. Sibiřané nakonec stejně vyhrajou. Měli byste odjet na jih, použít Slunce světa jako nosič a táhnout ho pomocí ostatních vzducholodí.“

„To by bylo velmi rozumné, ale můj správní kolektiv si o tom myslí něco jiného. Všichni touží vidět padáky našich úderných jednotek rozvinuté nad pozicemi Sibiřanů. Potom se budou cítit silní a nadřazení. Ale souhlasím s vámi, Sibiřané se nedají odradit a my máme právě tak čas se uklidit jinam.“

„Chtěl bych se nalodit na příští vzducholoď, která poletí za mým nevlastním bratrem.“

Zachvěla se.

„Chcete se s ním utkat?“

„Nastal čas, abychom se konečně setkali. V Hot Station jsme příliš dobře nezačali, ani jeden, ani druhý. Možná že každý z nás je jen polovinou jedné bytosti, která jediná je schopná spojit oba navzájem nepřátelské světy.“

Otočila se k němu zády a pomyslela si, že jeho slova jsou tak naivní, že to snad ani nemůže být jeho pravé přesvědčení.

„Chod světa se nedá změnit,“ prohlásila, „a vy nebudete nikdy nic jiného než drobná epizoda. Co vůbec znamená ta naše doba ledová, která trvá sotva tři století, ve srovnání s miliony let vývoje Země. V celé chronologii událostí to není víc než tenký vlásek. Kdo si na to za tisíc let vzpomene?“

„Ta doba se ještě hodně prodlouží, aby moji Zrzaví bratři měli čas se aklimatizovat.“

„Copak nechápete, že oni jsou anachronismus? Jsou sice schopní žít v mrazu, ale jsou poznamenaní intelektuálním vakuem, které jim nedovoluje se dál rozvíjet. Jen mi prosím vás nemluvte o Západní zóně, kde pár tisíc Zrzavých znovu vynalezlo společenský život podobný našemu... Co by z nich bylo bez míšenců?“

„Bože, jak jste tvrdá, nemáte kouska soucitu...“

„Pokud hledali útočiště v blízkosti naší stanice, pak jen proto, aby se opíjeli a krmili termohormony, které by jim dovolily smilnit spolu s Lidmi z Tepla. Je nemožné chránit kmeny, které se potulují po širých prostorách ledovce...

Kolik jich vlastně je? Řekněme dva nebo tři miliony... Třeba deset... Nás lidí je osm set milionů, ale my v tom mrazu žít nedokážeme... Ať tak či onak, teplota nezadržitelně stoupá. Podařilo se nám zachytit vědecké informace jedné panamerické rádiové stanice, která tvrdí, že v některých oblastech teploměr už neklesá pod osmadvacet stupňů pod nulou. Vaši přátelé jistě dokážou přežít v oblastech kolem pólů.“

„V rezervacích? Chtěla byste je izolovat? Jako kdysi Indiány, Eskymáky, všechny ty jiné národy, které překážely díky své nezdolné vitalitě a lhostejnosti k jistým formám pokroku? Jen se zeptejte svých osmi set milionů lidí, jestli se jim chce zavrhnout dnešní způsob života kvůli nějakému Slunci, o němž většina z nich neslyšela ani mluvit. Jen se jich zeptejte, jestli souhlasí s průrvami v mořském ledovci, se zvýšením hladiny vod, s bahnem a hustými mlhami, které potrvají jednu až dvě generace. Sotva se vaše Slunce objeví, hned zase zmizí v permanentních mlhách a jedině vrcholky vysokých hor jim uniknou. Pcha! Myslíte si, že v oblastech Sluneční společnosti budete privilegovaní, vy a hrstka vašich Obnovitelů? Je vás sotva pár tisíc, zatímco kdyby lidé opravdu tak obdivovali vaše teorie, musely by vás být miliony!“

Nějaký chlapec běžel přímo do kanceláře. Byl zahalený v kožešinách.

„Ma Ker, Jelly strašně zrychlila! Označil jsem protoplazmu červenou barvou, co jste mi dala, a už teď je ta skvrna v nedohlednu.“

Vyběhli ven a Jdrien v duchu zachytil hluboký zmatek živočicha, který se snažil utéct, klouzal po mořském ledovci, prchal před vlastní zkázou a smrtí.

„To je už jeden kilometr za čtyřiadvacet hodin,“ prohlásila Ma Ker pevně, „a rychlost se určitě ještě zvýší, možná znásobí, může vzrůst i stokrát.“

8

Chvíli před příchodem noci se jim podařilo částečně vyčistit koleje. Enrico vystřídal Yeuze, která teď hlídala vlkodlaky z hlídkové věže instalované na střeše tendru. Pozorovala, jak nakládají poslední zásoby a přenášejí je směrem k líhni. Mizeli za troskami vagónů, z nichž se ještě kouřilo, a pak za posledním dosud stojícím konvojem.

Engol s Enricem se vrátili do kabiny. Lokomotiva vzápětí začala couvat a posléze lehce narazila do zničeného obytného vagónu. Pohnul se taky a Yeuze si pomyslela, že jestli to půjde takhle hladce, za necelou půlhodinku projedou přechodovou komorou Gravel Station a uniknou z tohoto příšerného místa. Avšak přála si to opravdu? V hloubi duše se jí tenhle ostudný útěk, bez získaných informací, nezamlouval.

Mohli by zastavit mimo stanici a vypravit se k sedmé písečné pyramidě pěšky. Jenže jak by prolomili silnou vrstvu ledu, která ji pokrývá, a odklidili písek bez pomoci lokomotivy? Jediná kolej vedoucí k pyramidě procházela středem Gravel Station, tam, kde byla hlavní výhybka.

Nedívala se dozadu, když vagón vykolejil, vzpříčil se a náhle se převrátil. Enrico se marně pokoušel přehodit páru na zpětný chod. Setrvačností dotlačili převržený vagón až k výjezdové výhybce, kde se zastavil.

Když se Yeuze otočila, první věc, kterou spatřila, byla krásná dřevěná káď, kterou měla ve starodávně zařízené luxusní koupelně jako vanu. Byla neporušená a koulela se po nástupišti. Měděné okruží se krásně lesklo. Vana jako by zaváhala nad okrajem nástupiště, zhoupla se a spadla na koleje, kde se roztříštila. Z útrob vagónu vypadávaly i další předměty, ale osud krásné kádě Yeuze rozesmutnil. Spatřila v tom znamení, že jejich potíže zdaleka nejsou u konce.

„Neviděla jste, že se chystá vykolejit!“ řval na ni Engol se zuřivou výčitkou v hlase.

„Hlídala jsem vlkodlaky.“

„Ti se přece ládujou a kašlou na nás. Vidíte, co jste způsobila? Tentokrát se z toho nedostaneme!“

Manipulační kloubové rameno, ne nepodobné jeřábu, bylo nainstalované na přídi lokomotivy. Kdyby ho chtěli použít, musela by se lokomotiva otočit společně s tendrem a nákladním vagónem.

„Měla jste hlídat průběh celé akce!“ řval, bez sebe vzteky.

Raději neodpověděla a sestoupila z pozorovatelny. Enrico se tvářil zarytě a na Yeuze se ani nepodíval, jako by ji taky povaloval za viníka.

Sešla na nástupiště, aby se podívala na škody.

„Výhybka je zaklesnutá pod přední nápravou. Ručně se nám nikdy nepodaří ji vyprostit.“

Řidič se rozhlédl kolem sebe a snažil se udělat si představu o vnitřní síti Gravel Station. Když bude šikovně manévrovat, mohlo by se mu podařit otočit lokomotivu předkem k rozbitému vagónu, rozřezat ho laserem a zbylé kusy zvednout jeřábem a odklidit je na vedlejší nástupiště.

„Budeme muset projet zbytky ohořelého konvoje,“ řekla. „Ještě to trochu hoří, musíme počkat aspoň čtyřiadvacet hodin.“

„Za tu dobu budou zpět.“

„Dáme jim znovu najíst.“

„Tímhle tempem...“

„Vím. Tímhle tempem nám to bude trvat deset dní a ještě pod tou podmínkou, že jim rozdělíme příděly. Počítali jsme s maximálně třiceti obyvateli, kteří by ve stanici mohli ještě přežívat. To číslo pocházelo ze Železničních instrukcí, ve skutečnosti jsme si však mysleli, že jich přežila jen malá hrstka. Vlkodlaků je třikrát víc a možná stejně tolik je těch... malých v líhni. Jestli budou mít hlad, nedají nám pokoj. Potřebujeme osmačtyřicet hodin klidu, abychom dokázali zvládnout ty složité přesuny. Musíme je nasytit, nesmíme šetřit, musí se přežrat k prasknutí. Až konečně nasytí mláďata, můžou se nacpat sami.“

Když to navrhla před Engolem, vrhl na ni pohrdavý pohled.

„A na to jste přišla úplně sama? Aby se přežrali, musíme vyprázdnit minimálně půlku vagónu se zásobami!“

„To vím taky.“

„Ale nevíte, jestli se nám to povede!“

„To jistě ne. Musíme vyrazit na obhlídku, vypracovat mapu kolejové sítě vnitřního okruhu Gravel Station, zjistit, kudy se dá projet, zkontrolovat výhybky a točny.“

„Všechno je nejspíš zablokovaný, zrezivělý, zničený, plný hnusnejch hoven! Budete se brodit hovnama, vy?“

„Už jsem to udělala,“ nedala se Yeuze.

„Nechtě toho, to stačí,“ uklidňoval je Enrico. „To přece není k ničemu, řvát na sebe...“

Pod začouzenou skleněnou kupolí padala tma mnohem rychleji než venku. Jediná osvětlená místa zůstávala tam, kde klenba spadla. Takto přijdou ještě o dalších šestnáct hodin a vlkodlaci budou mít znovu hlad.

Postupně se dohodli, že uspořádají noční výpravu a vyrazí několik hodin před rozedněním. Vyzbrojí se silnými ručními reflektory, rozsvítí i ty na lokomotivě a pokusí se zkontrolovat část kolejí.

Při představě, že se znovu ocitne venku, v tom příšerném smradu z vlkodlaků, se Yeuze chtěla v první chvíli vzepřít a odmítnout.

„Tady musí zůstat jen jeden,“ prohlásil Engol. „Někdo, kdo je schopný hlídat tlak páry, vlkodlaky a v případě potřeby je postřílet. S ultračervenými paprsky dokážeme uhlídat jejich brlohy i líheň. Máme i termické detektory, k práci venku musí být dva. Máme reflektory, zbraně, detekční přístroje, je nutné taky stanovit přesný plán sítě kolejí, vzdálenosti...“

„To stačí, dál se nenamáhejte,“ ozvala se Yeuze. „Protože nejsem schopná postarat se o lokomotivu, jsem předurčená jít, pochopila jsem to správně, že?“

Zdálo se, že Engol je nespokojený.

„Obviňujete mě, že vás nutím?“

„Ne, jestli jsme se octli v tyhle bryndě, je to kvůli mně, je proto správné, abych se na těch nepříjemnostech podílela nejvíc ze všech. Ale vás nikdo nenutil, abyste mě doprovázel, dokonce ani kvůli perspektivě lepší pozice u Obchodních služeb Společnosti Mořského ledovce.“

„Nedovolím, abyste mě...“

„Připravme se. Měli bychom si trochu zdřímnout. Jsem si jistá, že kolem šesté nebude venku ani jeden vlkodlak. Taky si potřebují odpočinout.“

Obchůzka trvala dobré dvě hodiny a její výsledek byl truchlivý. Kvůli zapálenému konvoji, který zabíral celou jednu čtvrť, se jejich záměr zdál prakticky nerealizovatelný. Už na samém začátku si špatně zvolili jízdní kolej, nezjistili, že byla zatarasená obytnými vagóny.

Potom se pustili do prohlídky výhybek a točen, které by jim dovolily bez problémů manévrovat, Většina zdejšího zařízení byla ještě provozuschopná. Engol je zkoušel systematicky jednu po druhé, ale jeho zuřivost se tím nijak nezmenšovala. On sám nesl největší odpovědnost za podpálení obytné čtvrti a bohužel musel přiznat svůj nenapravitelný omyl.

Yeuze našla kolej, která vedla k pyramidám písku, a v paprscích reflektoru zahlédla tu nejvyšší, tu, která možná skrývala lokomotivu piráta Kurtse a snad i doklady o Lienu Ragovi. Led, který ji pokrýval, byl bělostný a neposkvrněný, což bylo velmi neobvyklé.

Vrátili se silně rozladění a ani jídlo, které Enrico mezitím připravil, jim náladu nezlepšilo.

„Je to v háji, nebo co se děje?“ zeptal se nakonec řidič, otrávený jejich zarytým mlčením.

„Jo, v háji,“ přitakal Engol.

„Leda bychom se pustili jeřábem do ohořelých vagónů...“

„Museli bychom je nejdřív rozřezat laserem, jenže ho nemůžeme použít, protože všechno znovu zapálí a spotřebuje příliš mnoho energie. Máme v zásobě elektrické pily, ale musí s nimi zacházet muž.“

„Hlásím se dobrovolně. Jestli se nějaký vlkodlak přiblíží, rozřežu ho na kousky,“ pokusil se Engol o černý humor.“

Od rozednění byl v plné práci. Zbývající dva hlídali koleje a nástupiště, Yeuze ze strážní budky a Enrico popocházel po vlaku.

Engol dřel jako mezek. Poháněla ho touha ukázat jim, jak si s tím umí poradit. Trvalo mu však dobré dvě hodiny, než odklidil první vagón. Zbýval jich ještě nejmíň tucet.

Vrátil se dovnitř lokomotivy pokrytý černými sazemi a s odporem ze sebe strhal kombinézu. Silněji než zápach spáleniště čpěl v kabině smrad vlkodlaků.

Enrico pracoval velice zručně s pilou. Metodicky přemísťoval kusy vagónů a ukládal je z jedné i druhé strany nástupiště. Skupina vlkodlaků pozorně sledovala zpovzdáli celou operaci. Zřejmě nechápali, proč se lidé tolik snaží dostat se na tuto stranu, když jediný možný východ byl na opačném konci. Jak dlouho bude jejich mozku trvat, než si všimnou převrženého vagónu, který blokuje výjezdovou výhybku, a pochopí, že ti lidé se chystají na složitý manévr, aby se dostali k přechodové komoře?

„Doufejme, že nikdy nedospějou k takovým analýzám, a především ne k závěrečné syntéze,“ vrčel stále vzteklý Engol.

Nastala další noc. Enrico sice ještě úplně nedokončil úklid svého vagónu, ale vlkodlaci byli stále početnější, a tak se raději vrátil dovnitř lokomotivy.

„Mají hlad,“ řekla Yeuze.

„Zítra to bude stačit,“ zavrčel Engol.

„A co jestli se jim podaří prorazit nádrž s olejem?“

Od zásobovacího vagónu jim začali házet sušené maso, pláty koncentrovaných a velmi kalorických potravin.

Reflektor osvětloval nástupiště, ale vlkodlaci čekali, až bude hromada dost vysoká, než se rozhodli se obsloužit.

„Hajzlové," zuřil Engol. „Nutí nás dávat jim co nejvíc."

„Zítra nám aspoň dají pokoj."

„Nic není méně jisté," zavrčela místo odpovědi Yeuze.

Když prohlásila, že se bude taky podílet na řezání vagónů, jen pokrčili rameny, ale když upřesnila, že se do toho pustí okamžitě, teď v noci, nechtěli ji pustit ven. Musela hlasitě protestovat, zahrnout je nadávkami a nakonec jim pohrozit budoucími sankcemi.

„Nezapomínejte, že prezident Kid mi dal plné moci na palubě tohoto vlaku."

Pracovala plné tři hodiny, přímo se koupala ve vlastním potu, který jí stékal pod příliš těsnou kombinézou. Tyhle, byť velmi dokonalé kombinézy, měly vždy nějaký nedostatek. Když se pot dostatečně rychle neodpařoval, člověk se v něm doslova koupal. Brodila se po kotníky ve velmi agresivní tekutině, která jí už začínala dráždit prsty na nohou. Musela toho nechat, aby si úplně nesedřela kůži z chodidel. Dokončila Enricovu práci, on už jen odklidil zbytky vagónu.

Přední podvozek mu však dal pořádně zabrat. Byl tak těžký, že odklízející lokomotiva s jeřábem se nadzvedla, sice jen o několik milimetrů, ale i tak to bylo napínavé. Zadní kola na chvíli opustila koleje a zdálo se, že těžký kolos se zaboří nosem do země.

„To jsme teda v háji," strachoval se Engol.

Enricovi se nakonec podařilo odklidit podvozek na nástupiště a všechno bylo zase v pořádku. Chvíli jim bylo pěkně horko.

„Ty vagóny budeme muset taky přeříznout. Máme na to zvlášť silnou a vybavenou pilu."

Spali na etapy. Když se Yeuze vzbudila, musela si ošetřit zasažené prsty u nohou. Ve spacím pytli zůstaly dokonce krvavé šmouhy.

„Engol už řeže," sdělil jí Enrico.

Napadlo jí to, když si uvědomila zvuk elektrické pily. Právě dodělal vagón a chystal se pustit do dalšího.

„Dnes musíme zlikvidovat minimálně čtyři, zbytek dorazíme zítra. Jinak už nebudeme mít dostatek potravin, abychom ty stvůry udrželi v uctivý vzdálenosti. I když do nich budeme střílet, napadnou nás v noci. Je jich příliš mnoho, nedokážeme je zlikvidovat všechny najednou. Přijdou na to, že svými pařáty, drápy a tesáky nás můžou napadnout zespodu, skrz podlahy."

Engol se vrátil, a zatímco odpočíval a Yeuze se připravovala, Enrico už pilně pracoval. Tentokrát neměl žádné potíže s podvozkem. Byl to jiný druh, ten předcházející pocházel z elektrifikované trati.

Snažila se, aby nekulhala. Vlezla do vagónu a rozřezala část obvodové příčky. Potom vylezla na střechu, aby práci dokončila. Náhle se celá přední část vagónu zřítila na nástupiště ve víru černých sazí, které ji zahalily od hlavy až k patám. Nová kombinéza dočista zčernala a už neměli dost vody, aby si mohli vyprat prádlo.

Zápach spáleniště netrval dost dlouho, aby překryl prasečinec vlkodlačího hnoje. Závany močůvky výrazně přehlušovaly všechny ostatní zápachy.

Začínala pociťovat skoro nadšení, a jak se tak oháněla elektrickou pilou, dodávalo jí to vědomí nezranitelnosti. Musela však zároveň sledovat i kabel, který ji spojoval s lokomotivou.

Sama bez pomoci dokončila načatý vagón a vrátila se do vlaku, aby si převázala poraněnou nohu.

„Co se vám stalo?"

„Jen podrážděná kůže."

Engol podřepí a vzal jí nohu jemně do rukou, až ji to překvapilo. Pozorně ji prohlédl, pečlivě vyčistil až na maso odřené chodidlo a trpělivě vtíral na poraněné místo hojivou mastičku. Yeuze se cítila trochu nepříjemně a zároveň byla zmatená. Náhle měla pocit, že její špinavé poraněné chodidlo nabývá erotického významu, a pokusila se bojovat proti touze, která se jí po Engolově masáži začínala zmocňovat.

„To stačí," řekla náhle.

Měla nahé nohy a lehký župan jí jen slabě zahaloval ramena a břicho. Z pozice na kolenou mohl snadno zahlédnout spojení stehen, které zakrývalo pohlaví. Byli v nákladním vagónu, v koutku, kde obvykle spala. Bylo tam šero. Tam vepředu Enrico zvedal jeřábem kusy rozřezaného vagónu.

Ucítila na chodidle Engolovy rty, potom na kotníku.

„Nechtě mě," zašeptala. „Musíme..."

Ústy a jazykem jí lehce vlhčil vnitřní stranu kolena a pomalu stoupal výš. Proti své vůli uvolnila nohy.

Popadla ho za vlnité vlasy a přitáhla si jeho obličej na nahé břicho. V okamžení dosáhla rozkoše. Když posléze otevřela oči, Engol už byl pryč. Brzy nato zaslechla známý zvuk pily.

9

Gus najal kupé pro sebe a pro Frie v ubohém vlakhotelu. Jeho společník byl už bez peněz, ale mrzák ho chtěl mít raději u sebe. Doufal, že najdou Mova, který měl vědět něco víc o Concrete Station.

Už celých čtyřiadvacet hodin zuřila vichřice a lidé stále mluvili o obrovské ledové hoře vážící dva miliony tun, která sem mířila od pólu, aby dočista zničila Mosambik Station. Zatím se o ochranné vnější bariéry stanice obrovské kry s rámusem drtily. Protiledové zátarasy tu stály v několika řadách, byly jich stovky a byly rozmístěny do pětihranu.

„Půjdu pracovat na čištění a odklízení železniční sítě," sliboval Fri v teple pronajatého kupé.

Otevřel si termosku s pivem, vypil dva doušky a znovu doplnil láhev vodkou.

„Platí moc dobře. Nebo budu makat u písku.“

„U jakýho písku?“

„Budou muset posypat pískem starou Kerguelenskou trať, která je mnohem míň modernizovaná než ty ostatní. Vrstva ledu bude tutově tak silná, že se bude muset seškrabovat.“

„A vážně je to písek?“

„No jasně, písek. Venku jsou ho děsný spousty, tím spíš, že tady se ho dá najít hodně.“

„No ale odkud se ten písek vzal, odkud pochází?“

„Jak to mám vědět, dej mi pokoj!“

„Tak tedy pojď se mnou.“

Fri zuřil, protože musel opustit své milované pivo a následovat ho na nástupiště. Hrozně nerad chodil s Gusem ven, protože se za nimi všichni ohlíželi a dívali se na ně. Podívaná na chlapa, co chodí po rukou, byla přece jen vzácná.

Ten den se však obyvatelé shlukovali v jižních čtvrtích. Stále zuřila vichřice a lidé s úzkostí sledovali nájezdy valících se ledových ker. Některé se řítily plnou rychlostí jako vysokánské lokomotivy a tříštily se na kusy o ostré hrany protiledových zátarasů. Stávalo se však, že některá z rozbitých částí si prorazila cestu až ke kupoli, kde se s rachotem rozbila o velmi silné sklo, které obklopovalo tuto část stanice.

Všichni s obavami sledovali obzor v očekávání obrovské masy bludného ledovce. Všechny malé stanice na jihu o něm informovaly a sledovaly jeho šílený let.

„Prý by se měl stočit na severovýchod. V tom případě mu unikneme.“

„No jo, jenže v tyhle oblasti je spousta nahromaděnejch ledovejch ker a ty by mohly ledovec odklonit a nasměrovat ho přímo na nás,“ mudroval další.

„Prý by dokonce mohly být obydlené,“ prohlásila nějaká elegantní žena. „Jsou lidé, kteří tvrdí, že v těch bludných horách ledu jsou vydlabané šachty a tunely, kde prý žijí Zrzaví, a ti je prý dokážou nasměrovat, kam chtějí.“

Nikdo se ani neusmál, naopak, několik osob dokonce tvrdilo, že o tom už taky slyšeli.

„Ty hromady písku jsou támhle,“ ukazoval Fri. „Při normálním počasí zadržujou nárazy pohyblivejch ker z týdle strany.“

Gus šel dál na západ a snažil se zjistit, odkud písek pochází. Odvážil se dokonce do jedné z úřadoven železničního uzlu, ale tam ho poslali k Výhybkářům. K těm si však už netroufl.

„Zkus to u údržby kolejí,“ poradil mu Fri odevzdaně.

Už věděl, jak dokáže být Gus tvrdohlavý, když má něco za lubem, a rád by se byl co nejrychleji vrátil ke svému pivu.

Zřízenci si Guse nejdřív pobaveně prohlédli, potom se někdo uvolil a sdělil mu, že ten písek tady schraňují už po mnoho let.

Je ho tady tolik, že jsme zásobení na spoustu let dopředu. Říká se, že už stejně nebude potřeba, od doby, co se začaly vyrábět koleje z bakteriových vláken. Jenže tady u nás a se Společností, kterou tu máme, to rozhodně tak brzo nebude.“

„A odkud jste ho vozili?“

„Jo, to já nevím... Ale počkejte, zkusím se zeptat.“

Jeden ze starých zaměstnanců si vzpomněl na obrovské konvoje přivážející písek.

„Plná stovka vagónů, naplněnejch až po okraj. To byste museli vidět...“

„No a odkud přijížděly?“

„Zdaleka... Myslím, že z nějaký malý stanice, kde ho dolovali... Třeba ještě najdu dodací list... Ale to už je dobrejch patnáct let, co to sem všecko navezli. Po pravdě řečeno, moc ho nepoužíváme, leda po takový velký vichřici, jako byla třeba tahle... A nebejvá jich víc než tři do roka. Ty ostatní, to je jen taková legrácka, předpověď na dnešek počítá s vichry až čtyři sta kilometrů v hodině.“

Mrzák Gus ho zaujal, a tak prošel několik kanceláří a hledal žádanou informaci. Když se vrátil, pokyvoval hlavou:

„Mluvili o nějaký Gravel Station, ale v Železničních instrukcích nemůžu nic takovýho najít, jako kdyby nikdy neexistovala. A pak to jméno, to spíš vypadá na nějakej vtip. Ten písek mohl taky pocházet z nějakýho velkýho centra. Možná byste ji mohli zkusit najít v nějakých hodně starých Železničních instrukcích. Na počítači nic takovýho nemáme.“

„Říkal jste Gravel Station? Tak vám mockrát děkuju.“

„Pozvi ho támhle naproti na jedno,“ šeptal mu Fri, který měl zas velkou chuť se něčeho napít.

Starý zřízenec přijal pozvání s radostí a Fri se s ním brzy hrozně skamarádil. Už měli v sobě pěkných pár plechovek piva, zatímco Gus se držel zpátky a přemýšlel.

„Co se týká těch starejch instrukcí,“ řekl mu najednou už přiopilý starý zřízenec, Jděte do Archivu Společnosti, v centru stanice... Ptejte se po mým starým kámošovi Benovi... Ten vám pomůže. Jen mu vemte pár kapek nějakýho dobrýho pití a půjde to samo, uvidíte.“

Gus nechal Frie v lokále i s penězi na zaplacení a drezínou hromadné dopravy odjel do středu stanice.

Když se dostal do Archivu, ptal se po Benovi. Poslali ho do prvního patra vagónu. Seděl tam velmi starý muž a vařil si na elektrickém vařiči rybí ragú.

„Jdu od vašeho dobrého kamaráda z údržby.“ Gus položil láhev vodky vedle vařiče a starý Ben se radostně usmál.

„Hledám staré Železniční instrukce.“

„To by se dalo sehnat, ale nejdřív hezky ochutnáme doušek tohodle jedu. To je vodka ze zrní? Tady totiž seženete většinou jen vodku z tuleních jater, a to je pěknej hnus, jinak se to říct nedá.“

Gus si s ním musel zavdat a Ben ho potom zavedl mezi přecpané regály, kudy se dalo projít jen bokem.

„Ale jaký instrukce vlastně sháníte? Která síť by to měla být?“

„Sítě Indické propadliny," řekl Gus. V tom stísněném prostoru se pohyboval je velmi obtížně.

Konečně se dostali do části vyhrazené Železničním instrukcím.

„To je hotovej poklad," pyšnil se Ben, „opravdovej poklad. Jen si to představte, máme prakticky celou sbírku Železničních instrukcí Australasijské federace za posledních sto dvacet let. Uvědomujete si to vůbec? Sto dvacet let! Chybí jen několik svazků... Ředitelé, kteří se v Archivu střídali, dbali na to, aby celou kolekci rozmnožovali a doplňovali, a neváhali vyplatit vysokou odměnu vetešníkům, antikvářům nebo bukinistům, u kterých vzácné exempláře našli. Máme dokonce i celou sbírku falzifikátů."

„Falzifikátů?"

„Jeden podvodník nám minule prodal úplnou kolekci z roku 2248, podle starého kalendáře. Teprve když se nám dostal do rukou jeden z pravých svazků, odhalili jsme ten podvod. Čistá ztráta dva tisíce dolarů." Mávl rukou směrem k osmipatrovému regálu.

„Tady máte Indickou propadlinu. Vydávají se dva výtisky ročně. Řekl bych, že vám to zabere dost času... Jen kdybyste mi mohl říct aspoň nějaký jméno. Je to trať, nebo nějaká vedlejší kolej?"

„Gravel Station, víc nevím."

„Ovšem to mi neříká vůbec nic. Říkáte Gravel Station?... Zkusil jste to s počítačem?"

„Bezvýsledně."

„To je tedy průšvih... Musel byste projít dobrých patnáct hlavních tratí v každém roce... To tady spolu strávíme pár měsíců. Když si pomyslím, že je právě období bouří, myslím, že vám tady bude docela dobře. Není tu slyšet ani vichřici, ani rány ledových ker narážejících na zátarasy. Je tu klid a mír, dá se tu v klidu pracovat. Připravím něco malého k jídlu, brzy dostanete hlad. To víte, při takovém hledání to tráví..."

Gus se přinutil k úsměvu nad tou vtipnou poznámkou, nicméně za tři hodiny práce nepokročil ani o fous a vrátil se do Benovy kanceláře.

„Pojďte, najíme se. To je podle mého receptu. Čerstvá ryba, loví je tady v umělé mořské studni. Obiloviny jsou taky kvalitní, na jídle si dávám opravdu záležet. Jestli chcete, můžete tady i spát, taky to často dělám. Vyhradil jsem si na spaní zvláštní koutek a hezky jsem ho zařídil, mám zrovna volné lůžko."

„Nenapadá vás jiná možnost, jak bych tu svou stanici našel rychlejc?"

„Jo, možná v katalogu obchodních a průmyslových aktivit. Co se tam mělo vyrábět, v ty záhadný stanici?"

„Nic, těžil se tam písek."

Ben si upravil cvikr, který si nasadil kvůli rybím kostem v ragú.

„Písek, říkáte? Ale vždyť to už je doba, co ho nedovážíme. Viděl jste venku naše zásoby?"

Ben musel být lehce nahluchlý. Ujišťoval ho sice, že je tu naprostý klid a ticho, ale vzdálené dunění rozbíjejících se ledových ker a vibrace skleněné kupole pod náporem vichru sem přece jen doléhaly.

„Písek, kde by se to dalo najít?... Možná nám něco řeknou starý katalogy..."

„Co kdybychom se podívali na ty, co jsou starý tak patnáct dvacet let?"

„Jen v klidu dojezte to ragú. Pak si zavdáme z vaší krásný lahvinky. Víte, kdybyste se tady chtěl ubytovat, nestáhl bych vás z kůže. Pohodlné lehátko, dobrá strava a ne úplně nepříjemná společnost za dva dolary. Co říkáte?"

Gus si pomyslel, jestli náhodou Ben nechce zpomalit hledání, aby si vydělal nějaký dolárek navíc - a především by tady měl někoho, kdo by mu dělal společnost.

„Bohužel nejsem sám. Mám s sebou přítele, bydlíme v jednom vlakhotelu, je mi to moc líto."

„No jo, co se dá dělat. Tak se půjdem podívat na ty katalogy. Často v nich listuju, je to moc zajímavý. Najdete tam spoustu všelijakých ručně vyráběných předmětů a neskutečný výrobní aktivity. Existuje například jedna stanice, která kdysi vyráběla oděvy z kůže Zrzavých lidí, chápete to? Bylo to už před sedmdesáti lety a ty lidi si nemysleli, že by Zrzaví mohli být lidmi... Další stanice udržovala v chodu trestanecký vlak, který byl k dispozici všem stanicím, co se chtěly zbavit svých odsouzených. Celá stanice zorganizovaná jako vězení, všichni obyvatelé byli bachaři..."

Jméno Gravel Station našel poměrně rychle v jednom z katalogů, ale obličej se mu náhle zakabonil.

Je mi líto, příteli, opravdu líto, ale podívejte se sám."

Gravel Station, jmenovaná v seznamu, se na uvedené stránce nevyskytovala. Bylo tam jen zabílené místo.

„Teď si vzpomínám. Není to ani tak dávno. Byli tady výhybkářští cenzoři a dělali nějaký úpravy a upřesnění. Víte o nich něco? Klidně si jen tak vymažou stanice z archivů a instrukcí kvůli tomu, že porušily zákony železniční společnosti."

„Z instrukcí taky?"

„Obávám se, že jo. Je to vážně otrava. Nevěděl jsem, co tady vlastně dělají. Nikdy se o ně nestarám, nechci mít žádný opletačky."

„Myslíte, že mám nějakou šanci najít stanici ve starých instrukcích?"

„Nejspíš na to taky mysleli. Víte, jsou nesmírně pečliví, nic nevynechají. Byli tady tři, dva muži a jedna žena, a zůstali tady skoro celý den. Ani jsem si netroufl připravit si jídlo a musel jsem se jít najíst do jídelny, nesnáším ty jejich blafy."

Vypadal dost zaskočeně a Gus si všiml, že si láme hlavu, jak by mu pomohl. Ponořil se do pološera přeplněných regálů a zmizel, jako kdyby ho ta masa starého papíru dočista spolkla.

Když se vrátil, třímal v ruce modrou skládačku v plastikovém obalu.

„Tady máte soupis jízdních řádů. Jsou tu všechny stanice Australasijské. I ta nejmenší by tam měla být zmíněná, i když neleží na hlavní trati a nezastavují tam všechny soupravy. Výhybkáři je určitě všechny nepřehlíželi, myslím, že na ně nejspíš zapomněli. Ovšem budete s tím mít hroznou práci, větší než s instrukcemi, protože to není podle abecedy, ale pořadí je dáno umístěním stanice na pravidelný lince nebo trati."

„I to je lepší než nic," zaradoval se Gus.

„Mám radost z vašeho optimismu!“ zasmál se Ben. „Pomůžu vám, mám spoustu času a jsem zvyklý číst jména stanic.“

Když se Gus vrátil do společného kupé, Fri chrápal na podlaze zpitý do němoty.

10

Pokud si Enrico všiml, že Engol se teď k Yeuze chová mnohem mírněji, tvářil se, že z toho vůbec nic nevyvozuje. Když na něho přišla řada, sešel dolů na nástupiště a pustil se ruční pilou do dalšího vagónu. Pracoval rychle a dobře. Yeuze hlídala v pozorovatelně a Engol procházel po vlaku.

Neodvažovala se na něho pohlédnout. Ten muž ji během několika okamžiků dopřál, ve zdejší bestiální atmosféře a v příšerném smradu, naprosto nečekanou rozkoš. Ničeho nelitovala, jenže nedokázala předvídat, jak se to sblížení bude dál vyvíjet. Bylo to zkrátka tady, přestože je na to žádné okolnosti nepřipravily. Vzájemně se nesnášeli, dokonce možná i podezírali. Když si prohlížel její poraněné chodidlo, bylo to především proto, aby se přesvědčil, že se nechce vyzout ze společné dřiny. Postupně se přísná prohlídka změnila v pohlazení. Cítila vůči němu dluh a nevěděla, kdy ho splatí. Dokud mu bude dlužná, bude cítit, že její svoboda jednat a rozhodovat je pouze pomyslná.

Když slyšela, že se vrací, sestoupila z věže.

„Budeme jim muset dát brzy nažrat,“ řekla.

Stáli těsně proti sobě v uzounké uličce tendru, kde bylo jen jedno kulaté okno s výhledem na nástupiště. Odsud nebylo možné vidět, jestli je Enrico ohrožený.

„Jakmile se Enrico vrátí na palubu,“ odpověděl.

Náhle si začala rozepínat kombinézu a nespouštěla z něho pohled. Beze slova se zavrtěla, aby jí spadla ke kotníkům. Přitom se jen ironicky usmála sama sobě. Nahá se otočila, klekla si a krásně se prohnula v zádech. Bezostyšně se mu nabízela. Mohlo to trvat asi deset sekund, příšerné vteřiny, kdy si nebyla jistá, jestli jí nepohrdne, a cítila jedno z největších ponížení za celý svůj život. Ale jen do chvíle, kdy pocítila, jak do ní prudce vnikl. Radostně, s úlevou se poddala jeho pohybům, narážejícím do jejích beder. Opět pocítila rozkoš, ale podařilo se jí dobře to skrýt, byla jen uvnitř jí samé a její prudkost ji stáhla na podlahu.

Vstala, upravila se a pokračovala chodbičkou až do řídicí kabiny. Dohnal ji však a sevřel jí rukou rameno.

„Proč?“

„Není to tak spravedlivé?“

„Ne, a proč tak zvířecky?“

„Musíme zůstat věrni zdejší atmosféře, ne?“ Odpověděla jakoby žertem, ale sama tomu nerozuměla. Nechápala, proč se mu tak nabídla, jako nějaká vlkodlačí samice, s rozevřeným, zranitelným pohlavím. Ještě nikdy nic podobného neudělala s mužem, se kterým byla poprvé.

„Obvykle,“ řeč se mu zadrhávala v hrdle, „obvykle...“ řekl, jako kdyby pokračoval v jejích úvahách.

„Obvykle co?“

„Nic... Enrico...“

Pila se zastavila, jenže nevěděli, jak je to dlouho. Pospíšili si na věž a s úlevou spatřili řidiče, jak leze na další střechu. Viděl je a pokýval hlavou na pozdrav. Bylo v tom trochu smutku; zdálo se, že kromě toho, že je vyhoštěný venku mimo bezpečí jejich vlaku, je navíc i vyhnancem jejich nového vztahu.

Když se vrátil, měl za sebou demolici dvou vagónů a ještě trval na tom, že je sám pomocí jeřábu odklidí. Yeuze s Engolem začali vynášet bedny s potravinami a ukládali je tentokrát na nástupiště vlevo. Vlkodlaci tak nebudou muset chodit daleko. Našli i otevřené kontejnery, kam mohli nasypat mouku, cukr a sušené mléko.

„Máme ještě sudy plné rybí moučky,“ vzpomněl si Engol. „Je toho spousta. Jenže jestli je vyndáme ven, všechno to rozházejí, to je plýtvání.“

„Pro začátek bychom tím mohli naplnit několik nádob.“

Když se vrátili na palubu, všimla si, že je opět vzrušený. Uvědomila si, že ani nezahlédla jeho pohlaví, mohl ji docela klidně obalamutit něčím úplně jiným. Obvykle byla mnohem zvědavější a potěšení očí u ní znamenalo mnoho.

„Rád bych se umyl,“ řekl náhle.

„Já taky. Mám pocit, že páchnu.“

„Ne, krásně voníte,“ řekl tiše.

Zrudla až ke kořínkům vlasů a raději odešla za Enricem. Už dvakrát málem natáhla ruku a dotkla se jeho kombinézy na choulostivém, vybouleném místě.

„Zbývá už jen pět vagónů,“ ozval se Enrico. „Než padne tma, můžeme zdolat ještě jeden.“

„Už jdu,“ chystala se.

„Nepočkáte, až si přijdou pro potraviny?“

„Na co, určitě si mě ani nevšimnou.“

„Kromě chuti k jídlu existují ještě jiné chutě,“ řekl dvojsmyslně, zatímco si upevňovala kuklu.

Stále na to myslela, naštěstí těžká práce ji brzy pohltila. Musela dávat.velký pozor, ohořelá střecha vagónu se jí mohla kdykoliv zřítit na hlavu.

Cítila, že se na ni někdo dívá. Otočila se k lokomotivě, ale nikoho neviděla. Enrico byl na pozorovatelně a sledoval spíš stranu, kde se shlukli vlkodlaci. Po chvíli si všimla stínu stojícího mezi dvěma obytnými vagóny. Stál tam na zadních nohách. Směs muže a kozla. Až k pasu zvíře, ke krku muž, hlava však prozrazovala hrůznou směsici stěží určitelných živočišných druhů.

Díval se na ni. Okamžitě ji napadlo, že i přes izotermickou kombinézu, která spolehlivě maskovala její tělesné tvary, zachytil pach samice. Od chvíle, kdy se dostali do stanice, se ještě nestali svědky žádného páření. Vlkodlaci byli příliš vysílení. Teď však jedli pravidelně, třeba se jejich rozmnožovací instinkt opět probudí?

Stejně tak dosud nespatřili březí samici ani pohlavně vzrušeného samce. Ani tenhle nebyl, pohlaví bylo způsobně ukryto v chlupatém podbřišku. Jen se na ni díval.

Jdrien měl taky pohlaví ukryté v hebké kožešince. Když byl Jdrien, syn Liena Raga a dívky Jdrou z kmene Zrzavých, malý.

Yeuze ho nějaký čas vychovávala a starala se o něj. Deset let po zmizení Liena Raga se stala jeho milenkou a ještě dlouho potom snila skoro každou noc o tom, že se spolu milují.

Vagón byl skoro hotový. Sotva stála na nohou, a tak se vrátila do bezpečí lokomotivy. Engol ji už čekal a otevřel dveře.

„Jde to?“

Přikývla a začala si sundávat kuklu a rozepínat kombinézu. Zpotila se a pach, který se kolem ní šířil, se jí vůbec nezamlouval. Engol neřekl ani slovo, ale když se v úzké chodbičce setkala s Enricem, všimla si, jak se mu smyslně zachvělo chřípí. Nepohnul se, aby jí uvolnil cestu. Zdálo se jí, že se jí chce zmocnit.

„Promiňte,“ zašeptala celá nesvá.

V koutku nákladního vagónu se úplně svlékla, převrátila kombinézu a nechala ji sušit. Pořádně se vytřela vlhkým ručníkem, pocitu špíny a zápachu vlastního těla se však nezbavila.

Náhle se objevil Engol. Taky si sundal kombinézu, měl na sobě jen tmavé punčocháče, které mu pevně obepínaly svalnaté nohy a břicho. Zuřivě je ze sebe strhl. Silný penis doslova vyskočil ze stísněného pouzdra. Yeuze měla oči jen pro něj, jinak nebylo na mužově bělavém těle nic zvláštního.

Otočila se a lokty se opřela o bednu s masem, Engol se k ní přitiskl celým tělem.

„Nikdy jsem nepocítil...“

„Mlčte,“ řekla stroze. „Jen žádné city, prosím. Rychle mě pomilujte, nesmíme se dlouho zdržovat.“

„A co kdybych byl Enrico?“ zeptal se najednou.

Netušil však, že na tuto možnost zrovna myslí. V těchto hrozných podmínkách to byla cena, kterou bude nutné zaplatit za relativní klid a dobrou spolupráci celého tria.

11

Střídali se ve spánku. Ti dva, co právě spali, však byli připraveni kdykoliv zasáhnout.

Vlkodlaci si už všechno odnesli a teď se jistě najedli dosyta, uvažovala Yeuze. Právě měla hlídku a z pozorovatelny sledovala nástupiště. Reflektory jí dovolovaly pozorovat velký okruh kolem stojícího vlaku. Musela však často sejít dolů a zkontrolovat zadní část vlaku z okna nákladního vagónu. Sledovala přístroje a kontrolky, obrazovku radaru i ultrafialové záření. To ukazovalo teplotu v líhni a svědčilo o přítomnosti několika blíže neurčitelných siluet. Nehýbaly se, ale vyzařovaly teplo, musely to tedy být živé bytosti.

Enrico ji přišel vystřídat. Vypil si kávu, kterou chvíli předtím připravila.

„Zítra projedeme,“ řekl zachmuřeně.

„Taky si to myslím.“

„Jsou klidní... Teda aspoň zatím.“

„Dokud je budeme živit.“

„Jídlo není všechno.“

Už podruhé se odhodlal k té dvojsmyslné poznámce. Tvářil se však odtažitě. Rozhodla se, že na něho uhodí přímo.

„Co tím chcete říct?“

„Jen tak filozofuju, nic jinýho.“

„Ne, chcete tím něco naznačit. Připadá mi, že mi chcete něco vyčítat.“

Dolil si kávu, přidal hrudku sušeného mléka a umělým medem si namazal sušenku.

„Co kdybyste se vyjádřil přímo?“

„Pěkně jste si Engola ochočila, což? Všimla jste si, že to s ním jde špatně - a tak šup, už je u vašich nohou.“

„Dal byste přednost nepřátelství a hloupě živené nevraživosti?“

„To ne, jenže mě štve, že vždycky vyhrajou ti nejdrzejší, nejhádavější. Se Stewem to bylo stejný. Vždycky ho bylo slyšet, povyšoval se, no a tak byl mechanikem a já jen řidič.“

„Stewe je mrtvý.“

„No jo, já vím... A kdyby on otravoval ze všech nejvíc, spala byste s ním?“

„Určitě.“

„Takže vypočítavost.“

„Bude to jen to, jak tomu chcete sám rozumět. Jestli máte problémy se sexem, budete si muset najít nějaké řešení.“

Zbledl a zatnul zuby. Zdálo se jí, že zaslechla spolknutou nadávku, ale možná se mýlila. Už teď své reakce litovala. To nebyla právě nejšťastnější slova ke zklidnění napětí mezi třemi trosečníky.

„Poslyšte, je mi to líto,“ řekla jemně. „Jsem moc unavená, chce se mi strašně spát... Už ani nevím, co říkám.“

Místo odpovědi se jen zle ušklíbl. Raději pokrčila rameny a odešla. Pokusila se usnout na lehátku umístěném v koutku nákladního vagónu.

Engol nedaleko tiše pochrupoval a Yeuze se marně pokoušela vymyslet nějaký způsob, jak zabránit Enricovi, aby

nezahořkl.

Když se probudila, bylo už světlo a jeřáb pilně pracoval. Rychle se nasnídala. Engol likvidoval další vagón, zatímco Enrico odklízel zbytky předcházejícího.

„Není to nebezpečné? Dohodli jsme se přece, že to vždycky nejdřív odklidíme a teprve potom se pustíme do dalšího."

„Engol to tak chtěl, já jen poslouchám rozkazy. Teď jste dva proti jednomu, ne?"

„Jste na omylu. Zastavte to. Zavolám Engola."

„Stejně vás neuslyší kvůli rámusu pily."

Trvala na svém, dokud nevypnul elektrický proud.

„Vraťte se," přikázala. „Bezpečnost je na prvním místě."

Zdálo se, že chvíli váhá, potom kývl hlavou na souhlas. Naznačil, že se vrací do lokomotivy.

„Takhle bude váš přítelíček pěkně v bezpečí, že jo?" pronesl ironicky.

Málem vzteky zařvala.

„Vy si snad myslíte, že jsem to udělala kvůli nějakému osobnímu citu?"

„Jako kdybyste nějaký měla! Ale máte tělo a tím ho uspokojíte. To přece nejsou žádný city."

„To je přesně to, co za těchto podmínek potřebujeme," prohlásila klidně.

Chvíli zaváhala a třesoucím se hlasem dodala:

„Vy máte taky něco, čím zas uspokojíte mě. Jestli se jedná jen o to, souhlasím."

Enrico se zachvěl a zděšeně otočil hlavu:

„Uvědomujete si, co jste právě řekla?"

„Ovšem, právě jsem vám navrhla, abychom se na pár chvil vzdálili. Nechce se vám?"

12

Zdálo se, že vichřice bude trvat věčně. Polární vichřice zuřila už šestatřicet hodin a stále větší ledové kry se vrhaly na stanici. Už nedostávali žádné nové zprávy o obrovském ledovci, který ohrožoval Mosambik Station. Říkalo se, že na Trati 40. poledníku bylo už několik stanic smeteno z povrchu a že sama trať je zničená. Rozhodně nebude schopna provozu po několik měsíců. Spojovala jižní část Afrikánie s panamerickou provincií Antarktidou.

V průběhu noci se jedna z těch obrovských ledových ker roztříštila o zátarasy a rozpadla se na několik mnohotunových kusů. Náraz rozbil část jižní kupole.

Když se rozječela poplašná siréna, Gus tvrdě spal. Potmě vstal, dodávka proudu byla přerušená. Zatřásl spícím Friem, aby se ho zeptal, kam schoval nouzovou lampu, ale nedokázal ho probudit.

Ve vlakhotelu zavládla panika. Raději vůbec nevyšel do chodby, určitě by mu pošlapali ruce. Poslouchal křik na chodbě, nějaký muž vášnivě vysvětloval, co se asi stalo.

„Celá čtvrť je zasypaná ledovou tříští do výšky skoro dvou metrů. Výjezd z východní přechodové komory je zablokovaný. Světlo a přívod tepla jsou zastavené. Můžeme v kupé zmrznout."

Gus si začal rychle oblékat teplé věci. Když nedokázal vzbudit Frie, který vyspával těžkou opici, přikryl ho alespoň kožešinami. Konečně se mu podařilo najít nouzovou lampu. Zjistil, že kulaté okno jejich kupé je zasypané ledovou tříští. Naštěstí se nerozbilo. Znovu si lehl, ale zůstal vzhůru, poslouchal, jak lidé chodí po chodbě a co se mluví. Postupně se cestující ve vlakhotelu uklidnili a snažili se na něco přijít. Nebyl tady žádný luxus a lidé, kteří se tu ubytovali, byli odjakživa zvyklí čelit protivenstvím a přírodním živlům. Byli tam lovci tuleňů, rybáři i překupníci cestující po Indické propadlině. Mluvilo se o odklízení ledu, až bude opravená kupole, jenže ve vichru, který dosahoval dvou set padesáti kilometrů v hodině, nedokázal na opravě a výměně skleněných tabulí nikdo pracovat.

Teplota v Mosambik Station prudce klesala, ve čtvrti, kde bydleli jen chudší lidé, potrvá zima nejméně několik dní. Gus si vzpomněl na Benovu nabídku. Ten si teď určitě klidně spí uprostřed svého archivu, v chráněném centru stanice.

Pomalu se rozednívalo a zdálo se, že vichřice se uklidňuje, vítr vanul rychlostí už jen sto padesát kilometrů v hodině. Gus mohl konečně vyjít ven, aniž by riskoval, že ho ušlapou. Od východní přechodové komory byl dobrý výhled na celou tu spoušť.

„Snad už budou moct ucpat tu díru," sdělil mu správce vlakhotelu, který servíroval snídani ve zvláštním jídelním kupé. „Co si dáte?"

„Nedá se vyjít ven?"

„Všechno je zablokované, nic nefunguje, jen telefon. Naštěstí budu moct zatopit, mám vlastní nouzové vytápění a právě se spustilo. Budu však muset zvednout ceny, abych to vyrovnal."

Později se Gus pokoušel zavolat Bena do archivu, ale všechny hovory končily v centrále, kde se ho pokaždé zeptali, jestli jde o nezbytně nutný hovor. Raději zavěsil.

Fri se probral kolem poledne. Nijak se nevzrušoval neštěstím a problémy kolem. Rozhodl se, že se vykoupe, ale voda byla příliš studená. Pak vynadal Gusovi, že ho nechal celý den samotného.

„Vím, kde se najímá na pískování trati."

„Nebudou sypat pískem skoro zničenou trať."

„Tak půjdu makat na trať," sdělil Gusovi odevzdaně.

Šéf hotelu pro Guse přišel, prý má telefonický hovor. Zprvu tomu nechtěl uvěřit, myslel si, že je to nějaký omyl, ale ukázalo se, že ho hledá Ben.

„Mám přednostní linku," oznamoval mu zadýchaně.

„Našel jste něco o Gravel Station?“

„Ne, zatím ne, ale někdo se sem přišel vyptávat, jestli znám muže, co chodí po rukou.“

„Výhybkář?“

„Ne, nemyslím, nevypadal na to. Spíš taková hladová krysa ze skladiště. Měl velký špičatý nos, pod ním umaštěný knír a oči mu utíkaly každý na jednu stranu. Už jste někoho takovýho viděl?“

„Co jste mu řekl?“

„Že jste se tady jen mihnul, nahlédl jste jen do několika Železničních instrukci. Dál nenaléhal. Víte, po vašem odchodu se mi vybavilo, že o Gravel Station se zmiňoval jeden důvěrný oběžník, je to už pár měsíců. Jsem nejspíš jeden z mála, kdo těm oběžníkům vůbec věnuje pozornost. Bohužel mi pouze proběhnou před očima a zmizí v šanonech na ředitelství. Vybavilo se mi to v noci, nedokážu si však vzpomenout, co tam psali.“

„Říkal jste tajný? Kdo ještě ho mohl číst?“

„Vedoucí služeb... Hm... víte, nevypadám na to, protože nemám pod sebou žádný personál, ale jsem taky jeden z vedoucích služby. Takže ten oběžník se tady na nějakou chvíli zastavil, právě tak dlouho, abych si ho mohl přečíst. Vždycky je to tak. Je striktně zakázáno ho opisovat, kopírovat nebo si dělat poznámky. Je dovoleno si ho jenom přečíst, osoba, která ho přinesla, zatím čeká v kanceláři.“

Jaká osoba?“

„Většinou to bývá nějaký níže postavený Výhybkář, ale ti jsou obvykle nejhorlivější.“

„Takže si už nevzpomínáte, o čem tam byla řeč?“

„Bohužel ne. Právě proto jsem vám hned na začátku řekl, že pro vás nemám žádnou novou zprávu.“

„Mohl by vás některý z ostatních vedoucích služby na tohle téma informovat?“

„Je přísně zakázáno diskutovat o důvěrných oběžnících. Obvykle je vydává Federální ředitelství železničních sítí, pod kterým sloužíme. Jsem především federální zaměstnanec, teprve potom úředník Mosambické společnosti. Kdybych šel za svými kolegy a ptal se jich na něco tak důvěrného, okamžitě by mě začali podezírat, že mám něco za lubem. Lámu si hlavu, jak bych mohl ten text zase najít, ale bude to po čertech těžké...“

„K čemu potom jsou oběžníky, které si ani nemůžete pořádně prostudovat?“

„Ovlivní naše podvědomí. Právě tak se nám snaží Výhybkáři ve spolupráci s psychology vštěpit různé zákazy. Můžu vám říct, že to funguje. Důkazem je i to, že se mi o jménu té stanice muselo dneska v noci zdát, jinak bych si na to asi nevzpomněl. Dál bych to tajemství uchovával, i proti své vůli. Chápete, co tím chci říct?“

„Snažím se. Vy jste vlastně svým způsobem podmíněný hrůzou, kterou ve vás vzbuzují Výhybkáři?“

„Abych byl přesný, nejde přímo o hrůzu, je to spíš jakási forma impregnace. Nepatříme k jejich kastě, jsme tedy a priori podezřelí. Každých čtrnáct dní se účastníme seancí, kterým se říká zamyšlení nad sebou samým. Sebekriticky musíme zhodnotit svou práci a plnění služebních povinností, manifestovat věrnost a profesionální čest, zavázat se, že neporušíme služební tajemství.“

„A vy, vy chcete... zradit?“ zeptal se konsternovaný Gus poté, co se ostražitě rozhlédl kolem sebe, zda je někdo neposlouchá.

„Jsem z toho neustálého vypětí strašně unavený, vadí mi, že nesmím nikdy jednat svobodně. Když jsem vás uviděl přicházet po rukou, měl jsem pocit, že se můj svět hroutí. Bylo mi hned jasné, že přicházíte hodně zdaleka, abyste získal nějakou informaci. Myslím, že jsem se zastyděl za svůj přísný administrativní přístup. Celou noc se mi zdály hrozné sny, až jsem nakonec uslyšel zuřit vichřici, hlavně výbuchy ledových ker. Vy jste teď na nějaký čas odříznutý od světa, ale já pro vás budu pracovat. Nevolejte mi, tady by to špatně chápali. Zavolám vás sám.“

Chodbička vlakhotelu i přechodová komora byly plné cestujících, kteří se snažili zahlédnout lokomotivu vybavenou protiledovým pluhem, jak odklízí koleje a nástupiště. Za nimi následovala spousta dělníků, kteří lopatami a špičatými tyčemi dokončovali práci stroje. Když je Fri spatřil, hned dostal pracovní elán.

„Tady bude práce pro mě! Ahoj večer.“

Musel si však počkat, než bude uvolněná i přechodová komora vlakhotelu. Gus se vrátil do kupé a váhal mezi Katalogem podivuhodných stanic a Paměťmi ženy mluvící francouzským jazykem. Nakonec se rozhodl pro tu druhou. Stejně musel čekat až do zítřka, než odklidí ty záplavy ledové tříště, tak proč by se neuchýlil do jiného světa. Jakmile se pustil do četby, obvyklý zázrak se dostavil a za pár minut byl už duchem nepřítomný.

Fri ho večer našel úplně zpitomělého. Musel mu chrstnout do obličeje ledovou vodu a přinést mu silnou kávu, aby se probral.

„Ty mi teda dáváš pořádně zabrat, krucifix! Skoro jsem se neudržel a vyhodil tu slátaninu do toho sajrajtu venku.“

„Opovaž se něco takovýho udělat!“ zaskřípal zuby Gus. „Musel bych ti zakroutit krkem!“

„No jó, dyť to byla jen sranda, mám vo tebe starost, no... A taky ti krápět závidím. Vypadá to jako silná droga a já fakt lituju, že neumím číst. A jako k čemu to čtení ještě je, teda kromě toho, že seš potom vždycky v limbu?“

„Například tam stojí, že pocházím hodně zdaleka, z rodiny, co existuje už několik století.“

„Co tím chceš říct, zdaleka? Pro mě je ta tvoje Transevropská, jaks mi řek, že seš odtamtud, už pěkně daleko.“

„Tohle je něco jinýho... Možná to znamená věčnost... Pocházím z dálek času, nebo taky vesmíru.“

„Co to meleš? Jakej vesmír? Co to má bejt?“

„Ty si vážně myslíš, že nad tímhle věčně sinavým zataženým nebem už opravdu nic není?“

Fri se na něho podíval úkosem.

„Hele, nejseš ty náhodou nějakej Obnovák? Takový kraviny! Chceš snad mluvit o takovým tom, no, slo... sla... Hergot, dyť víš, co chci říct?“

„Myslíš Slunce?“

„Jo, možná... To svinstvo, co jednou málem rozpustilo mořskej ledovec? Je to už dobrejch patnáct let... Ne,

sedumnáct... Vod tý doby, co změnili kalendář, to neumím spočítat. Můžu ti říct, že já jsem tam byl na tom ledovci, nedaleko Kaempolisu... Makal jsem v doku nákladovýho nádraží... a měl jsem postavení cestujícího Společnosti. Když to začalo, skočil jsem do prvního nákladního vagónu, co jel na východ... Projeli jsme jen taktak, teda prej. Další vlak už skončil v oceánu... Prej v něm jela i stará našeho trpaslíka Kida, to je teď prezident tý Společnosti, víš? Jestli patříš k těm, co to svinstvo spískali, tak to teda nejseš můj kamarád, slyšíš?“

„Nejsem Obnovitel,“ uklidňoval ho Gus, „nemusíš se bát. Tak jak to šlo, byla to dřina?“

„Ještě jsme neskončili. Ve stanici jsou tuny ledu, musí se to voškrábat a odklidit. Nakládáme ho na sklápěcí nákladní vagóny, ty ho pak vozej vyklopit na sever po trati, co nebyla poškozená. Pak pudu makat na kupoli, potřebujou ekvilibristy, co můžou vylízt až úplně nahoru, i když to fičí.“

„To je moc nebezpečný „ řekl Gus.

„Jo, ale dobře placený. Šest doláčů, ještě prémie a k tomu hezky něco na zub a třeba i noclehárna, jestli někdo chce. Ale já bych radši zůstal s tebou tady. A co ty budeš dělat, až to všechno vodkliděj? Furt chceš hledat tu tvoji Concrete Station? Teda promiň, nejdřív tu jinou... Užs něco našel?“

„Zatím nic,“ zavrtěl hlavou Gus, „ale doufám, že se něco přece jenom dozvím. Už by bylo na čase, abych odtud výpad.“

Ben zavolal nazítří brzy ráno.

„Rychle odsud vypadněte, to je jedno kam. Ale ještě vám něco řeknu, hledejte kolem Seychelské sítě, Maledivská trať.“

13

Teď byla řada na Yeuze, aby vyšla ven a pustila se elektrickou pilou do předposledního vagónu. Právě si zapínala kombinézu, když se ozval Enrico:

„Ne, nechte toho, půjdu tam já.“

„Jak to?“ podivil se Engol. „Už jsi toho dneska udělal dost. Co tě to napadlo?“

„Napadlo mě to, že tam jdu já, jasný? Dokážeš stejně dobře jako já manipulovat s jeřábem. Až skončím, odpočinu si a ty to odklidíš.“

Engol počkal, až vyjde ven. Potom se otočil k Yeuze.

„Nezdá se ti nějaký milejší?“

„Dostal, co si přál,“ řekla klidně.

„Co si přál...? No ne, tys mu...?“

„Jo. Naše vzájemná spolupráce je za tuto cenu. Byl stále naštvaný, zahořklý a začínal být agresivní. Nebyl žádný důvod, aby nedostal to, cos dostal i ty.“

„Ty jsi s ním spala? A to mi říkáš s takovým klidem... Bez lítosti a výčitek svědomí? Ale já si myslel...“

„Řekla jsem ti jasně, žádné city, žádné vztahy... Dostali jsme se do hnusný kaše, fyzicky nás ohrožují vlkodlaci a duševně zas psychická nerovnováha a frustrace.“

Engol se od ní odtáhl a položil čelo na nejbližší studené kulaté okno.

„Co myslíš, že jsem k tobě měla cítit, něhu, lásku? Pleteš všechno dohromady. Chtěla jsem se jen milovat...“

Já nebo Enrico, je to jedno?“

„Není to jedno, ale jsem spokojená s oběma. Co kdybychom to tak nechali...“

Jak to chceš organizovat?“

„Nelíbí se mi ten nepříjemný tón, s jakým se mnou mluvíš. Všechno může proběhnout hladce a jednoduše.“

„Jako ty zvířata, jako vlkodlaci?“

„Zatím o jejich sexuálním chování nevíme nic. Přímo se koupeme v živočišnosti, a jestli se z toho chceme dostat, musíme se pokusit zachránit aspoň něco. Duchovní stránka toho všeho - to se uvidí až potom.“

Engol pozoroval Enrica, jak řeže na kusy předposlední vagón. Jako kdyby se pokoušel ho nenávidět. Yeuze bedlivě sledovala jeho výraz.

„Objedeme všechny vagónové čtvrti po pravé straně a dostaneme se k první výhybce, jestli si to dobře pamatuju,“ prohlásila.

Přikývl.

„Potom přijde točna. To bude nejnebezpečnější místo. Budeme muset odpojit nákladní vagón, abychom mohli otočit lokomotivu. Vlkodlakům možná dojde, že by ho mohli napadnout a zmocnit se všech potravin, co jsou ukryté uvnitř.“

Podle původního plánu, domluveného těsně po příjezdu do stanice, se blížili k sedmé pyramidě a Yeuze se stále nevzdávala myšlenky, že si ji prohlédnou.

„To je nesmyslné riziko,“ rozčilil se Engol. „Musíme odsud zmizet a vrátit se v čele silnější expedice. Podle toho, co jsem pochopil, prezident Kid vám nic neodmítne?“

„Nemusí nám nic odmítat, jestli ho o to požádám,“ řekla stroze. „Co je vám po tom, jestli jsem s ním spala nebo ne. My dva se totiž známe odjakživa.“

Enrico se vracel do lokomotivy, od hlavy až k patě celý obalený mastnými sazemi. Zdál se vyčerpaný. Pomohla mu shodit ze sebe kombinézu a otočila ji naruby, aby pot vyschl.

„Svlékněte se donaha,“ poručila mu. „Umyju vás, utřu a potom si půjdete lehnout a budete spát.“

Engol se usadil u jeřábu a začal zvedat kusy vagónu. S troškou vody Enrica umyla a pořádně dosucha ho utřela.

Usmíval se celý nesvůj.

„Myslel jsem na to, když jsem byl venku, měli bychom shromáždit nějaké potraviny v tendru lokomotivy... Kdyby se jim náhodou podařilo dostat se do vagónu s potravinami, zůstali bychom o hladu a nevydržíme pak víc než pár dní."

„Jak dlouho bys chtěl, abysme přežili," zavrčel Engol. „Tejden, měsíc? Jestli se jim povede nás tu zablokovat, nedají nám šanci. Sežerou všechno, co je ve vagónu, a nás si nechají v rezervě. A pak nás předhoděj svým mláďatům, tamhle v těch jejich jeslích. Bylo by potřeba shromáždit potraviny na různých místech, ale to nedokážeme. Mužem se taky živit tulením olejem: je velmi kalorický, i když tak příšerně páchne."

„Co se týče paliva, můžeme vydržet i měsíc, tedy jestli snížíme spotřebu elektřiny a budeme míň topit. Ale pak budeme mít jen taktak oleje na návrat na Maledivskou."

„A tam už na nás čekají Výhybkáři, aby nás zatkli za porušení kázně."

„Nejdůležitější bude dostat se tam," ozvala se Yeuze.

„Ona se chce jít podívat, co je tamhle pod tou velkou pyramidou," řekl Engol.

Enrico se právě soukal do teplého oblečení.

„Proto jsme tady, ne?"

„Jistěže je to cíl naší výpravy, ale tváří v tvář nebezpečí, které nám hrozí, bychom to měli vzdát, vrátit se do Společnosti mořského ledovce a připravit novou expedici."

„Výhybkáři už nám nedovolí se sem vrátit," opáčil Enrico. „Jednou jsme je podvedli, ale dvakrát se to nikdy nepovede. Moc dobře tu jejich kastu znám. Často jsem s ní měl co do činění, oni nikdy nepřijmou porážku. Zakázali Gravel Station a nepřipustí, aby ten zákaz někdo nerespektoval."

Odpoledne už byla celá vagónová čtvrť odklizena a lokomotiva se mohla pomalu vydat směrem k centrální výhybce.

Vlkodlaci čekali na nástupišti a nechápavě pozorovali odjezd vlaku.

„Měli jsme tu nechat potraviny," uvažovala Yeuze. „Je to hloupost, změnit svou polohu a přilákat je na naši stopu. Stejně nakonec pochopí, že máme nějaké skryté úmysly, jako třeba odjet složitější trasou, přes vnitřní síť."

„Nemyslím, že by byli schopní uvažovat," odpověděl Engol.

Oba muži museli přesto opustit soupravu a odblokovat výhybku. Otevírala se jen zčásti a zasekávala se v silné vrstvě ledu.

Před odjezdem se Engol uvolil, že Yeuze pomůže vyložit potraviny, nádrže s rybí moučkou, kterou přesypali do jiných kontejneru, a doufali, že je vlkodlaci nebudou umět otevřít.

V pološeru vagónu s potravinami ji Engol pevně sevřel a zuřivě políbil na ústa. Kousal jí rty se zvláštní krutostí.

„Bolí mě to," stěžovala si Yeuze.

Přesto cítila, že je příliš vzrušený, než aby mohla odmítnout, a stejně zvířecky jako poprvé ho nechala, aby si s ní dělal, co chtěl. K ukojení jeho smyslů to nestačilo, a tak ji popadl za vlasy a přisunul si její obličej k břichu. Podvolila se a hlavou jí blesklo, jestli ho její chování nepřivádí k ještě většímu šílenství.

Mnohem dřív než skončili, objevili se vlkodlaci a začali se cpát rybím práškem. Bylo to něco nového, protože dřív mysleli hlavně na svá mláďata.

Yeuze si všimla, že prsa a bradavky samic se opět zakulacovaly.

„Už mají zase mléko."

Enrico si toho taky všiml. Když se Yeuze s Engolem vrátili, šel si beze slova lehnout. Ale když ji v noci přišel Engol vystřídat, vklouzla Yeuze do řidičova spacáku. Ten se po opakovaném naléhání jemné ruky pomalu probudil.

14

Peníze, které Gus vydělal dopravou ovcí, mu nevydržely věčně a s prázdnými kapsami se octl na obrovském železničním uzlu v Big Star Station na Trati 40. poledníku. Bylo to na sever od Mosambik Station, právě tam, kde začínala Seychelská síť, po které se měl vydat, aby našel Gravel Station.

Po Benově telefonátu neztrácel čas. Nechal vzkaz Friovi, který stejně neměl dost peněz na to, aby ho doprovázel, a Gus jich neměl o moc víc.

Byl nucen zůstat na čtyřicátém a nepředvídaně utratil plno peněz při boji proti zimě a hladu. Jeho vlak odsunuli na parkovací trať nějaké ubohé, ztracené stanice, kde se čekalo na znovuotevření sítě, uzavřené kvůli vykolejení. Těch několik málo obyvatel stanice využilo situace a za přemrštěné ceny prodávali cestujícím ohřívadla s horkou vodou a špatné jídlo.

Big Star Station neboli Bigstast, jak se jí většinou říkalo, byla obrovská tranzitní stanice v Indické propadlině. Shromažďovalo se tam zboží z celé planety a rozdělovalo se do stovek konvojů, které stanici každý den opouštěly. Většina z nich byla ovšem unesena, ukradena nebo jinak zničena a místní úřady se tomu nesnažily nijak zabránit. Byly šťastné, že tak mohou bez jakéhokoliv rizika zadržet vlakové povaleče, nuzáky a propuštěnce, kterých sem přicházelo stále víc. Hned po všemožném zboží byli nejvýnosnějším artiklem sami lidé. Muži, ženy i děti byli předmětem kvetoucího obchodu. Levnou pracovní sílu používali hlavně v docích a ve skladištích a ani prodej otroků zástupcům malých pochybných Společností nebyl výjimkou. A konečně celá prostituce Indické propadliny tu nacházela ohromné zdroje obnovy.

Gus se už od rána potuloval po ohromných, nekonečných nástupištích a hledal nějakou práci. Měl hlad a zlostně dupal nohama při představě, že to bude muset vzdát tak blízko cíle. Teď už věděl, kde má Gravel Station hledat. Musí se pustit po Seychelské síti a pak po Maledivské trati. Gravel Station byla ovšem na rozkaz Výhybkářů vyškrtána ze všech železničních map, ze všech jízdních řádů a z Železničních instrukcí. Proč? Mluvilo se o nějaké hrozné nemoci, která ničila tamní obyvatele a byla tak nakažlivá, že virus vzdoroval i těm největším mrazům. Trať byla od Gen Station

odkloněna.

Konečně Gus našel, co hledal: ohromný stožár, který podepíral jednu z kupolí. Měl čtyři metry v průměru, skládal se z úhlopříčných nosníků a asi deset metrů nad nástupištěm se rozděloval do čtyř tenčích větví, které celou kupoli podepíraly.

Gus se začal šplhat nahoru a vydával přitom takové hrdelní zvuky, že se pod ním za chvíli utvořil hlouček asi dvaceti osob, které se zvednutými hlavami sledovaly jeho výstup. Ve své dlouhé kožešinové vestě se trochu podobal zvířeti a ze začátku si přihlížející opravdu mysleli, že jde o opici, která uprchlá z cirkusového vlaku nebo z pojízdné zoo. Chyběl už jen cirkusový šašek, který by přilákal další diváky.

Když se vrhl do prázdna a letěl z jedné větve na druhou, dav pod ním zašuměl. Bylo slyšet výkřiky hrůzy a potlesk, a když pak slezl zpátky na zem, stačilo jen posbírat mince, které mu lidé házeli, byla mezi nimi dokonce i jedna dvoudolarovka. Vydělal si na nocleh a na jídlo, ale na další cestu směrem ke Gravel Station to nestačilo.

Od této chvíle se stal velkou atrakcí pro celý Bigstast a po dvou dnech už přilákal několik stovek diváků, kteří blokovali provoz na nástupištích. Zrovna sbíral almužnu, něco kolem dvaceti dolarů, když jej železniční policisté požádali, aby šel s nimi. Po ostré diskusi jim musel odevzdat čtvrtinu toho, co vydělal. Požádali ho, aby svá představení zkrátil na půl hodinu denně.

Jsou tu i jiné stožáry, člověče, takže nepřichází v úvahu, abyste zůstával na jednom místě.“

Gus se podle toho zařídil, a musel se proto na místa představení dopravovat tramvají. Jednou, zrovna když pracoval v jedné ze západních čtvrtí, na něj dole čekali klauni z vedlejšího cirkusového vagónu. Myslel si, že mu to přišli spočítat za to, že se vetřel do jejich rajónu, a zatím mu každý z nich dal jeden dolar a pozvali ho na návštěvu k patronovi Bibimu.

Bibi byl obr, který vážil nejméně dvě stě kilo. S vyholenou lebkou a dlouhými vousy vypadal divoce, ale jeho pohled měl v sobě zvláštní jemnost.

„Jestli chceš, zaměstnám tě,“ nabídl Gusovi. „Najdem ti opičí kůži a žít budeš mezi opravdovými opicemi. Nazveme tě králem opic, budeš obrovská atrakce. Za každý představení ti dám čtyři dolary, ale budeš mít střechu nad hlavou a dostaneš najíst. Stačí, když mi podepíšeš smlouvu na jeden rok.“

Gus se vyhoupl na opěrátko jednoho z křesel a tiše poslouchal Bibiho.

„Nic na to neřekneš?“

„Je to lákavá nabídka, ale na rok to podepsat nemůžu. Na měsíc, to jo.“

„A co budeš dělat za měsíc?“

„Budu mít dost peněz na pokračování svojí cesty. Musím uskutečnit jednu věc a nic mě od toho neodvrátí. Podívejte se, narodil jsem se asi tak před patnácti měsíci. Možná trochu dřív, neuvědomoval jsem si totiž běh času, ale určitě ne dřív než před dvěma lety.“

„Dva roky,“ zachechtal se Bibi, „ale vždyť ti je nejmíň čtyřicet.“

„Budu vám to vyprávět.“

Rozpovídal se o své amnézii a o jediných jménech, která si pamatoval: Concrete Station, Indická propadlina.

„A po dlouhém hledání jsem našel třetí a myslím, že je to to správné.“

„A můžeš mi říct, co to je?“

„Další stanice: Gravel Station.“

Bibi se zamračil. Neměl ani obočí a namísto toho mu oddělovala oči od čela vráska zkrabatělé kůže.

„Do Gravel Station se nikdy nedostaneš. To jméno bylo vyškrtnuto ze všech map a dokonce i pamětí. Je prokleté a pohroma stihne toho, kdo jej jen vysloví. Ty tohle nevíš? Ty se nebojíš Výhybkářů, nešťastnice?“

„Samozřejmě že se bojím,“ odpověděl Gus, „dokonce jsem s nima často měl opletačky.“

Bibi se na něj upřeně díval a Gus cítil, že tenhle obr má k němu, k trpaslíkovi, podivně blízko.

„Takže ty se chceš dostat do Gravel Station? Víš, že už na to taky delší dobu pomýšlím?“

„Taky si myslíte, že písek, ze kterého postavili Concrete Station, přivezli odtamtud?“

„Přestaň,“ přerušil ho Bibi. „Vůbec těm tvým pohádkám nerozumím. Písek nebo beton, na to já kašlu. Jenom jedna věc je pro mě důležitá, a to je prosperita mého cirkusu. Pořád musím obměňovat představení. V tyhle stanici jsem se usadil, protože se její obyvatelé často mění, což znamená, že máme už hezkou řádku let každej večer nabito. Stejně to ale jednou budu muset předělat.“

Vstal a navzdory výšce vagónu se musel přikrčit. Vzal Guse do náruče, jako se berou děti, a vyšel ven.

Kdyby tohle udělal někdo jiný, Gus by se byl cítil ponížený, ale s Bibim to bylo jiné. Jak procházeli cirkusem, Gus postupně objevoval Bibiho náklonnost ke všem nepůvabným tvorům.

„Cestující Mong,“ řekl Gusovi, když opatrně zaklepal na jedny dveře.

Ležela na boku a roztomile se usmívala svými malinkými rtíky.

„Cestující Mong je nejtlustší žena na světě. Čtyři sta kilo a nějaký drobný.“

„Čtyři sta dvacet pět kilo, cestující Bibi, a doufám, že se do příštího roku dostanu na pět set.“

Došli k dalším dveřím.

„Cestující David & David.“

Gus si myslel, že ten muž je tam sám, dokud se neotočil. Byl totiž dvouhlavý. Dva obličeje na jednom krku. Čtyři oči, dva nosy, dvoje ústa.

„Moc mě těší, cestující Gusi, sledoval jsem vaše představení okénkem. Ještě teď mě z toho mrazí v zádech. Doufám, že se k nám přidáte.“

Pokračovali v obchůzce kupé. Byl tam cestující Kobra, dlouhý, vlnící se tvor, zčásti pokrytý šupinami, s malou trojhrannou hlavou. Nemluvil, ale výhružně syčel. Když se posléze seznámili, vyprskl smíchy a pozval Guse na oběd.

Byla tam také cestující Dave, která měla tři nohy, a pak jistý pan Eloi.

„Pan Eloi?“ podivil s.e Gus. „Už staletí se přece oslovení 'pan' nepoužívá.“

„No, on na tom trvá.“

Pan Eloi byl hermafrodit a nesnažil se to nijak zakrýt. Byl oblečen do průsvitných hávů a vyzařovala z něho jakási éterická vznešenost.

„Tak tohle byla některá z mých čísel,“ řekl mu Bibi, „ale ještě jsi neviděl to nejúžasnější a nejstrašnější.“

Donesl Guse až k velkému vagónu, kde se skladoval různý materiál, a ukázal na velkou bílou kostku.

„Lednička. Možná jediná v celé Indické propadlině nebo dokonce na celém světě. A vysvětlím ti proč.“

15

Nepouštěl Guse z náručí, otevřel dveře přístroje a vyndal z něj něco jako šuplík. Gus se sehnul a uviděl uvnitř tvora zabaleného do plastikové fólie. Psí hlava, lidské paže a ruce, hladká hruď a chlupaté břicho, psí tlapy.

„Vlkodlak,“ řekl.

Bibi sebou trhl.

„Někdo ti to řekl.“

„Nikdy v životě!“

„Nejsi vůbec překvapený, vůbec se nebojíš a ani se ti to nehnusí. Věděl jsi, že v téhle ledničce, vyrobené na míru, schovávám vlkodlaka, aby co nejdéle vydržel?“

„Nikdy jsem nic takového neslyšel. Vím, že už jsem podobné bytosti viděl, moc takových... Dokonce mám pocit, že jsem s nimi docela dlouho žil... Ano, najednou se mi to vybavuje, obrazy, pocity, snad cítím i jejich divoký, pronikavý pach, pro člověka absolutně nesnesitelný... Žili v takovým brlohu... Bylo to tam špinavý, a slizký...“

„Gravel Station.“

Gus se od něho odtáhl a podíval se na něj, jako se někdy malé dítě překvapeně dívá na svou matku.

„Cože, Gravel Station?“

„Jsou tam.“

„Nikdy jsem tam nebyl.“

„Říkáš to, čemu věříš.“

Bibi zasunul šuplík zpátky, zavřel dvířka a velkými kroky se vydal do svého kupé. Guse posadil do polštářů v jednom z křesel a pak se začal hrabat v nějakých deskách. Vyndal z nich hrst velkých fotografií a přistrčil je Gusovi k obličeji.

„Podívej... Tady jsou čtyři. Jsou jich tam různý druhy. S oslí hlavou nebo s kozí, ženská těla, neuvěřitelný zmatek, jako kdyby se bůh najednou úplně zbláznil a poskládal ženy, muže a zvířata, tak jak mu jejich kusy přišly pod ruku... Podívej... Bylo to focený z vlaku, na který se tyhle příšery vrhly. Jsou vyhladovělý a sežerou všechno. Ten chlápek, co to fotil, skončil v jejich žaludku... Za jeho foťák jsem dal celý jmění a tady to máš... Kromě mě a Výhybkářů ty fotky nikdo jiný nemá.“

Gus si je prohlížel jednu po drahé, k některým se vracel.

„S podobnými bytostmi jsem žil.“

„Poslechni, asi máš pravdu, ale určitě to nebylo v Gravel Station. Neobjevili se hned, mluví se o tom sotva deset nebo dvanáct měsíců a spousty vlaků byly přepadený, než tu trať přemostili a celou stanici izolovali. Víš, čeho se bojím? Že už všechny ty příšery pomřely. Chci tam jet, přivézt si pár exemplářů. Výhybkáři to sice zakázali, ale tady, v Bigstast, jde všechno, když máš prachy. Všechno. Budou zlatým hřebem večera. Nedívej se na mě tak vyčítavě. Jsem za tenhle cirkus zodpovědný, a abych mohl dál chránit a živit cestující Mong nebo pána Eloi, musím nabízet pořád víc. To je zákon tyhle branže.“

„Vy tam chcete jet?“

„Myslím na to, kudy chodím, dokonce připravuju i expedici. Mám vlak, lidi, jídlo, ale nevím, jak se do Gravel Station dostat. A až tam budu, nemám chuť vlkodlaky vyhnat, vytlačit je pryč jako divokou zvěř, to bych nedokázal udělat.“

Gus se díval na fotografii samice se ženskou hlavou, psím tělem a kozíma nohama a chápal ho.

„Ale ty mi můžeš pomoct,“ pokračoval Bibi. „Teď mi to došlo. Jestli jsi mezi nimi žil, mohli by ti rozumět. Nemají žádný jazyk, to vím, ale tys s nima žil a určitě se ti vrátí vhodná slova a gesta.“

Gus cítil, jak se mu vrací zmatená změť obrázků, spíše útržky věcí, které někde viděl, jako na fotce roztrhané na tisíc malých kousíčků.

„Odjedeme tajně. Pojedeš do Gravel Station, uvidíš ten svůj písek, beton, a já tam najdu svoje vlkodlaky a přivezeme si jich co nejvíc. Tady jim bude dobře. Bude o ně postaráno, dostanou dobře najíst, budou v teple. Mám nejlepšího veterináře, co existuje, a navíc netoleruju špatný zacházení. Tak co na to říkáš?“

Gus se otřásl, topil se v nekonečném přílivu neúplných vzpomínek. Viděl oheň, obličeje a zvířecí huby, ruce, tlapy, jeskyně, propasti, temné noci a nesnesitelné světlo.

„Tak co tomu říkáš?“ opakoval Bibi.

„Musíme tam dojet, najít trať, zřídit výhybku, obelstít Výhybkáře, kteří na tomhle úseku hlídají.“

„Podle mých informací je to na přímé trati mezi Gen Station a Cross Bi Station, ale hlídají spíš u Gen Station. Cross Bi je klidnější. Mám mapy i údaje. Mužem si koupit spojence, na to jsem odborník.“

„Budeme muset projet tajně.“

„To se dá provést... Znám kousek starý trati, teď ji používají k zásobování farmářské stanice. Výhybkář z Cross Bi Station by určitě nechal projet malý vláček se sazenicema sóji. Zavřel by oči, nebo by nebyl tak zvědavej.“

„To vás bude stát majlant," poznamenal mrzák.

„Můj milý, moji kolegové z branže by dali i sto tisíc dolarů za jediného vlkodlaka... Neboj se, nikomu je neprodám. Budou mojí pýchou a udělají z mýho cirkusu ten nejneobyčejnější cirkus na světě. Všechno je to tady..."

Ukázal si na vyholenou hlavu.

„Ale potřeboval jsem jiskřičku. A přišel jsi ty a je rozhodnuto. Pojedem spolu do Gravel Station a uvidíš je, ty svoje hory písku."

Gus znovu sáhl po fotografiích. Část své minulosti měl před očima. Kdo vlastně byl, když mohl žít s těmi obludami?

16

Po dlouhých měsících jednání se lámové z chrámu v Kendoharu rozhodli, že Liensuna přijmou. Když se to Liensun dozvěděl, skoro plakal štěstím. Pro zlepšení soužití s lamy to znamenalo velký krok kupředu.

Zjistil, že počet mnichů žijících v chrámech, důmyslně zavěšených na skalách, je mnohem vyšší, než se předpokládalo, a že množství Tibeťanů se zčistajasna a v každém věku přidává k těmto řeholníkům.

Dříve než se Liensun objevil dole pod skálou, poslal lámům všemožné dary, hlavně potraviny, různé potřebné věci, sušený jačí trus, tuk na výrobu svíček a máslo do čaje.

Cesta byla několik kilometrů dlouhá a po celou dobu jej tamní obyvatelé vítali zvonečky, činely a bubny. Nakonec dorazil ke známému schodišti tisíce schodů a na jeho konci čekal stařičký výtah, jehož lana byla spletená z upředené jačí srsti. Sám v lehoučkém koši raději zavřel oči a otevřel je, až když byli u cíle. Lámové jej přišli přivítat, ale jejich představený čekal v chrámu. Liensun musel celým tím místem projít, aby se nechal prostoupit jeho duchovnem, těžkým vzduchem prosyceným vůní kadidla a špatných svící, zatímco gong rytmicky doprovázel každý jeho krok. Když předstoupil před Velkého lamu, byl ohromen a zároveň cítil i lehkou nevolnost, která pramenila z různých pachů. A taky věděl, že mu nabídnou čaj se žluklým máslem a placky ze zkyslého mléka.

Velký lama byl extrémně hubený stařec. Háv, který měl na sobě, mu nechával odhalené paže i nohy do půli stehen.

Poděkoval Liensunovi za dary a za všechnu toleranci, kterou jim prokazoval. Pak přinesli čaj v nádobě asi tak velké jako salátová mísa. Liensun se připravoval, že bude muset vypít skoro litr horké nevábné tekutiny, na které máslo vytvářelo odpornou pěnu.

„Bratře Liensune," promluvil Velký lama, „už brzy zemřu a myslím si, že tvůj příchod do údolí není náhoda. Sestoupil jsi z hor a neprosadil ses okamžitě, na rozdíl od toho, který chtěl obnovit démona Ohně. Přivedl jsi sem ty létající věci, které ho zničily. Nyní máš své království. Co s ním budeš dělat?"

„Pozvu sem lidi, kteří přemýšlejí stejně jako já, pane. A pak budeme všichni pracovat ku společnému blahu."

„Neříkáš pravdu," odvětil suše představený. „Ty i ti tví lidé taky myslíte na démona Ohně. Kdysi vládl celé Zemi a spravedlivý a čistý Chlad jej přemohl. Máme zde spisy, které vyprávějí o hrozném boji mezi těmito dvěma silami. Helmatt vlastnil stroje, které dokázaly v nebi otevřít okno, jímž se Démon mohl šklebit a vysmívat se Chladu."

„Velký mistře, je jisté, že jednou se Chlad zmírní a usmíří se s démonem Ohně... Vše nasvědčuje tomu, že toto spojení je nevyhnutelné. Podle vědeckých informací, které mám, stoupá teplota každých šest měsíců asi o jeden stupeň. To znamená, že za dvacet pět let se ocitneme na stupni nula Celsiovy stupnice."

„Pro nás věda neexistuje. Umírám a nepřeji si, abys tu vládl sám, protože bys urychlil boj proti Chladu. A to mi nikdy nepřijmeme. Žádný lama nebude s tebou spolupracovat a bez nich se ti to nikdy nepodaří. Všechno jsem předvídal, a pokud by ses někdy zpronevěřil mé závěti, Tibeťané se od tebe odvrátí. Všechen život v údolí se zastaví."

„Helmatta jste nechali, aby se postavil proti Chladu."

„Proti bláznům nebojujeme. Jsou posvátní a domnívali jsme se, že to byla zkouška seslaná od bohů. Ty nejsi blázen, a proti tobě budeme bojovat."

Liensun v sobě stěží potlačoval šílený vztek. Byl by si přál popadnout toho starce a svrhnout ho do propasti. Opravdu by ho potěšilo, kdyby ho viděl rozplácnutého o pět set metrů níž. Snažil se číst v mozku svého protivníka, ale bezúspěšně.

„Znám tvé schopnosti," usmál se stařec, „ale nijak mě neohromují. Jednu věc musíš udělat, jestliže chceš, aby bylo v údolích vše v pořádku. Přivedeš sem toho, kdo není nepřítelem Chladu. On je bůh lidu žijícího v ledu a nemůže mít rád démona Ohně. Mluvím o tvém bratrovi. Až ho tu uvidíme stát vedle tebe, bude to pro nás záruka. Kdyby nepřišel, nemohl bys mezi námi dlouho zůstat. Ani ty, ani všichni ostatní."

17

V noci se dostali k točně. Narovnali koleje zprohýbané požárem vagónové čtvrti a Enrico opatrně řídil lokomotivu kupředu. Kdyby vykolejili, mohlo by to pro ně mít osudné následky. Teď ovšem byli před točnou a ta se Enricovi vůbec nelíbila.

Ještě před úsvitem si ji šel obhlédnout a za dobrou hodinu se vrátil celý ustaraný.

„Je zaseklá. Musím se jít podívat na kyveláž, takže bude potřeba nadzvednout jeden zrezivělý poklop. Točna funguje na hydraulickým systému. Jednak samozřejmě spočívá na hlavním otočným čepu, ale pak taky na něčem jako olejová podložka, aby se mechanismus neprotěžoval."

„Kurtsova lokomotiva je dvacetkrát větší a těžší a je na druhé straně," poznamenala Yeuze. „Když mohla projet ona, proč ne my?"

„Podle vás už je to víc jak deset let," opáčil Enrico. „A nikdo neví, jestli právě průjezd tak ohromného stroje točnu nepoškodil."

Celé dopoledne se urputně snažili otevřít zarezlý poklop, ale nakonec jej museli rozřezat laserem, což je ovšem stálo nesmírné množství energie. Celý zbytek dne museli dobíjet baterie. To znamenalo vytvoření obrovského tlaku a nesnesitelné vrčení kotle a generátoru. Pobyt v řídicí kabině se proměnil v utrpení, protože lokomotiva se na místě neustále otřásala.

„Jdu se podívat na kyveláž. Je taky hydraulická. Asi bude protržená, takže ji budeme muset alespoň provizorně opravit."

Yeuze se zahleděla na velkou pyramidu, která snad skrývala pirátskou lokomotivu. Vedla k ní trať. Dalekohledem viděla vyrovnávací komoru, která musela být upravena, aby v ní bylo pro obrovský stroj dost místa. Viděla upravené tabule skla různých barev. Byl to první důkaz. Musel tamtudy projet vlak výjimečných rozměrů, a jelikož koleje končily v hromadě písku pokryté tlustou vrstvou ledu, mohla alespoň doufat, že pod ní najde to, co hledá.

„Mohli bychom tam dojít pěšky," ozval se těsně za ní Engol. „Je to ovšem riskantní. Ale odpojit lokomotivu, abychom se tam dostali, a nechat tu vagón se zásobami je mnohem větší riziko. Jak to chceš provést?"

„Pěšky. Ale teprve až se nám podaří otočit celou soupravu zpátečním směrem, dřív ne."

„V tom případě s tebou plně souhlasím. Možná budeme potřebovat nějaké nářadí a materiál, abychom prorazili tu vrstvu ledu."

„Máme dostatek elektrických kabelů a můžeme prodloužit trať až tam," odpověděla mu. „Myslím, že vyrovnávací komoru snadno najdeme."

„A co když se všechen ten písek začne bortit?"

„Myslím, že tohle předvídali a písek na povrchu zpevnili."

„Mauzoleum pro lokomotivu," poznamenal Engol bez zjevné ironie. „Láká mě a mám zatracenou chuť to monstrum vidět. Nezdá se ti, že je to symbolický a vlastně i dost protiželezniční, takhle navždy pohřbít obří lokomotivu? Zajímalo by mě, kde teď jsou ti, co to udělali, jak se odsud mohli dostat? A co štola, která vedla na pískové pláže a do těžních jam, kde ta by mohla být?"

„To netuším. Myslela jsem, že je pod tím skleněným poklopem, nebo že alespoň existuje nějaký přístup..."

Enrico zmizel v kyveláži a dlouho se nevracel. Neměli s ním rádiové spojení a začínali se o něj bát. Engol se zrovna chystal vyrazit za ním, když se Enrico objevil. Byl celý umaštěný a na kombinézu se mu lepila zrníčka písku.

„Nechal jsem toho, kyveláž je docela ostrá a nechtěl jsem si protrhnout kombinézu. Je to tam samá kolomaz a písek. Musely tamtudy projíždět soupravy... Vagón po vagónu, zaměstnanci to asi moc nehlídali, celej mechanismus je zadřenej. Musíme ho vyčistit a znova svařit všechna vedení."

„Nedá se ovládat ručně?"

„Moc by se zatížila kyveláž. Kdyby se jednalo jen o lokomotivu, tak by to možný bylo. Dokázali bysme to, ale museli bysme se pak otočit kvůli vagónu."

„A co kdybychom tu vagón nechali?" navrhla Yeuze.

„Taky jsem na to myslel, ale představte si, že by nás někde dál zablokovala výhybka. Na celý dny. Bude třeba se rozdělit do dvou skupin... Do tří. Jeden bude ve dne v noci hlídat vagón, druhý lokomotivu a třetí by pracoval na výhybce. Jak by to sám zvládnul? Všechno musíme promyslet a s připojeným vagónem je to jednodušší."

„Už jenom pomyšlení na to, že se od něj budeme muset na chvíli oddělit, mě děsí," ozval se Engol.

Druhý den oba muži tvrdě pracovali. Uvolňovali celý mechanismus, svářeli trubky a plnili je speciálním netvrdnoucím olejem. Naštěstí měli několik sudů tučňáčího oleje a nemrznoucí přísady.

„Teď musíme zkontrolovat nepropustnost kyveláže. Je ze zpevněné umělé hmoty, ale i tak mám své pochybnosti."

„A co kdybychom ji naplnili? Otáčivý čep určitě unese malou lokomotivu, jako je ta naše."

„No právě, čep je posunutý, a řekl bych, že od té doby, co tudy projela ta věhlasná pirátská lokomotiva. Točna už není horizontální a je to vidět pouhým okem. Rozdíl několika centimetrů. Olej to napraví a bude to jistější."

Zatímco se Enrico věnoval posledním úpravám, Engol a Yeuze skládali potraviny na nástupiště. Rybí moučku, sušené maso, mléko, cukr, vejce v prášku.

Pracovali už skoro půl hodiny a vlkodlaci poslušně čekali opodál na protějším nástupišti.

„Jsou klidní," pozoroval je Engol. „Těžko si dokážu představit, že by napadli člověka, roztrhali ho na kusy a sežrali. Skoro bych řek domácí zvířata."

Najednou byl jako u vytržení. Yeuze sledovala jeho pohled a spatřila dva vlkodlaky, jak se páří uprostřed lhostejné smečky. Mladá samice s kozí hlavou a ženským pozadím se oddávala hybridnímu tvoru, napůl kozlu, napůl psovi, který v sobě neměl nic lidského, leda snad tlapu, která připomínala lidskou ruku.

„Jak vůbec můžou být taková spojení plodná?" brumlal Engol. „To je tajemství těch tvorů."

Otočil se k Yeuze, dýchala zrychleně. Podléhali očarování, které vycházelo z obludné smečky. Byli zvyklí na nepříjemný zápach, na jejich odpudivý zjev, na jejich chování i obscénnosti. Yeuze si vzpomněla na skandál, který v transevropských stanicích vyvolávali samci Zrzavých, když bezostyšně předváděli své ztopořené údy, anebo se kdekoliv a nepředvídaně zmocňovali samic. Nikdo se už neodvažoval zvednout zrak a rodiče táhli své malé děti pryč. I jí samotné někdy tyhle scény, deformované sklem kupolí, trochu vadily. V Gravel Station se setkala s prapůvodní zvířeckostí, nezkrášlenou, bez možnosti uniknout. Ona i Engol vdechovali stejný zápach, zakoušeli stejný děs a hrůzu, stejné divoké pudy.

Yeuze vešla zpátky do vagónu. Engol ji zastihl, když se zbavovala kombinézy. Pak se natáhla na břicho na hromadě přikrývek.

Pracovali velkou část noci. Yeuze pomáhala přenášet nádoby s olejem, kterým plnili kyveláž.

Tahle je snad nepropustná, říkal si Enrico. Stejně jsme ji museli naplnit, abychom se o tom ujistili.

Už se vůbec nemyli. Zbývalo jim pár stovek litrů vody. Použít špinavý led na doplnění zásob nepřicházelo v úvahu. Museli by vyjít ven na ledovec a seškrábat led na povrchu, zamrzlou jinovatku.

Když druhý den ráno Yeuze pozorovala oba muže při jídle, uvědomila si, jak upadají. Ani ona nebyla civilizovanější. Už dávno neprostírali, jedli z jednoho hrnce. Nepoužívali vidličky, zato stále víc používali nůž. Maso krájeli přímo na stole a jednou se dokonce přistihla, jak rukou hledá kousek špeku v hrnci se špagetami.

„Ztratili jsme jen pár litrů," oznámil Enrico s plnými ústy. „Mělo by se to podařit. Přistavíme lokomotivu co nejblíž i s vagónem. Musíme projet za míň než hodinu. Já řídím, kdo se postará o točnu? Je to trochu těžší. Olej se dostává do některých trubek jen velmi pomalu a pístu se musí pomoct. Myslím, že Engol to zvládne."

„Takže já hlídám vagón," konstatovala Yeuze.

„Stačí, když zůstaneš uvnitř. Myslím, že tě nenapadnou, ale člověk nikdy neví."

„Mám strach, že Yeuze k nim bude moc shovívavá," řekl Engol zcela vážně. „Doporučuju ti střílet na prvního, kterej se bude chtít dostat přes koleje nebo se přiblíží k nástupišti na míň než padesát metrů."

„Zatím tam není ani jeden," poznamenala Yeuze. „Přicházejí až později."

„Jsou dobře živený, takže jim stojí, a jestli jim stojí, tak bez přestání šukaj, jako zvířata. Říká se, že takovej kozel, osel nebo pes to může dělat i desetkrát za sebou v rekordním čase... Určitě to u nich funguje podobně."

„U nás to taky nefunguje špatně," řekl Enrico a podíval se na Yeuze.

Nemohla udržet smích a uvědomila si, že jejich vzájemné vztahy jsou docela jednoduché. Ale nepřála si, aby šly city stranou?

„Jestli projedem, uděláme si mejdan," navrhl Engol. „Ale ne ve stanici. Hned jak z toho budem venku, zastavíme uprostřed ledovce a rozjedem velkej flám."

„Nejdřív si musíme prohlédnout pyramidu," slabě zaprotestovala Yeuze, ale s jistou perverzitou si představovala tu oslavu, o které mluvil Engol, a na okamžik měla předtuchu válející se změti těl.

„Každý souhlasí se svým úkolem? Buď opatrný, Engole, zakotvení není úplně v pořádku. Zajisti, aby koleje na točně byly přesně naproti tě druhým. Kvůli tomu zatracenýmu čepu je to na setiny milimetru."

18

Yeuze se trochu déle zdržela u okénka, odkud pozorovala točnu. Zdálo se, že Engol má potíže se zvedáky. Neviděla sice celou točnu, ale mohla se dívat, jak se začíná pomalu otáčet. Trvalo celou minutu, než se koleje dostaly do osy lokomotivy, a v tu chvíli musela zvýšit pozornost, protože Enrico se vypravil zkontrolovat spojnice. Zastavili točnu a řidič se vrátil zpátky do lokomotivy.

Vagón byl odpojený a Yeuze najednou pocítila při představě, že osaměla, hluboký děs. Zkontrolovala všechna nástupiště, ale po vlkodlacích ani stopy. Jedině že by byli neviditelní. Možná že teď, když měli dostatek potravy, se někde pářili, jak tvrdil Engol.

Pochopili, že jejich obživa je ukrytá ve vagóně? Vytvořili si souvislost mezi ním a potravou, která jim byla poskytnuta? Zkusili přece napadnout cisternu s olejem, ale ta už od odjezdu prosakovala a přilákal je pach, který vydávala.

Když se tendr začal vzdalovat, zavřela oči a zadržela výkřik beznaděje. Vteřiny bojovala sama se sebou. Uvědomila si, že jedná víc podle instinktu než podle vlastního rozumu. Kdyby sama sebe poslechla, odešla by z vagónu za Enricem nebo Engolem, bylo to jedno, za kterým. Její úzkost se přesně podobala chuti milovat se.

Ulehčeně vydechla, když uviděla tendr s lokomotivou na točně. Byly jen pár metrů od ní.

Rozběhla se na opačný konec vagónu, aby se podívala, jestli se neobjevili vlkodlaci, ale trať i nástupiště byly prázdné. Nicméně se mohli skrývat za hromadami starých vagónů, které odklidili z tratě.

Když se vracela, zastavila se na přechodovém můstku a přitom si vyslechla rozhovor mezi oběma muži.

„Ujišťuju tě, že mi to nejde, a nechci na to moc tlačit. To svinstvo se nechce otočit."

„Jdu tam," ozval se Enrico.

„Necháš lokomotivu bez dozoru?"

„Jsi hned vedle a Yeuze ji taky může ohlídat. Slyšíš nás, Yeuze?" „Perfektně. Nějaké problémy?"

„Trochu se to zaseklo, ale není to nic vážnýho. Úroveň zůstává stejná."

„Budu hlídat lokomotivu."

Sledovala oba muže, jak se v malé kabince věší na páky.

„Ten zkurvenej válec! Musíme pomoct tomu pístu. Tady, ta tyč!"

Museli ji chytit rukama, protože plocha se najednou o několik centimetrů pootočila. Zatlačili ještě víc.

„Pomalu, je to dobrý, vrátím se zpátky do lokomotivy."

„Počkej, nevím, jak to zastavit. Něco se v tom pohnojilo."

Yeuze se nervózně usmála. Podělalo se to tak, že viděla předek lokomotivy, kotel, projektory, a pozorovala, jak se všechno neustále točí dokola, připomínalo jí to kolotoč.

„Ach Bože! Nezachytila se!"

„Říkal jsem ti, že zakotvení je v hajzlu. Musíme to otočit ještě jednou."

„Jasně, ale někde se to zasekává."

„To je kvůli tomu pokřivenýmu čepu a... Do prdele, mám pocit, že došel olej!... Viděls tu změnu hladiny? Deset centimetrů napravo."

Yeuze se musela hodně přemáhat, aby se odtrhla od té podívané a šla znovu obejít vagón. Vlkodlaci na dohled nebyli, a dokonce měla pocit, že už ve vzduchu necpi ten úmorný smrad. Vlastně si na něj zvykla, ale stejně to bylo příjemné zjištění...

„Pořád je to zaseklý."

„Musíme tam nalít další olej," rozhodl Enrico. „Jinak se čep zkřiví úplně a budeme nahraný. Musíš se pověsit na tuhle páku a já zatím půjdu pro olej... Yeuze, slyšíš nás? Potřebujeme tučňáčí olej. Máme ještě alespoň sto litrů v zásobě?"

„Jdu to zjistit..."

V tom okamžiku se ozvala strašná rána a najednou se lokomotiva, jejich lokomotiva, asi o půl metru zabořila a zůstala tam našikmo stát.

19

V doprovodu Bibiho si Gus prohlížel cirkusový zvěřinec. Za třicet let nadšeného výzkumu a hledání v něm Bibi nahromadil spoustu vzácných živočišných druhů.

„Tohle jsou kozy a jejich mláďata, kůzlata. Nikdo se nestaral o záchranu druhu. Chovatelé se jich bojí a dávají přednost ovcím. Kozy sežerou všechno, nač přijdou, a navíc se musí hlídat."

Kousek dál byly opice, a pak divocí psi, kteří se jen málo lišili od sousedních vlků.

„Na periferiích jich žijou celý smečky. Perou se se Zrzavejma o odpadky. Močí na hromady smetí, aby rozpustili led a mohli se nažrat."

Bibi pomalu pokračoval. Opřený o jeho impozantní hruď Gus sledoval, jak mu buší srdce, a dospěl k závěru, že obr má zvířata opravdu rád.

„Osli. Osli se srstí, která vydrží i ty největší mrazy, ale kvůli hloupejm Dohodám z NYST je to úplně zbytečný. Mám jenom jeden párek a zrovna měli mladý."

Bibi ucítil, jak se Gus otřásl.

„Co se děje?"

„Vemeno oslice... Už si vzpomínám... Takhle jsem se živil... V propasti... Byl jsem zesláblý... Jedna samice mi dala svý mlíko... Měla ženskou hlavu... Ženskou hlavu s hustou hřívou... Ještě teď cítím v ústech chuť jejího mlíka... Bylo to jako živá voda..."

„Stárneš, Gusi, stárneš. Říkals, že ses narodil ani ne před dvěma lety, ale právě své tajemství znova oddaluješ. Jak ses dostal do tý propasti plný ohně a světel?"

„Nevím..."

Po skončení prohlídky se Gus chtěl vrátit k páru oslů. Mládě vylezlo z úkrytu a třesavě sálo. Byl by tam zůstal celé hodiny.

Bibi už připravoval svou expedici. Vysílal své lidi na nejrůznější místa a nechal upravit speciální vagón.

„Budou v něm klece, ale schované, abychom nedráždili zvědavost Výhybkářů. Naskládáme tam sójové sazenice. Farmář na zakázané trati s tím souhlasí, dáme mu je zadarmo. Podle něj je trať přerušená, Výhybkáři už dali vytrhat kilometr kolejí."

„Kilometr," zhrozil se Gus. „Takže se do Gravel nedá jet?"

„Právě na tom pracuju. Vyrobíme si koleje přímo na místě. Koupil jsem celý kmen bakterií s pryskyřičnými vlákny. Za týden bude trať obnovená..."

„Týden je moc na dodávku sójových sazenic. Výhybkář v Cross Bi Station ti vydá povolení jen na pár hodin."

„To je zajištěný. Dal jsem postavit zasouvací vagón. Až budeme na farmě, budeme mít vlastně dvě soupravy. Teda samotažný vagón."

„Fajn," řekl Gus. „Pojedem do Gravel Station, pochytáme pár vlkodlaků a vrátíme se zpátky."

„Nejdřív půjdeš hledat ty svoje dokumenty. Chceš tam přece najít archivy o těžbě písku a zjistit, kam ho prodávali... Ale dobře, vrátíme se. Kámoši provedou malý vykolejení na trati mezi Cross Bi Station a Gen Station. Výhybkář tam bude muset odjet a my bez problémů projedem zpátky. A pak směrem na Maledivskou, na východ. Širokým okruhem se vrátíme do Bigstast."

„Myslel jsi na všechno."

„Skoro, ale samozřejmě budeme taky improvizovat."

„Výhybkář si spočítá počet pasažérů ve vlaku."

„Přesně tak. My dva budem ovšem schovaný. Jsme moc nápadný, starouši."

Zvedl Guse do náruče a šel před velké zrcadlo v ložnici.

„Podívej, Panna Marie Neokatolíků a Dítě. Takový sochy se dělaj. Prostě se zamaskujem, starouši."

„A pak zůstaneme sami?"

„Jo, sami."

„A pochytáme vlkodlaky? Hybridy, kteří jsou určitě nebezpeční, když jim někdo bere svobodu... Vzpomínám si na jejich svalnatá těla, vyceněný zuby, ostrý drápy."

„Povede se nám to."

„Budu ti k ničemu."

„Nebudeš. Můžeš vylízt nahoru na skleněný poklop a hodit na ně síť... Můžeš se protáhnout tam, kde já ne. Nikoho jinýho nepotřebujeme. Jenom ty a já. A všechno prohledáme, abysme našli archivy, účetní knihy."

Najednou Gus zbledl.

„Jestli to jsou účetní knihy z opravdového papíru... Ti vlkodlaci se vyvinuli z koz... Říkal jsi, že sežerou cokoli.“

„Doufejme, že ne,“ uklidňoval ho Bibi.

Příprava projektu šla Bibimu rychle od ruky a penězi nešetřil. Každý večer bylo představení a davy se do cirkusu hrnuly dlouho před jeho začátkem. Museli postavit půlkruhové koleje, aby mohli rozestavit hledištní vagóny. Vešlo se tam víc než čtyři tisíce diváků.

Gus měl ve svém opičím kostýmu obrovský úspěch. Vystupoval s několika cvičenými čtyrnožci, jejichž čísla byla velmi oblíbená, a najednou předstíral, že prchá. Lezl po konstrukci šapitó, skákal z jedné příčky na druhou, klouzal nad hlavami vyděšených diváků a z té výšky rozhazoval dětem hrsti bonbonů. Nikoho ani nenapadlo, že by to mohl být podvod, a celá železniční aglomerace mluvila jen o nové opici jménem Gus.

Několik dní před odjezdem se mrzák začal znepokojovat:

„V manéži už mě teď nikdo neuvidí a Výhybkáři by si mohli domyslet souvislost mezi Gusem, kterého pronásledují, a tou falešnou opicí. To nám nesmí zkřížit plány.“

„Dám rozhlásit, že jsme číslo prodali kočovné pouti.“

Zasunovací vagón byla promyšlená věc, sestrojená cirkusovými mágy, lidmi, kteří byli zvyklí na triky. Byl to jeden vagón, který uvnitř obsahoval druhý. Ten první měl obrovské rozměry a jeho vnitřek byl uzpůsoben tak, že druhý, samotažný vagón se skrýval vpředu a byl o polovinu menší než první. Hra zrcadel propůjčovala interiéru vzhled pojízdného skleníku.

„Naše společnost produkuje sazenice sóji, které dovážíme do domů ve speciálních vagónech. Výhybkáři v Cross Bi Station vysvětlíme, že jsme zrovna na jakýmsi dodávkovým turné a farma cestujícího Lizzyho je jen jeden z dalších deseti zákazníků. Naše sazenice jsou tak křehký, že nemůžou být skladovány v normálních podmínkách. Taky se postaráme o jejich vysazení na místě podle přesných metod pěstování ve skleníku. Vydali jsme nákladnou brožurku a každý Výhybkář na trati dostal jeden exemplář. Sazenice nesmí utrpět ani zpožděním, ani jakoukoli manipulací.“

Bibi seděl za svým stolem a podával Gusovi složku s návrhy.

„My budeme pod sazenicema, v květináčích s živným roztokem. Taky zfalšovaných. Přečkáme tam přechod přechodovou komorou.“

„A co když s náma někoho pošlou až k Lizzymu?“

„Víme, které osoby by připadaly v úvahu. Ani jedna z nich není z kasty a všichni se dají koupit.“

„To bude stát majlant.“

„Celý jmění, ale výsledek bude stát za to.“

Zdálo se, že se při tom pomyšlení obr ještě víc zvětšuje, rostl a zaplavovala ho radost. Oči mu svítily, zuby se leskly.

„A ty získáš všechny informace a budeš moct vyrazit do tý svý Concrete Station. Myslíš, že se tam sejdeš se svou minulostí?“

Na tuhle otázku nedokázal Gus odpovědět. Jediné, co věděl, bylo, že se ocitl na světě bez paměti a s pouhými dvěma slovy: „Indická propadlina“ a „Concrete Station“. Doufal, že najde odpověď alespoň na tuto záhadu.

„Přece jsi nežil celou dobu v tý díře s vlkodlakama.“

„Nemyslím si to,“ odpověděl Gus. „Nevzpomínám si na to. Neměl bych je nazývat monstry, protože na mě byli hodní. Možná jsem jim byl se svým postižením blízký, nebáli se mě, protože jsem neměl nohy. Nevzpomínám si.“

„Musel to být monotónní život, bez začátku a bez konce, jako přítomnost prodloužená do nekonečna.“ „Možná to tak je,“ připustil Gus. „Za dva dny odjíždíme.“

20

Katastrofa se přihnala zcela nečekaně v Gen Station. Výhybkáři prováděli přísné prohlídky souprav mířících na Maledivskou trať. Později se Gus a Bibi dozvěděli, že se nějakým lidem podařilo přelstít hlídku, postavit novou výhybku a rozjet se směrem ke Gravel Station. Nikdo o nich neměl zprávy. Oficiální verze Výhybkářů tvrdila, že místo je zamořené radioaktivitou, a tudíž že tito pošetilí cestující velmi rychle zahynuli.

Bibi s Gusem se zatím schovávali v nádobách s živným roztokem.

Do vagónového skleníku vnikli čtyři Výhybkáři.

„To je vedro,“ stěžoval si jeden z nich. „A ta vlhkost!“

Gus i Bibi se pod sazenicemi mocně potili, neměli čas si sundat teplé oblečení.

„Výjimečný druh sóji,“ vysvětloval Gusův pomocník. „Sami jej dovážíme a zaručujeme jeho růst a produktivitu, která je čtyřikrát vyšší než u obvyklých druhů.“

Výhybkáři tiše poslouchali a pozorně a důkladně si vagón prohlíželi, i navzdory velkému horku.

„Směr?“

„Tady je seznam dodávek. Celkem asi deset, poslední je do Markét Station.“

„Příští do Cross Bi Station?“

„Ano, nějaký Lizzy.“

Výhybkář se překvapivě na nic dalšího neptal. Předpokládal zřejmě, že sazenice přeloží v Cross Bi Station, kde to řídil další Výhybkář.

Museli počkat, až přehodí výhybku směrem na Maledivskou, a pak mohli vylézt z úkrytu. Byli úplně vyčerpaní.

„Prý se tam nějací neznámí lidé dostali i navzdory zákazu,“ oznámili jim.

„Konkurence?“ znepokojil se Bibi.

„Zdá se, že novináři ze Společnosti mořského ledovce.“

Obra to ale nepřestalo trápit. Je možné, že i jiné lidi napadlo, proč Gravel Station zakázali, pomyslel si.

„Vidina zisku dodá lidem odvahy... I když nevědí, co je vlkodlak zač... Určitě se mluvilo o obludách.“

„Proč by to nemohli být novináři?“

„Doufejme, že jo. Jak dlouho už tam jsou?“

„Výhybkář to moc neupřesnil, ale od minulého týdne tu mají zpřísněné kontroly. Na druhou stranu existuje ta ilegální výhybka poměrně delší dobu.“

„Novináři už by byli zpátky,“ uvažoval Bibi. „Je v tom něco jinýho. Možná je to nebezpečnější, než jsem se domníval. Budeme si muset dávat setsakramentsky velkej pozor.“

K večeru se dostali do Cross Bi Station a museli zastavit na parkovací trati. Výhybkář přeložil kontrolu na další den, ale jeho pomocník Bibiho ujistil, že problémy nenastanou. Snažil se co nejvíc ulehčit formality.

Hned ráno v devět se Výhybkář objevil ve vagónu, venku bylo ještě šero. Nespokojil se s pouhou prohlídkou, ale pročmuchal kdeco a podezřívavě obhlížel sazenice.

„Vezete jich sto tisíc?“

„Ano, Mistře cestující.“

„A sami je přesazujete?“

„Přesně tak, Mistře cestující. Je to prvotřídní zboží.“

„Kolik času potřebujete?“

„Čtyřiadvacet hodin.“

„To je moc. Budete to muset stihnout za dvanáct. Za hodinu projedete přechodovou komorou a v deset večer budete zpátky.“

„Mistře cestující...“

„To je vše. Šťastnou cestu. Přidělíme vám trať. Neztrácejte ani vteřinu.“

Bibi si mnul ruce. Bylo to víc, než čekal. Na výsadbu bude dost času, čtyři muži z jejich doprovodu a celá Lizzyho rodina si s nimi hravě poradí.

Skleníková farma byla lehce odkloněna od staré trati a Bibimu se zdálo zbytečné scházet se s Lizzym.

„Čím míň toho bude vědět, tím víc bude schopný mluvit o detailech. Na výhybce se rozdělíme.“

Samotažný vagón bez problémů vyplul ze svého většího bratra a hladce se svezl na koleje. Byl lehoučký a výborně izolovaný. Navíc bylo zařízení na výrobu pryskyřičných kolejí snadno ovladatelné.

Bibi s Gusem v náručí pozoroval zbytek soupravy, jak se vzdaluje směrem k Lizzyho farmě.

„Tak, a teď my. Nesmíme polevit. Znovu vybudovat kilometr kolejí - to znamená osm dní a nocí práce. Začnem společně a pak se budeme po čtyřech hodinách střídat, souhlasíš?“

„To je dobrý.“

Gus vylezl na ledovec a směroval obra. Koleje vyjížděly z obou částí jako na běžícím pásе a přizpůsobovaly se těm starým. Mohli udělat až šest metrů za hodinu, ale Bibi se rozhodl začít pomalu. Museli dávat pozor, aby kmeny bakterií byly dostatečně zásobovány speciálním roztokem. Taky bylo nutné umístit koleje přesně tam, odkud byly vytrženy.

Bibi zastavil vagón.

„Musíme kolíkovat,“ rozhodl. „To znamená načrtnout si trasu až k opačnému konci tratě a nebloumat celé dny na tomhle ledovci.“

„Jsem zvyklej na ledovec a umím se orientovat,“ opáčil Gus. „Celý týdny jsem pracoval při sběru prasat, který utekly během vykolejení jednoho vlaku. Tisíce zvířat se rozběhly na všechny strany dřív, než zmrzly. Některý uběhly i několik kilometrů a byl jsem to já, kdo je šel hledat. Táhl jsem je za sebou na provaze, kterej jsem držel v zubech jako mrož.“

Vzal si potřebné nástroje, nějaké potraviny, buzolu a svítící kolíky.

„Neměl bych tě nechat jít samotnýho,“ protestoval Bibi.

„Jeden z nás tu musí zůstat.“

Gus se vzdaloval, kolíbal se přitom jako tučňák a nakonec zmizel za závějemi. Bibi musel čekat, až se vrátí, protože kolíkovat bude teprve na zpáteční cestě. Nejdřív musí najít druhý konec trati a pak se snažit zmenšit vzdálenost na minimum.

Měli u sebe vysílačky, ale nebylo vždycky snadné navázat spojení, závěje bránily průchodu signálu. Byly jich tam stovky, tisíce, a nejen z ledu, uvnitř skrývaly tuleně, tučňáky a ty největší dokonce i lidi. Taky tam bylo nejrůznější smetí, kusy tratí, zbytky kovů. Závěje vadily i kompasům. Byly opravdovým prokletím.

„Slyšíš mě?“

„Teď už ano.“

„Našel jsem tři pražce. Jsem na správný cestě, na tý nejlepší, jsou ze dřeva. Mají obrovskou cenu.“

Dřevo se těžilo v lesích pod ledovcem, ale už dobrých dvě stě let se nepoužívalo na výrobu pražců.

„A co závěje?“

„Půjde to.“

Mrzák se na několik hodin odmlčel a Bibi marně čekal na zprávu. Obával se Výhybkářů, kteří měli k dispozici velmi silné přijímače a kontrolovali soukromé rozhovory. Vysílačku museli používat s mírou.

Už brzy bude tma, pomyslel si, a Gus pořád nikde. Možná se moc vzdálil. Měl s sebou detektor kovu, ale velmi slabý. Koleje mohly zmizet pod ledem. Anebo Výhybkáři vytrhali víc než kilometr.

Bibi si nakonec došel pro lahvičku vodky a dal si několik panáků. Nesnesl pomyšlení na to, že by se Gus nevrátil. Nikdy předtím nepotkal člověka, kterému by tak bezmezně důvěřoval.

„Bibi?“

„Ty bídáku, jsem na příjmu už celý hodiny.“

„Mám to. Vracím se. Rozsviť světla. Bude to v pohodě.“

21

Enrico, ukrytý za okénkem, se snažil sledovat jednoho vlkodlaka ze smečky schované za nejbližšími obytnými vagóny. Jenomže ty odporné zápalné stvůry si dávaly pozor. Několikrát vystřelil zápalné střely a zapálil jeden vagón, ale prudký mráz jej uhasil.

Zbývaly mu ještě dvě nebo tři hodiny beze spánku. Vrátit se před rozedněním do lokomotivy nepřicházelo v úvahu. Teoreticky tam ti dva měli střídavě držet hlídku, ale Enrico p tom pochyboval. Engol určitě má Yeuze na tisíc způsobů, zatímco on tady mrzne. Příští noc bude s Yeuze v lokomotivě Enrico. Jenomže ona bude tak strašně unavená, že bude mít v náručí už jen hadrovou panenku.

Od nehody s točnou uplynuly tři dny. Čep se úplně zkroutil a lokomotiva trčela ke skleněnému poklopu, jako by se chystala skočit, ale zatím byla nenávratně zaseknutá, celá zadní část byla paralyzovaná.

Vyzkoušeli všechno, snažili se ji vytáhnout, ale žádný kabel ani lano nevydrželo. Dvanáct hodin, po ramena v oleji, se pokoušel nařiznout čep a doufal, že se točna nakonec narovná. Potom ho napadlo, že když bude olej pod tlakem, stroj se zvedne sám od sebe, ale nakonec pod ním sám skoro zůstal. Čep se totiž zkřivil ještě víc.

Přes den mohli vagón hlídat z lokomotivy, jediného vytápěného místa. Hořák i kotel fungovaly výborně. Vlastně všechno fungovalo, jen lokomotiva zůstávala ve stále stejné pozici.

Vlkodlakům už nedávali žádné jídlo, protože nevěděli, jak dlouho budou muset v Gravel Station čekat, než se z té šlamastyky sami dostanou, nebo než je někdo zachrání. Rozhodli se, že po čtrnácti dnech vyšlou rádiovou zprávu. Možná že ji uslyší Výhybkáři v Gen Station. Budou ochotni přijet na pomoc lidem, kteří porušili jejich zákaz?

Čtrnáct dní! To Yeuze vypočítala tu dobu, ale Enrico dobře věděl, že je to moc dlouho. Za čtrnáct dní už ani nebudou schopni vyslat SOS. Chátrali fyzicky i morálně: hlavně morálně.

On sám... On sám se přistihl, že pociťuje vzrušení při pohledu na vlkodlačí samici s ženským zadkem. Celé minuty pozoroval její kulatý zadek, jak se kroutí na protějším nástupišti. A když si to uvědomil, měl chuť celou tu smečku rozstřílet, rozstřílet ty kreatury na kousíčky. Ale než stačil otevřít okénko, zmizela mu z očí.

Dvakrát dostal chuť vyjít ven jen tak, beze zbraní. Přidat se k nim. Přiblížit se k nim, pozorovat je, dotknout se jich, nemuset jim čelit v tom hrůzostrašném souboji.

Všichni tři si měli dát pozor, když jim vlkodlačí zápach přestával vadit. Yeuze to vyslovila první:

„Nezdá se vám, že od jisté doby páchnou méně?“

„Možná proto, že se lépe živí,“ odpověděl jí Engol. „Taky jsem si toho všiml. A ty, Enrico?“

On to jen potvrdil. Necítil žádný zápach.

Bylo to znamení. A teď snil s otevřenýma očima, měl chuť být mezi nimi, bratřit se, šoustat s jejich samicemi. Panebože! Samice, které měly sotva čtvrtinu něčeho lidského!

„Enrico, spíš?“

Ve vysílačce se ozval Engolův udýchaný hlas. Proč se mu špatně dýchá? S Yeuze to asi roztočili. K smrti se vyčerpával smilstvem. Enrico byl vychován v neokatolické rodině a teď, po letech bezvěrectví, se mu vracela všechna ta slova, která používali jeho rodiče a kněz. Například „smilstvo“.

„Udělali jsme kafe...“

„A jídlo?“

„To ne, něco si vybereš.“

Už nevařili. Nabírali si rukama umělý med s trochou mouky a vejci v prášku, cukr, tuk. Těsto jedli neupečené, neměli čas a hlavně chuť ho péct.

„Enrico... Jestli je pirátská lokomotiva pod tou hromadou písku, tak jak to říká Yeuze...“

Enrico pokrčil rameny:

„Bez točny...“

„Odmontujeme koleje, dvě výhybky, a spojíme trať k pyramidě se sítí.“

„Jak přeneseme koleje? Nejdřív je budeme muset odmontovat.“

„Uděláme vozík z podvozků.“

„A na čem se ty podvozky budou pohybovat, na ledě?“

„Do pytle, na to jsem nemyslel. Možná je tamta lokomotiva vybavená a bude možný postavit koleje odtamtud. Yeuze říká, že tahle lokomotiva všechno dokáže. Že byla skoro jako živý tvor, a ne stroj.“

„No to určitě...“

Enrico posbíral svoje věci, spací pytel, zbraně, a než odešel, vymočil se ve spojovací chodbě. Toalety už stejně nefungovaly.

Přecházel na druhou stranu a ostatní dva ho kryli. Neměl strach, vagón byl zaminovaný zvenku i zevnitř, a kdyby se ho chtěli vlkodlaci zmocnit, vyletěli by všichni do vzduchu i s jídlem.

Všude se šířila vůně kávy, ale ještě něčeho jiného. Tentokrát smrděli i oni, ale jinak než vlkodlaci. Alespoň jemu se to zdálo odpuzující, nesnesitelné.

„Dneska nejíme?“

„Můžeš si udělat placku, jestli chceš...“

Navzdory únavě začal připravovat těsto. Yeuze si odešla lehnout a Engol si čistil nehty svým loveckým nožem.

„Měli bychom přemýšlet o tý pirátský lokomotivě... S tak směšnýma prostředkama, jaký máme, tu naši nikdy

nevyprostíme.“

Enrico mlčel, soustředil se na vaření. Nevěděl přesně, co si udělá. Chtěl něco teplého, něco, co by si uvařil vlastníma rukama.

„Spočítal jsem, že to k trati není ani dvě stě metrů kolejí. Co to je dvě stě metrů? Dvakrát šestnáct kolejí.“

„Třicetkrát několik tun.“

„Říkám ti, že ta lokomotiva je úžasná... Musíme se tam vypravit... Obyčejná hromada písku a naše záchrana je možná pod ní.“

Snažil se nařezat těsto na kolečka, ale zdálo se mu ještě moc husté. A v pánvi nebylo dost tuku.

Engol si stále čistil nehty a špína odskakovala ze špičky nože rovnou do těsta.

„To, co děláš, je odporný...“

Engol překvapeně zvedl hlavu.

„Na veřejnosti se nehty nečistí, a obvzlášť ne, když si dělám jídlo.“

„Bude hnusný, to tvoje jídlo. Jako vždycky. Radši bys to měl sníst syrový. Ten tuk je příšernej.“

Engol se zvedl a odešel do tendru. Yeuze spala úplně na konci, na plošině, na které se dalo ležet ve vodorovné poloze. V lokomotivě bylo jinak všechno zaoblené.

Díval se na ni, jak spí. Viděl jenom její kštici, prameny slepených vlasů, a věděl, že jsou odporně špinavé, ale bylo mu to jedno.

„Nechce mě poslouchat. Myslí jenom na to svoje zatracený jídlo. Ztrácíme čas... Už nemůžeme dál čekat, musíme se dostat pod sedmou pyramidu.“

Yeuze tvrdě spala a neslyšela ho, ale Engolovi to nevadilo. Potřeboval s někým mluvit, protože s Enricem to bylo poslední dobou složité. Někdy měl chuť ho popadnout za ramena a zatřást s ním.

Enrico si mezitím naservíroval první placku. Byla černá, mastná a uvnitř určitě syrová. Bylo mu to jedno. Dokud bude moct, bude všechno vařit. Sušené maso v horké vodě a z rybí moučky a rýže si udělá něco jako šufle.

Začal jíst, ale musel toho brzy nechat. Placky byly smrduté a hnusné, pokazil by si žaludek. Vyhodil je do koše, vzal si kus sušeného masa a začal ho cucat. Pak půjde spát do tendru k Yeuze. Počká, až se vzbudí, a bude se s ní milovat. Naposledy skoro spala a nelíbilo se mu to.

Najednou se ozval výbuch a pak další a Enrico viděl, jak nad vagónem s potravinami vyletěl do vzduchu ohromný kus ledu.

22

Ještě sledoval, jak na zem dopadá ledový prach, když se mu za zády objevil Engol.

„Mina?“

„Dvě.“

„Potvory, to je naučí! Už se k tomu ani nepřiblíží.“

Engol si vzal dalekohled a zamířil jej směrem k vagónu. Najednou uviděl na střeše hlavu a vykřikl:

„To snad není možný, ta držka... Psí hlava..., ale má divný oči. Asi se rozprsknul do všech stran... Ten druhej taky.“

Když rozčilení polevilo, pokrčil nos:

„Nadělals tu příšernej smrad. Budeme muset vyvětrat.“

„Ubíralo by to moc proudu a v cisterně je čím dál tím míň oleje.“

„Alespoň na pár vteřin... Nešlo by to?“

„Vypnul jsem ventilaci...“

„A hajzly jsou taky odpojený?“

„Jo, spotřebovaly moc proudu. Můžeš použít odpadkovej pytel a vyhodit to na nástupiště. Stejně bude kontejner pod lokomotivou plnej a nemá cenu, aby přetekl. Je izolovanej, ale i tak nakonec zmrzne. I když se topí v kyvelážním oleji...“

Enrico se ze všech sil snažil udržet oči otevřené.

„Jsem vyčerpanej... Zůstaneš tu?“

„Samozřejmě že tu zůstanu,“ zabručel Engol.

Enrico se protáhl spojovací chodbou a šel si lehnout vedle Yeuze. Padal únavou, ale kdyby nevyužil příležitosti, Engol by se to dozvěděl a byl by ještě domýšlivější. Viděl by v tom ztrátu Enricovy mužnosti a využil by toho. Enrico ho moc dobře znal. Obchodní agent. Byl to hajzl, který číhal na jakoukoliv příležitost, a jediné, o čem snil, bylo udělat z něj a Yeuze své otroky.

Snažil se probudit v sobě touhu a vzpomínal na vlkodlačí samici, ale brzy usnul a zdálo se mu, jak obcuje s kozou.

„Probuď se... Vlkodlaci vyhodili do vzduchu další dvě miny. Možná našli způsob, jak přes ně projít, i za cenu životů některých z nich.“

Enrico otevřel oči, uviděl Engolův obličej a zašklebil se.

„Já teď spím.“

„Musíme jít ven hlídat, jinak nám zničí a vyrabujou celej vagón.“

Enrico sice chvíli reptal a nadával, ale pak se zvedl a následoval Engola. Okénkem zjistil, že vlkodlaci jsou všude kolem vagónu i lokomotivy, ale přece jen dost daleko.

„Proč obklíčili i lokomotivu?... Ksakru, vždyť je jich snad sto!“

„Musíme to jít obhlídnout a několik jich okamžitě odprásknout.“

„Ráda bych věděla, jestli se jejich maso dá jíst," ozvala se Yeuze, která se k nim mezitím připojila. „Zdálo se mi, že jsme jednoho z nich rozporcovali a pekli jsme si stehna."

Enrico sebou trhl.

„Teď není vhodná chvíle na vtipkování."

„Já nevtipkuju," opáčila. „Jestli vyrabujou vagón, budeme mít obrovskou zásobu zvěřiny. Zatím bychom se měli snažit proniknout do pyramidy."

„Nikdy se jejich masa ani nedotknu," nekompromisně oznámil Enrico, „to radši půjdu k vagónu a zabráním těm stvůrám, aby se na něj vrhly."

„My dva jsme pro výpravu do pyramidy... Musíš tu zůstat, zatímco tam budeme."

„Dobře víte, že vás odsud nemůžu krýt. Není rozumný tam chodit."

Yeuze se k němu přiblížila.

„Když odmítneš, budeš naším nepřítelem a už se mě ani nedotkneš, rozumíš? Támhle je šance, kterou si nenechám ujít jenom proto, že ty chceš dál jíst civilizovanou stravu. My budeme klidně jíst vlkodlačí maso, ale odjedeme s Kurtsovou lokomotivou."

Už předem se cítil sklíčený, že musí dál argumentovat.

„Vytvořit dvě stě metrů dlouhou trať nás bude každého stát obrovský množství energie. Pět tisíc kalorií denně po celý měsíc. Jinak to nedokážem, budeme moc slabí. A další věc. Lokomotiva je tam možná deset let. Studená. STUDENÁ, slyšíte? Znova ji natlakovat, zprovoznit, zvýšit teplotu, to by chtělo celej vagón oleje. Jsem řidič z povolání a vím, co říkám."

„Uklidni se, Enrico," utěšovala ho Yeuze. „Uklidni se."

„Ano," šeptal Engol ironicky, „uklidni se, drahoušku... Nevíš, že tam bude všechno potřebné? A když tam nebude olej, ve skladištích budou nevyčerpatelné zásoby. Rozumí tomu tvoje unavená hlavinka?"

Yeuze vzala jeho hlavu do svých špinavých rukou. Měl husté, rozcuchané vousy, plné zbytků jídla, a přesto mu to gesto připadalo erotické. Dojalo ho to a Engola to rozesmálo.

„Stojí mu, tomu tvýmu miláčkovi... Yeuze, podívej se mu na kalhoty... Seš spokojená, co?"

„Musíme tam jít, Enrico, a slibuju ti, že to bude ráj pro nás pro všechny. Je vidět, že jsi Kurtse neznal. Byla to osobnost, pravý vládce. Útroby jeho lokomotivy překypovaly bohatstvím. A hlavně vším, co činí lidi šťastnými. Najdeme jídlo a pití. Budeme žít mimo dosah vlkodlaků. Najdeme zásoby oleje a znovu natlakujeme lokomotivu. Najdeme materiál na výrobu kolejí, celé trati."

„Yeuze, je ještě našponovanější, je obrovskej," ječel Engol a plácal se do stehen. „Nemůžeš ho nechat v takovým stavu, buď hodná, Yeuze, slituj se nad chudáčkem Enricem, měl tak cudný a zdrženlivý neokatolický dětství."

Asi jsem jim takové vzpomínky vyprávěl, blesklo mu hlavou a zlobil se sám na sebe.

„V lokomotivě bude teplo, Enrico, útulno. Říkám ti, že tam budeme daleko od všech hrůz. Kurts by nikdy neopustil lokomotivu, která by nebyla připravená znovu odjet."

„Ale ti, co tu byli, co zmizeli... Mohli jí taky využít," brblal Enrico.

„Pro ně byl stroj posvátný a pyramida mauzoleum, kam nikdy nesměli vkročit."

23

Komando Obnovitelů zasáhlo proti sibiřské obraně s absolutním úspěchem. Všechno se odehrálo podle plánu a nenapočítali ani jediné zranění.

Začalo to bombardováním sítě, po které se blížila sibiřská expediční jednotka, zásobování, posily, a hlavně nová bakteriální zbraň proti amébě Jelly.

K ránu bombardovaly padesátikilometrový úsek sítě tři vzducholodě. Pak byli na různých strategických místech vypuštěni parašutisté, kteří měli za úkol zapálit rezervy paliva rozmístěné kolem trati. Když vzducholodě nabíraly muže zpět, šlehaly plameny od severu na jih asi na stokilometrovém úseku. Hořely miliony litrů minerálního oleje, rozlévaly se po ledovci, a ten tál a kroutil a deformoval další a další kilometry kolejí.

Na zpáteční cestě napadly vzducholodě vojenská zařízení instalovaná blízko Jelly.

„Tentokrát jsme je na čas zastavili," říkali lidé z řídícího kolektivu.

Bohužel opravdu jen na čas. Během několika dní zpomalila Jelly svůj útěk, ale nezastavila se úplně, jako by si chtěla zachovat patřičnou setrvačnost k dalšímu zvýšení rychlosti v případě potřeby. O týden později opouštěla ledovec rychlostí patnácti kilometrů denně. Její protoplazmové útesy se stále vyhýbaly základně Obnovitelů Slunce. Jako by poslušná nějakých tajemných rozkazů želatinová masa se dělila na dvě části a utvářela jakousi knoflíkovou dírku, jeden kilometr dlouhou a několik širokou, která se někde v dáli opět spojovala.

Biologové ze základny zkoumali tento fenomén s neutuchajícím nadšením, které nezmenšilo ani blízké nebezpečí. Bylo každým dnem zřetelnější a nebude to dlouho trvat a celá základna se ocitne pod sibiřskou palbou.

„Čtyřiadvacet," počítala Ma Ker, „osmačtyřicet? Jestli zrychlí..."

Bylo třeba začít evakuovat co největší počet lidí. A tehdy si vzpomněli na Slunce světa, fantastickou vzducholoď, dlouhou pět set metrů. Měla dost silný motor, aby mohla najednou odnést celou obnovitelskou kolonii. Do ohromného koše naložili jaderný reaktor a obr se pomalu zvedal - za pomoci čtyř dalších vzducholodí - a letěl směrem na jih.

Jdrien trval na tom, že zůstane na základně s těmi, kteří měli odletět až příští den ráno. Ma Ker tam zůstala také a neskrývala své dojetí. Sledovala pohledem Slunce světa, dokud nezmizelo z šedivé oblohy.

„Žádnou bouři mi nehlásili, ale může dojít k nejhoršímu. Vzducholoď vypustíme a budeme se snažit ji ochránit. Je to

zázrak naší techniky. Udělali jsme ohromné pokroky. Mohli bychom vyletět až do výšky sta kilometrů, zvládáme problém rozpínání helia i pláště. Vnitřní balony byly vyrobeny s největší pečlivostí. Heliové filtry můžou dodávat dostatek kyslíku na udržení tlaku v nákladním koši a obytných prostorách. Reaktor by vyráběl energii a mohli bychom vymezit pěstitelská a chovatelská místa. Vytvořili bychom opravdový svět ve zmenšené podobě, který by unikl tomuto. Slunce světa může vzlétnout jednou provždy. Na celá staletí se oddělíme od téhle zamrzlé, nepříjemné planety. Kdybychom vzlétli dost vysoko, ani bychom ji neviděli."

„Je to vaším cílem, Ma Ker?"

„Ne, ještě stále jsem optimista. Jednou lidé znovu zatouží po Slunci, navíc Země se pomalu, ale jistě otepluje. Za půl století tady bude snesitelná teplota. Ledy se postupně a bez velkých katastrof rozpustí. A my se postaráme o obnovu Slunce. Za výborných podmínek, vyhneme se záplavám a nekonečným mlhám."

Mezi zbývající hrstkou lidí na opuštěné základně vládla hluboká sklíčenost a všichni byli velmi nervózní. Říkalo se, že Sibiřané střílejí jejich směrem. Střely padaly do protoplazmy a nezpůsobily Jelly velké škody, ale mohly by brzy zničit celou, tak draze zaplacenou základnu. Kolik Obnovitelů přišlo o život, pohlceni obří amébou, když zkoumali možnost žít v jejím nitru?

První střela dopadla na základnu dlouho před rozedněním a Ma Ker byla nucena vyhlásit okamžitou a definitivní evakuaci Bratrství II. Beze spěchu všichni nastoupili do poslední vzducholodě.

24

Druhý den za svítání provedli první pokus. Engol sice strávil noc ve vagónu s potravinami, ale byl připravený doprovodit Yeuze k písečné pyramidě.

„To je šílenství," domlouval mu Enrico. „Celou noc jsi byl vzhůru, podívej se na sebe."

„Vyspím se potom... Ty potvory se přiblížily, i když je to všechno podminované. Jsou tam mrtvoly těch, co se odvážily až k vagónu, ale jim to nevadí. Odtáhly jedno roztrhané tělo, asi aby ho sežraly."

Yeuze byla odpočatější, přestože ji Enrico několikrát probudil, aby se jí zmocnil. Byl nenasytný, skoro až zlý. Naháněl jí strach. Žili moc pohodlně, jedli moc hodnotnou stravu. Cpali se a už se ani neobtěžovali jídlo vařit. Cítila, že tloustne. Neustálé napětí kompenzovali sexuální a konzumační bulimií.

„Tam dál, za průjezdovou komorou, jsou veliké závěje, které budete muset přelézt," řekl jim Enrico. „Navršily se tam opravdové hory a vy je budete muset zdolat. V ten okamžik vás ztratím z dohledu. Vezměte si zbraně."

„Jen to nejnutnější," ozval se Engol. „Radši vezmu pytel potravin."

„Neříkal jsi, že jídlo najdete v té obří lokomotivě?" vysmíval se mu Enrico.

„Musíme nejdřív najít vchod do pyramidy. Taky natáhneme elektrické vedení."

Když shromáždili všechno potřebné, zděšeně se na sebe podívali. S takovým nákladem nikdy nemůžou dojít. Venku mrzlo, pot jim bude stékat až do bot, budou udýchaní.

„Měli bychom nejdřív založit základnu," navrhl Engol. „Jenomže ty hybridní zrůdy nás hlídají a celou by ji vyplenily hned po našem odchodu."

Enrico pozoroval pyramidu, cíl celé expedice. Kouskem poklopu viděl jen její špičku. Dělilo je od ní pár set metrů, a přesto to bylo nad jejich síly.

„Vzdejte to," nabádal je. „Určitě najdeme jiné řešení. Kéž bychom našli vhodný záchytný bod a mohli vytáhnout naši lokomotivu..."

„Jenže jsme žádný nenašli. Pilíře poklopu se zkroutily a málem nám to celý spadlo na hlavu. Jestli zmizí i tahle poslední ochrana proti zimě a zbytkům závějí, spotřebujeme na přežití ještě víc oleje. Je vyřízená, slyšíš? Tvoje lokomotiva je vyřízená. Zaseknutá navždycky. Buď pyramida, nebo pomalá smrt."

Díval se za nimi, jak odcházejí, pohybovali se nemotorně polorozpadlým nástupištěm, slezli do kolejiště, vrávorali jako mátohy a pomáhali si na druhou stranu. Vypadali uboze a Enrico musel zadržovat slzy, jako kdyby je viděl naposledy. Už skoro otevřel okénko a zakřičel na ně, aby se vrátili.

Až k přechodové komoře rozpoznával jejich siluety. Hned jak je ztratí z dohledu, musí se napojit na venkovní anténu.

Mimoto měl na starosti hlídat vagón, který neustále ohrožovali vlkodlaci. Den předtím zdvojnásobili počet min, ale ty stvůry budou nakonec mít takový hlad, že se na vagón vrhnou miny neminy. Už čtyři dny jim nedali nažrat a Enricovi to připadalo trochu přehnané. Mohli například obětovat rybí moučku, mouku a cukr. Občas jim hodit kus masa a udržovat tak jejich trpělivost. Engol navrhl jiné řešení: každý den zabít tři nebo čtyři vlkodlaky jako potravu pro ostatní. Ale nevěděli, jestli jsou kanibalové.

Možná že měli před vagón instalovat pozorovací kameru. Dlouho o tom mluvili, ale nikdo z nich tří se toho neujal. Vlastně se jen neradi vzdalovali od zabředlé lokomotivy. Jiné slovo pro to neexistovalo. Zabředlé v oleji, v kyveláži. Navždycky. Engol měl pravdu. Nikdy ji odtud nevytáhnou. Ve chvíli, kdy se od ní vzdálili, jim byla zima, měli strach a mysleli jen na jedno: vrátit se k ní, domů, přestože se z ní stalo smradlavé doupě.

Proč by nevyužil samoty a trochu nepoklidil? Srovná zásoby, zamete podlahu, vynese pytle s odpadky, některé i s jejich vlastními exkrementy...

Popadl pytel s cukrem a smetl ten, co se vysypal kolem, ale musel toho brzy nechat a jít zkontrolovat přístroje, přibližovací radar, teplotní stupnice, infračervené kamery. Taky lokomotiva začínala ochabovat. V této poloze se olej špatně dostával k hořáku a Enrico musel nainstalovat speciální hadici, která by ulehčila olejovému čerpadlu v tendru. Ani voda už nebyla rovnoměrně rozložená po potrubí a bylo třeba ji neustále doplňovat. Brzy budou muset začít vodu vyrábět, odkrajovat kusy ledu a rozpouštět je. Bude to strašná otročina, blok ledu o velikosti člověka stačí sotva na pár

litrů. Kdyby chtěli sladkou vodu, museli by vyjít až na ledovec a seškrabovat namrzliny z povrchu, ale to by byla moc namáhavá práce. Použijí filtr, zbaví vodu soli a nečistot. Enrico pochyboval o funkčnosti filtru. A co když sůl napadne potrubí...

Zatím to vypadalo, že hořák funguje. Brzy jej bude muset rozmontovat a seřídit, a to znamená, že po celé hodiny zůstane bez tepla a elektřiny.

Pak ještě uklidil mouku, smetí ji, protože se bál, aby se nedostala do citlivých zařízení, stupnic a okének, kde už vytvářela nebezpečnou hmotu a napadala izolace. Našel prázdné lahve od vodky a srovnal je do jednoho pytle. Na zaoblené podlaze se špatně pracovalo. Když někdo něco upustil, našel to až úplně vzadu, zaseknuté za schodem do ložnice.

„Chtělo by to postavit vodorovnou plošinu," říkal si nahlas.

Měli to v plánu a materiál jim nechyběl. Stačilo by na to několik hodin. Měli by větší pohodlí, ale právě Engol tvrdil, že když bude lůžkový prostor moc pohodlný, nebudou už vůbec mít chuť z něj vylézt. Ve jménu této myšlenky se každým dnem hloub nořili do toho nepořádku, nedbalosti a odpadků.

„Sračky," zařval. „Brodíme se ve sračkách!"

Pak ho rozrušilo zvonění. Baterie se vybíjely, jako kdyby z nich najednou někdo odsál všechen proud. Instinktivně zvýšil výkon hořáku, aby se generátor vyrovnal.

Okénkem zahlédl své dva druhy. Ještě byli uvnitř, pod poklopem, před průjezdovou komorou, kterou se Engol snažil zprůchodnit laserem.

Po pár minutách se s nimi rozlícený Enrico spojil:

„Nechte to bejt! Úplně zblázníte generátor. Právě teď je spotřeba oleje sto litrů za hodinu, a baterie se budou nabíjet dvě hodiny."

„Musíme se přece dostat ven, ne?"

„Přelezte přes poklop. Po vaší levici je trhlina. Vidím ji odsud a je k ní jednoduchý přístup přes ten nahromaděný led. Vysekejte si v něm schody a dostanete se ven. Stejně vypínám proud."

„Seš hnusnej, ubohej hajzl, Enrico... Jesli to uděláš, vrátím se a rozpárám tě..."

Navzdory výhrůžkám vypnul Enrico proud a přerušil rádiové spojení. Chtějí se dostat k pyramidě? Ať si pomůžou sami. Ze společných rezerv plýtvat nebudou. Kvůli tyhle blbý poloze jednou nastane chvíle, kdy už čerpadlo nebude moct nasávat olej. Předpokládal, že asi čtvrtina rezerv bude nevyužitelná a že budou muset použít hadice, aby se dostali na dno cisterny. Pod tendrem byl odpadový otvor, zatím utopený v oleji kyveláže. S dobrým filtrem by případně mohli použít i tento olej. Co by se ale stalo, kdyby jeho hladina klesla a celá lokomotiva spočívala jen na pokřiveném čepu? Stroj by se úplně otočil, dostal by se do téměř svislé polohy, a nejenže by v něm už nemohli žít, ale všechno by přestalo fungovat, hlavně hořák.

Tlumený výbuch ho ani nepřekvapil. Několik vlkodlaků se asi odvážilo projít zaminovaným prostorem. Chopil se svého odpalovače, otevřel dveře a zamířil pod vagón. Nic neviděl, ale střílel hlavně proto, aby jim nahnal strach, aby jim ukázal, že všechno pozorně hlídá.

Znovu zapojil vysílačku.

„Svinstvo...! Až se vrátíme, tak Enrica vykopnem. Ven, rozumíš? Ten všivák..."

„Děláš moc vysoké schody, nestačím ti," stěžovala si Yeuze. „Pozor, je tam rozbité sklo..." „To není sklo, ale plexisklo."

„Řeže to úplně stejně, a kombinézy by se mohly protrhnout."

„Rád bych věděl...," sípal Engol„rád bych věděl, jestli nás poslouchá... Zapoj proud, ty kreténe...! S laserem bysme ty schody měli hotový za pět minut."

Enrico se podíval na voltmetr. Baterie se dobíjely poměrně rychle. Zapnul mikrofon.

„Dobře, zapínám proud, na pět minut." „Poslouchal jsi nás, hnusnej špióne... Pěkně se v teplíčku chechtáš, zatímco my tu chcípáme. Mám vodu až po kolena, jestli to chceš vědět. Pocení a kondenzace. Nejodpornější kombinéza, jakou si můžu přát."

„Nikdy ji neobracíš, aby vyschla. Nekontroluješ ji. Kombinéza se musí udržovat..." „Tak zapneš už ten proud?" Obnovil jej a sledoval páru unikající z drceného ledu. Měli si s sebou vzít i mikrovlnnou pistoli, byla stejně výkonná a spotřebovala méně proudu. Když se dostali nahoru, vypnul proud.

„Prosím tě, Enrico, ještě trochu," ozvala se Yeuze. „Na druhé straně je to nebezpečné. Musíme se dostat dolů... Jsme patnáct metrů vysoko a ten sráz je úplně hladký, bez jediné trhlinky."

„Baterie se musí dobít, jinak to potom potrvá moc dlouho. Zatím si nahoře odpočiňte."

„Ty neklepeš kosu, že ne, tobě to může bejt ukradený! Voda se nechce dostat na moji tělesnou teplotu a mám pocit, že se brouzdám v kýblu ledu."

„Já jsem vám neradil, abyste tam chodili," bránil se Enrico. „Teď si to musíte vyžrat."

„Serem ti na tu tvoji neokatolickou morálku, vole. Přesně tak, my ti na ni serem i na tvýho papeže..."

Enrico se musel pokřižovat. Bylo to poprvé po dlouhých letech a byl z toho otrávený, zamračený, v úplném nesouladu se sebou samým. Celých patnáct let života mu rodiče vymývali hlavu podobnými absurdními reflexy. Manipulovali s ním jako s robotem, svazovali jej úzkoprsou morálkou, která ho ještě stále tížila, vytvářeli v něm provinilé reakce kvůli každé hlouposti. Patnáct let si léčil následky a zmenšoval v sobě všechno tohle zlo, a najednou... Proklínal je, i když ho Engolovy nadávky rozčilovaly.

„Tak co bude s tím proudem?"

„Ještě chvilku. Něco si snězte. Určitě jste spotřebovali spoustu energie."

Asi s ním souhlasili, protože chvíli potom slyšel, jak soustředěně žvýkají.

„Enrico, vlkodlaci jsou odsud vidět. Přiblížili se a dva jsou roztrhaní na kusy. Nechali vyletět minu?“

„Jo, slyšel jsem to... Nemůžu bejt všude najednou. Snažím se tu trochu uklidit. Je to odporný... Jak můžeme takhle žít?“

„Ty naše malá hospodyňko,“ vysmíval se mu Engol. „Víš, že jsi docela vzrušující, drahoušku, ten tvůj dlouhej vous a tvý zarudlý oči...“

Přerušil rádiové spojení a zapnul proud. Teď mu zmizí z dohledu a rádiové spojení bude obtížné. Měl příšerný strach. Strach, že se nevrátí a on zůstane sám. Navěky.

25

Engol sestupoval dolů, schod po schodu. Stěží udržoval rovnováhu, aby mohl vysekat další, a pak pomaloučku spouštěl nohu a opřel se. Přivázal se lanem, ale moc na to nespoléhal. Mohl by kdykoliv uklouznout a rozplácnout se na zubatých návějích pod sebou. V chodbě mezi poklopem a pyramidou vysušoval vítr navátý led. S neúprosnou zlomyslností vytvaroval trčící špice, které ohrožovaly jejich izotermické kombinézy.

Yeuze vrtalo hlavou, proč byly i ty nejdokonalejší kombinézy tak křehké a proč tak špatně fungovaly. Největším problémem zůstávalo odstranění kondenzace a potu. Chlopně vždycky nakonec zamrzly, ale látka zůstávala křehká. Prezident Kid dal provést speciální technické výzkumy pro vybavení vojáků, ale na nic nového se nepřišlo. Zatím se doporučovalo jíst sůl a zadržovat tak vodu.

„Hele, jsi zasněná nebo co?“ zařval Engol. „Zkontroluj, jestli to ten provaz vydrží, buď trochu užitečná. Jsme v tomhle srabu kvůli tobě, nebo snad ne?“

„Provaz drží pevně. Děláš si zbytečné starosti. Už bys měl být dole, Enrico brzy vypne proud.“

„Kašlu na Enrica!“

„To vím. Ale proč plýtvat proudem?“

„Na tebe taky kašlu...“

Neodpověděla mu, ale chvilku potom vypnul Enrico proud a vysvětlil jim to přes vysílačku. Laser moc spotřeboval. Neměli by jej nechat neustále zapnutý. Zaprvé to bylo nebezpečné a zadruhé generátor nestačil vyrovnávat ztráty.

„Teď vám půl hodiny nepošlu žádný proud.“

Raději neposlouchal šťavnaté Engolovy nadávky. Ten se za chvíli uklidnil, protože musel vyřezávat další schod. Šlo to ztuha, led byl velmi tvrdý.

Jestli v tý pyramidě nic není,“ vyhrožoval, „asi tě uškrtím... Zajímalo by mě, jestli tam je vůbec něco jinýho než písek. Nejdřív budeme kopat v ledu, pak v písku a nakonec vylezeme na druhý straně a nenarazíme na žádnou obří lokomotivu.“

Bylo lepší mu neodpovídat, nechat ho vybuchnout. Zadýchával se svými nadávkami stejně jako prací. Otočila se dozadu směrem k vlkodlakům. Zdálo se, že se jejich kruh uzavírá. Chtěla varovat Enrica, ale spojení bylo přerušené.

„Jsi odporný, Engole. Věčně řveš a nadáváš a tím nás izoluješ od lokomotivy. Enrico nemá zapotřebí snášet tvoji odpornou blbost. Jestli mu začneš znova nadávat, až obnoví spojení, vrátím se zpátky.“

„No jasně, vrátíš se zpátky domů. Kam domů? Do bordelu, kde se cestující Yeuze vyžívá v prasečinkách a smilstvu? Jednou ten, pak zas druhej... A co naši ptáci, určitě je porovnáváš, což? Kterýho máš radši? Ten Enricův chutná líp, ne?“

„Vypnula vysílačku a nechala ho vyzuřit se. Nevydržela to dlouho, Enrico se mohl pokusit o spojení.

Engol už mlčel, kopal dál a dýchal rychleji, silněji a kombinéza se mu potahovala vrstvičkou ledu.

„Zapojuju proud,“ ozval se Enrico.

„Dej si pozor,“ varovala ho Yeuze, „obklíčili už skoro celý vagón. Najdou spojovací kabely a překousnou je. Nemůžeš je vidět, jsou v příkopu mezi kolejemi.“

„Dobře,“ odpověděl Enrico. „A nezapomeňte vypnout laser mezi dvěma schody...“

„Zbývá jich asi šedesát,“ ozval se vyčerpaný Engol. „Myslím, že to dnes nezvládnu.“

„V tom případě se musíte vrátit,“ řekl radostně Enrico. „Připravím čaj a palačinky.“

„To nepoživatelný svinstvo,“ protestoval Engol. „Celý naše doupě bude páchnout přepáleným olejem.“

„Dám pozor.“

Engol mu oznámil, že vyřezá ještě dva nebo tři schody a pak se vrátí. Yeuze se nijak nebránila, i když se upřeně dívala na pyramidu, která se tyčila do výše několika set metrů, byla nejvyšší ze všech, nejdokonalejší. Snažila se odhadnout tloušťku vrstvy ledu, který ji pokrýval. Byl to led vytvořený z vody obsažené ve vzduchu, a ten většinou nebyl moc silný, ale bylo dost dobře možné, že Kurts dal pyramidu pokropit velkým množstvím vody, aby monument zamaskoval.

„Je mi strašná zima,“ zasípal Engol mezi drkotajícími zuby. „Jdu nahoru, teď hned.“

„Nastav si termostat.“

„Jede nadoraz.“

Yeuze pokrčila obočí.

Jsi si tím jistý?“

„Nejsem hloupej... Jede nadoraz a já pořád klepu kosu. Mám pocit, že moje nohy jsou v ledovým zábalu... Možná mám špatnej krevní oběh... Nebylo by divu, po tomhle cvičení...“

Yeuze byla znepokojená. To, co jí Engol popisoval, byl počátek omrzlin. Hrozilo, že mu nohy a kotníky velmi rychle zmrznou. Musel si roztrhnout kombinézu, aniž si toho všiml, a smrtící zima mu pronikala do těla.

Podařilo se mu dostat se až k ní. Yeuze ho přivázala na provaz, aby mohl slézt na druhé straně.

„Necháme tu materiál. Všechno, co nemůže vlkodlaky zajímat," rozhodla Yeuze. „A navíc si nemyslím, že by měli mít chuť přijít až sem."

Volal Enrico:

„Vidím je. Schovávají se, ale poslal jsem jim pár granátů, abych je vypudil. Když to bude potřeba, pošlu jim jednu napalmovou bombu. Co děláte?"

„Vracíme se," odpověděla Yeuze a myslela tím spíš „pokusíme se vrátit".

„Dobře, připravím čaj a palačinky... Tentokrát se mi určitě povedou."

26

Neslyšně se doplazil až k ní a táhl za sebou zmrzlé nohy. Když ji chytl za pás, Yeuze vykřikla. Ležel na zemi a v obličeji mu cukalo.

„Ty to dokážeš," prosil ji. „Celou noc jsem nespal. Enrico to neudělá... Říká, že je moc citlivý, ale vlastně si přeje, abych chcípnul."

„Ne, opravdu má strach. Řekl mi to a já mu věřím. Myslíš, že by se mnou rád zůstal sám? Ne. Přeje si, abys žil."

„Uděláš to?"

„Nemůžu."

Jste srabi. Radši se budete koukat, jak chcípám. Nic neucítím...

Je tu všechno potřebné pro operaci. Je to nejběžnější nemoc naší civilizace... Davy lidí přišly o kotník, prst nebo nos... Jsi silná žena..."

„Počkáme až se Enrico vrátí z vagónu... Dneska v noci musel střílet. Odpálili několik min, naházeli na ně úlomky vagónu."

„Co to povídáš? Vlkodlaci?"

„Ano, vlkodlaci. Jsou chytřejší, než jsme předpokládali. Poslali sem vozíky a vyhodili tak do vzduchu alespoň půl tuctu min. A pak začali házet další těžké kusy. Nic jsi neslyšel."

„Se všemi injekcemi, které jsi do mě napíchala, není divu."

„Včera večer, když jsi zjistil, že máš omrzlé nohy, jsi dostal hysterický záchvat. Museli jsme tě připoutat a něco ti píchnout."

Poklekla a Engol si jí dal hlavu na stehna. Cítil její ruku ve vlasech a chtělo se mu plakat.

„Nedostaneme se z toho," řekl. „Mnou to začíná, ale brzy bude řada na vás. Možná bychom měli podat zprávu Výhybkářům."

„Rozhodneme o tom," uklidňovala ho Yeuze. „Bojím se, že nepřijdou."

„Máme na svědomí jen přestupek, ne zločin. Nemůžou nás tu nechat."

„Viděli jsme to, co nikdo nikdy neměl spatřit."

„Co? Ty hybridní stvůry? Záleží na tom? Vždycky existovali nějací nenormální tvorové... Ve všech společnostech."

„Tihle jsou neznámého, tajemného původu a lidé by mohli začít o lecčems pochybovat. A je tu i další věc. Já. Nádherná příležitost, jak se mě zbavit. Už se o to pokusili v Transevropské a tohle si nikdy nenechají ujít. Ani nemusí zasáhnout. Stačí, když nás tu nechají shnít."

„Nevěřím ti," řekl zoufale Engol. „Přijdou. Máš pro ně hodnotu... Budeš zajímavá rukojmí."

Volal Enrico:

„Vracím se. Váhám... Mám pocit, že se během dne pokusí zmocnit se vagónu. Mohli bysme z něj alespoň něco odstěhovat."

„Mohli jsme jim nějaké jídlo hodit, aby neztratili trpělivost," navrhla Yeuze.

„To jim nebude stačit. Začínají být bojovní a chovají se jinak... Jako kdyby se najednou řídili rozumem, nebo co. Třeba to s těmi vozíky a kovovými úlomky..."

Zeptal se, jak se daří Engolovi, a ten zařval: „Báječně, jsem nejšťastnější člověk na světě!" „Jdu ti pomoct," ukončila rozhovor Yeuze. „Můžeš začít stěhovat zásoby na konec nástupiště, budu je odnášet. Maso, mléko, mouku, vejce v prášku, lyofilizovanou zeleninu a samozřejmě všechno mražené, co najdeš."

Když chtěla odejít, chytil ji Engol za kotník. „Neodcházej... Prosím, nechoď pryč..." „Nebudu daleko. Enrico přenáší potraviny a já je budu skládat sem."

„Ale kam... Není tu místo. Brzy tu ani nebude možný spát." „Do chodbičky před tendrem. Pro začátek." „Jistě," zašklebil se. „Vy máte dvě nohy a v pohodě tam projdete. Já tam zůstanu zaseknutej v lůžkový části. Dobrej nápad, jak mě izolovat, nemocný se musej izolovat. Zatímco ty si budeš dosytosti vychutnávat Enrica. To jsi přece vždycky chtěla, ne? Ten ušlápnutej Neokatolík se ti líbí, že jo? Je metafyzicky znepokojen... S tím svým náboženstvím získává na hodnotě... S ním je to ještě větší zvrhlost, co?"

Podařilo se jí vymanit se z jeho sevření a dostat se na nakloněnou plošinu. Došla na nástupiště, kam Enrico právě přinesl první krabice uzeného masa. Jednu po druhé je nosila do lokomotivy. Engol už nebyl v kabině, ale podle stop na podlaze se doplazil do tendru. Zřejmě si šel lehnout. Nikdy ho neměli léčit v kabině, bylo tam moc teplo. Měli ho okamžitě operovat, venku, na mrazu. Gangréna vypukla velmi rychle. Žili v neskutečné špíně, kde se mikrobi množili neuvěřitelnou rychlostí. Všichni věděli, že kabiny lokomotiv jsou nejšpinavější místa v celém vlaku. Nemoci mechaniků a řidičů byly ve třech případech ze čtyř zapříčiněny infekcemi.

Pracovali celé dopoledne, až do chvíle, kdy Yeuze už nevěděla, kam má jídlo ukládat. Enrico přišel za ní a ona mu ukázala úplně zacpanou chodbičku.

„Je na druhé straně. Musíme tu udělat průchod, aby neměl pocit, že ho věznímе.“

Enrico přivázal bedny nahoře a uvolnil dole průchod. Museli jím prolézt po čtyřech.

„Chce, abych ho operovala...“

„Já nemůžu... Jsem nešikovný... Rozčilil bych se.“

„Dobře,“ rozhodla. „Uděláme to spolu. Pomůžeš mi. Musíme ho uspat.“

Je třeba hlídat vlkodlaky, stupnice. Hořák má nějakou poruchu, v noci jsi mi to říkala.“

„Tak si říkám, jestli jsme se neměli usídlit ve vagónu... I zatopit by se tam dalo...“

„Takhle je to taky dobrý,“ odpověděl, „už jen kvůli proudu.“

Vyčistili kabinu, Enrico ji chtěl zamést, ale Yeuze se bála, že by prach pomalu padal zpět na zem a narušil operaci.

„Chci to mít rychle za sebou, když už jsem se rozhodla.“ Rozprostřeli na podlahu igelit a připravili nástroje. Enrico šel pro Engola. Položil ho na deku a protáhl jej tak chodbičkou.

„Zvládneš to?“ zeptal se.

Yeuze přikývla. Enrico začal obnažovat Engolovy nohy. Od jejich katastrofálního návratu nosil vycpané pyžamové kalhoty a nohy měl obvázané.

„Dám ti injekci, která ti jen umrtví dolní část těla, ale uslyšíš skoro všechno.“

„Zacpu si uši, když mi je nemůžeš zalít voskem.“

Po injekci se trochu uvolnil. Yeuze chvíli čekala, přesně podle návodu v příručce první pomoci. Byla to velmi banální operace, kterou by zvládlo i desetileté dítě.

Jakmile začala řezat kolem kloubů, uvědomila si, že to nebude stačit, že měla řezat výš. Alespoň na levé noze. Bez problémů odhalila kloub, žádná ztráta krve, žádný hnis. Ten se soustředil v chodidle. Řezala speciálními nůžkami. Byla to zbytečná práce. Za dva, tři dny by Engol znovu příšerně trpěl a musela by amputovat levou nohu. Pravá byla méně napadená a hojně krvácela, hnis vytekl rychle a pouze z některých prstů. Pracovala pomalu, na Engola se nedívala a dokonce začínala být spokojená. Nebýt problémů s levou nohou, byla by tou nejšťastnější ženou na světě.

Když byla hotová, naházela všechny uřezané kousky do pytle a podala ho Enricovi. Pochopil a beze slova opustil lokomotivu.

Naklonila se k Engolovi, který na ni upíral horečnaté oči, a lehce jej políbila na ústa.

„Už je konec?“ zašeptal.

„Ano, hotovo.“

„Uřízla jsi to svinstvo?“

„Co nejvíc.“

Podezřívavě pokrčil obočí.

„Uřízla jsi všechno?“

„Ano, všechno.“

„Chce se mi spát.“

„Dáme ti ještě jednu injekci a přesuneme tě dozadu do tendru.“

„Ne, chtěl bych zůstat tady. Chtěl bych usínat při vašem šepotu. U nás doma to bývalo malinké a každý večer jsem usínal a poslouchal jsem, jak si máma s tátou šeptají. Chtěl bych být znova malej kluk... Byla to tak krásná doba.“

Šeptali, a když už Engol tvrdě spal, přesunuli ho do tendru. Yeuze ho přikryla téměř mateřsky.

„Co kdybych odkoulel sudy s olejem a rybí moučkou až na konec nástupiště... Vím, že tam budou na ráně, ale nech mě, ať ti to vysvětlím... Rukama se otevřít nedají. Je třeba mít speciální klíč... Taky můžeme navrtat díry... Představ si, že budou vlkodlaci kroužit kolem, až bude vagón prázdnej... Rychle jim dojde, že se nedají otevřít. No a já, v záchvatu štědrosti, namířím odpalovač a ve dvou třetinách výšky sudu vystřelím díru. Prášek se začne pomalu sypat, a až bude pod úrovní díry, necháme je chvilku podusit. Pak, v druhém návalu štědrosti, vystřelím díru trochu níž.“

„Jako automatický distributor?“

„Přesně tak. Podle jejich chování. Rychle pochopí, že otevření sudů závisí jen na nás.“

„No a kromě uspokojení tvých sadistických choutek?“

„Získáme čas. To je všechno, co chceme, získat čas.“

Pokývala hlavou, pak na chvilku zaváhala.

„Engol myslel na Výhybkáře... Co kdybychom vyslali SOS?“

„Nepřijdou,“ řekl rezignovaně Enrico. „Viděli jsme tu příliš významné a výjimečné věci. Výsledky genetické manipulace - a jsem přesvědčený, že viníci jsou Výhybkáři sami.“

„Taky jsem si to myslela. Nepřijdou. Nechají nás tu pomalinku umřít. A budou rušit naše rádiové vysílání.“

27

Láhev vodky se zapotácela, koulela se po stolku a roztříštila se o keramickou podlahu v samotažném vagónu. Bibi nadával kvůli promrhanému alkoholu, ale nepřestával sledovat malou postavičku, která se právě objevila na okraji světelného pásu.

„To jsi ty, mrňousi?“

„Ne, náčelník tučňáků.“

Obr se rozchechtal. Byl by rád pokračoval v rozhovoru, ale dával si pozor na odposlech. Nesměli se prozradit. Obrys mrzáka se zvětšoval. Nezdálo se, že by spěchal, pomalu se sunul po rukou, pravidelně se zastavoval a dělal do ledu značky. Bibi už to nemohl vydržet. Zapnul si kombinézu, helmu a vyřítil se ven z teploučkého vagónu. Běžel k příteli,

zvedl jej vysoko do vzduchu a políbil ho přes plexisklo helmy.

„Šampióne!“

„Terén je dobrej, kromě pár návějí, který budeme muset odpálit. Půjdem dopředu, tlouštíku.“

Hned druhý den pokračovali po nových kolejích z bakteriální pryskyřice.

„Přeješ si ještě něco? Jsou tišší, pružnější a nereagujou na zimu.“

Gus dokonce nakreslil mapu celé zóny. Brzy se měli dostat do obtížné oblasti, ale pak půjde všechno bez problémů.

„Ničeho sis nevšiml?“

„Pochmurný kraj. Žádný ptáci, tučňáci, ani noha, nejhnusnější místo na ledovci, co znám. A že ji znám dobře, tuhle Indickou propadlinu.“

Tři dny šla výroba kolejí normálně. Měli za sebou asi čtyři sta metrů a dostali se k první haldě návějí.

„Prozkoumal jsem je už předtím. Musíme to vzít levou stranou, jinak budeme muset vyhodit do vzduchu stovky metrů. A hned za tím je další úsek. Označil jsem ho velkou svítivou skvrnou.“

Výbušniny používali velice opatrně a přiměřeně, protože se báli, aby se něco neprojevilo na seizmografech nebo na odposlouchávacích satelitech.

Posun kupředu se trochu zpomalil a na poslední návěji musel Bibi dokonce pracovat s krumpáčem a lopatou. Gus tahal pryč velké kusy ledu.

„Až se dostaneme k dalšímu úseku, jsou to do Gravel Station už jen dvě hodiny cesty. Přiblížíme se pomalu a potichoučku. Hlavně nesmíme vyplašit vlkodlaky.“

„Nemyslíš, že se Výhybkáři budou zajímat o jejich původ, až je budeš vystavovat v zoo?“

„Nemluv o zoo. Vytvořím pro ně úplně jiné prostředí. Nechci je dát do klece. Samozřejmě že se Výhybkáři budou chtít pomstít, ale Big Star Station jim vždycky unikala. Příliš velký průchod populace a příliš mnoho zboží.“

Ještě dva dny tvrdě pracovali, bylo to víc, než očekávali. Pak se rozbil jeden z přístrojů na výrobu kolejí a museli vyměnit několik bakteriálních kmenů. Výroba se rychle obnovila. Gus vytyčil terén víc než výtečně a Bibi cítil k beznohému mužíkovi ohromný obdiv.

„Jsi hoden prezidenta Kida, muže, který založil Společnost mořského ledovce. Toho taky obdivuju. Víš, že se jednou vydal úplně sám na starobylou a nebezpečnou Východní síť? Byla nejméně dvě stě let stará a nikdo kromě pirátů a jiných gaunerů se na ni neodvážil. No, taky ještě Harpunáři. Dojel tak daleko, jak jen to bylo možné, a pak jednou v noci objevil nestvůru. Něco obrovskýho, teplýho, prý to vrčelo. Třásl se strachy a čekal na svítání. A zjistil, že je to sopka, a pokřtil ji Titan. Věděl, že našel nevyčerpatelnou zásobu tepla.“

„Už jsem ten příběh slyšel,“ brumlal Gus. „Dokonce mám pocit, že to bylo dřív, než jsem se ocitl v té vlkodlačí jámě.“

Konečně přišel den, kdy se napojili na původní síť. Bibi slavnostně otevřel láhev vodky, kterou s chutí společně vypili.

„Vyhráli jsme, prcku. Ale to, co nás čeká tam, bude něco jinýho.“

Počkali si, až se setmí, a přiblížili se ke Gravel Station. Všechny detektory byly namířené směrem na stanici.

„Zdroj tepla!“ vykřikl Bibi. „Velký zdroj tepla. Určitě z lokomotivy.“

28

„Nemáme žádné zprávy, nezdá se vám to znepokojující? Odjeli před pěti týdny, už by měli být zpátky. Yeuze nám měla alespoň poslat zprávu po návratu do nějaké civilizovanější stanice. Mám velké obavy.“

Spisovatel Ruanda telefonoval z Kaempolisu. Prezident Kid sdílel jeho nervozitu, ale snažil se to zakrýt. Nebylo jednoduché vzpomínat na nádhernou noc strávenou s mladou ženou a poslouchat líčení všemožných pocitů jejího manžela.

„Nikdy jste jí neměl dávat příležitost k té cestě. Ta legenda kolem Lien Raga a piráta Kurtse se mi vůbec nelíbí... Začínám vážně pochybovat o tom, že... Rag... přežil... Bylo by to jako zázrak a on by byl rázem velký hrdina... Když je někdo otcem Mesiáše, může být klidně považován za božského...“

„Nebuďte tak nevrlý. I když si pro ni rvete vlasy.“

„Vy věříte, že Lien Rag přežil?“

„Mám dobré důvody se domnívat, že neskončil tak, jak se povídá, ale nemůžu potvrdit, jestli je živý, nebo mrtvý.“

„Říká se, že jste důvěrník lady Diany, že patříte k nějakému bratrstvu, k zednářské lóži, která vlastní velká tajemství, nepřístupná obyčejným lidem.“

Prezident se rozesmál.

„To jsou jen povídačky, můj drahý R. Tak co, napíšete další hru nebo román?“

„Nemám právě chuť na tvorbu.“

„Jak je v Kaempolisu?“

„Kulturní život stále víc sklouzává k frivolitě, velkým oslavám, prostě k těm nejobyčejnějším radostem. Už se tu necítím doma. Chtěli jsme, hlavně Yeuze, aby to bylo umělecky nejvyspělejší město na světě.“

„Vraťte se zpět do Titanpolisu, je to zatracované město, neprávem zatracované...“

„Možná o tom budu přemýšlet.“

Kid zavěsil a jen stěží se soustředil na další písemné zprávy. Byl Yeuze posedlý dnem i nocí. Znovu se viděl na koberci, na jejím těle, jako zvíře na své kořisti. A přesto se zdálo, že byla spokojená.

Opět se mluvilo o létajících velrybách kdesi na východě, tam kde byl Viadukt najednou příkře přerušen ve vnitřním moři Tichomořského ledovce. Prý jich tam vídali víc a víc, ale Kid se domníval, že to byly stále tytéž a že většina z nich

podplouvala pod ledovcem nebo se obtížně přesouvala nad ním. Rasy se nevyvíjely rovnoměrně. Některé skupiny rychleji, jiné přešlapovaly na místě.

Obnovitelé Slunce opustili svou základnu Bratrství II uvnitř améby Jelly. Sibiřané bombardovali již opuštěné místo.

Lady Diana si stěžovala na Jelly a na Sibiřany, kteří amébu hnali směrem k Obratníku Natwork. Hmota té protoplazmy blokovala provoz na více než pětisetkilometrovém úseku. Kid nad touto informací jen pokrčil rameny.

„Co na tom záleží, Panameričané se už léta do těch oblastí nevydávají. Vzdali se příliš vzdálených rybářských stanic."

Znovu myslel na Yeuze a na létající velryby, na holčičku, která možná plula v jedné z nich a kterou chtěl kdysi adoptovat a pak ji musel vrátit. Vyroste daleko od něj, a až zemře jeho bývalá družka Glinda, dočista na něj zapomene.

Další zprávy, další depeše. Vrchní výhybkář Vicra byl v Transevropské odsouzen na dvacet let vlakové vazby za vraždu mořskoledoveckého nováře Zeloye. Bude muset poslat Floe Sadonové děkovný dopis za to, že se dokázala postavit Výhybkářům. Zároveň si přál, aby se Yeuze vrátila, protože v transevropské Gran Star Station hrozily nepříjemnosti. Lady Diana nikdy nepřijme rozsudek, který je de facto namířen proti ní.

Současný papež ještě stále umíral a mluvilo se o bratru Petrovi, který jej měl nahradit.

A konečně, což Kida zlobilo nejvíc, zprávy o tom, že nová teorie ledového dogmatu, poprvé představená v Sibiřské, začíná zajímat média. Vyšlo již několik článků. Všechny kritické, ale rozvoj této scestné teorie by mohl nabýt na intenzitě a vytvořit stejné napětí jako v jistém období Obnovitelé Slunce. Požádá velitele železniční policie, aby se na celou věc zaměřil.

29

Po probuzení se Engol cítil lépe, trápila ho prý jen tupá bolest v levé noze. Yeuze se neodvážila podívat na Enrica.

„Nechci zůstat v tyhle díře," řekl Engol. „Odtáhněte mě do kabiny."

„Kabina je přeplněná," snažila se mu vysvětlit Yeuze, „vejdeme se tam sotva dva."

Trval na svém a museli ho na dece odtáhnout až dopředu.

„Pomozte mí posadit se. Mám hlad. Ale rád bych něco vařeného."

„Dobře," odpověděl Enrico, „připravím maso a zeleninu."

„Co vlkodlaci?"

„Zatím se k vagónu nepřiblížili, ale takhle určitě nezůstanou," vysvětlovala Yeuze.

„A co opuštěný materiál nahoře na návějích? Budeme ho muset dostat zpátky."

Enrico pokrčil rameny.

„To není důležité."

„A co když se ohromná lokomotiva opravdu skrývá pod pyramidou?" brumlal Engol. „Co kdybychom tam opravdu našli něco jako ráj, teplé místo, kde by nám nic nechybělo? Lůno. To je ono, mateřské lůno. A proč ne materiál potřebný k mému uzdravení?... „Vyprávěj mi to, Yeuze... Říkala jsi, že tam jsou luxusní byty, koupelny, spousty místa. Kolik lidí by mohlo žít v útrobách toho stroje?"

„Nejmíň sto," odpověděla, překvapená jeho blouzněním. „Chceš, abych tě oholila? Abych tě umyla?"

„Smrdím, co? Všichni smrdíme, i ty, krásko, je málo vody. Víš, co to stojí, rozpustit ji, přitáhnout ohromný kusy ledu s téměř nulovým výsledkem? Ani celý den by nestačil na sotva padesát litrů, a to ještě přeháním. Led z nástupišť se použít nedá, je moc špinavěj, za celý století nacucanej sračkama, který se v tyhle díře nahromadily."

Opřel se o lokty.

„Díra, ubohá stanice... A štěstí je možná hned vedle. Yeuze, Enrico, nesmíme tu expedici vzdát. Musíme dojít až k pirátský lokomotivě. Otevřít písečnou pyramidu..."

„Nemůžeme tě opustit, Engole... Dobře to víš. Dojít tam trvá nejmíň dva dny. Byli jsme naivní, zdála se tak blízko. Dvě stě metrů... Celá věčnost tam venku."

„Dva dny na cestu," pokračovala Yeuze, „den na hledání vchodu. Návrat bude samozřejmě rychlejší, ale nemůžeš zůstat sám čtyři dny."

Pak s úsměvem dodala:

„Počkáme, až se úplně uzdravíš. To je otázka několika dní. Musíme ti často měnit obvazy, píchat ti antibiotika, živit tě."

„Chcete počkat, až budu mrtvěj. To je to celý."

„Jak můžeš být tak zlý? Dovlekli jsme tě až sem, operovali jsme tě a nechceme, abys zemřel. Potřebujeme tě, Engole."

Pátravě se na ni zadíval a ona jeho pohled vydržela.

„Dobře," řekl po chvíli. „A jak to vypadá tady?"

„Enricovi dělá starosti zásoba oleje. Paliva je ještě dost, ale vzhledem k poloze tendru se přelilo do zadní části. Za pár hodin už čerpadlo nebude nasávat vůbec nic."

„Taky jsme museli opravit hořák, hřál moc vysoko, a přitom je potrubí zpoloviny prázdné," pokračoval řidič. „Bojím se, aby se nevytvořil přetlak a celý to nevybouchlo."

„V tom případě by to byl rychlej konec?"

Neodpověděli mu.

„Existují dvě řešení," řekl. „Buď najdeme lokomotivu, do který by sme se mohli nastěhovat, přežít v ní a možná se s její pomocí dostat z tyhle pasti, anebo požádáme o pomoc Výhybkáře."

„Nepřijdou," opakovala už poněkolikáté Yeuze. „Protože jednoduše nechtějí mít svědky toho, co se tady děje."

Engol zavíral oči a dýchal trhaněji, než když se probudil. I přes vousy, které mu zakrývaly tvář, mohli Yeuze a Enrico

pozorovat znepokojivou změnu jeho výrazu. Stoupala mu horečka.

„Takže musíme rychle, myslím tím hodně rychle, najít tu lokomotivu. Můžu tu zůstat sám, převazovat si rány a léčit se.“

Enrico připravoval jídlo. Opékal kousky mraženého masa, voda se vypařovala a vytvářela ve stísněném prostoru mastnou mlhu.

„Je tu problém s tím hořákem,“ upozornil je Engol. „Myslím, že jsem našel řešení. Musíme zvednout hladinu oleje v tendru. Je to jednoduché. Naházíme na dno dostatek objemných a těžkých předmětů a hladina zase stoupne.“

„Skvělý,“ radoval se Enrico, „Na to jsem ani nepomyslel. Použijeme kola od vagónů. Venku jsou jich spousty. Bezva nápad, Engole.“

Ten se jen slabě usmál. Pak se mu obličej zkřivil bolestí a ruka mu vystřelila směrem k levé noze.

„Pustím se do toho dnes odpoledne. Říkal jsem si, že bychom mohli použít hadice, ale to by asi bylo moc složité.“ .

Engol se náhle rozkřičel.

„Yeuze, ty čůzo, mělas to uříznout vejš! Anebo jsi byla líná. Spěchala jsi s Enricem do pelechu? Vědělas, že levá noha je napadená a že je třeba ji amputovat. Vědělas to. A teď se to dostalo nahoru a budeš ji muset uříznout u kolena.“

30

Odpoledne, když byla operace v plném proudu, začaly všude kolem vybuchovat miny. Enrico Yeuze opustil, popadl zbraň a vklouzl do komory.

„Už je to tady, vnikli do vagónu a kradou.“

„Co miny?“

„Odpálili je dalšími kovovými zbytky. Ale nechápu jak. Je jich tam tolik, že se vagón celej třese. Neuvěřitelný...“

Engol, který byl po celou dobu při smyslech, jen měl znecitlivělou dolní polovinu těla, se ozval slabým hlasem:

„Vyhoďte vagón do povětří...“

Yeuze scvakla cévu. Enrico odběhl zpět k vlkodlakům.

„Vrať se. Nacpou se k prasknutí a dají nám pokoj.“

„Mám strach,“ odpověděl. „Mám pocit, že jsem tam nechal ohromný sud s alkoholem, kterej není určenej ke spotřebě. Občas jsem ho používal jako protizamrzovač.“

„Velký sud?“

„Minimálně padesát litrů... Jestli to objeví, budou zuřiví a vzteklí.“

„Enrico,“ zašeptal Engol, „ty seš pořád stejně blbej.“

Amputace pokračovala. Yeuze využila toho, že Engol omdlel, a zrychlila. Když přišel k sobě, dokončovala obvazy.

„Ukaž mi mou nohu,“ žádal ji.

Trhla sebou, ale Enrico jí přispěchal na pomoc. „Už je zabalená. Hned jak to bude možné, ji půjdu pohřbít do ledu.“

„Chci se podívat, jestli jste tentokrát řízli dost vysoko.“ Museli nohu vyndat z pytle, Engol ji vzal do rukou a pozorně si ji prohlížel. Zkoumal hlavně horní část, odkrýval maso až na kost, ohmatával žíly a tepnu, pak si přivoněl k prstům. „Vypadá to zdravě.“ „Je úplně zdravá.“

„Infekce se dostala až po kotník,“ řekl vyčítavě. „Mohlas mi ušetřit druhou operaci.“

„To jistě, ale jsem v koncích. Potřebuju se soustředit, jsem nervózní... Bojuju s hrůzou, se znechucením, to je přirozený lidský instinkt, který z jakéhokoli poškození lidského těla dělá tabu. Rozumíš tomu?“

„Chybí ti odvaha, to je to celý. Znechucení, říkáš? Odpuzuju tě?“

„To ta krev a živé maso. Už jsem taková.“ Vyřkl další nadávku, ale nevšímala si toho. Trvalo dlouho, než usnul, chtěl pít, nedal se přenést zpět do tendru. Ptal se na vlkodlaky.

„Vrátili se k mláďatům,“ oznamoval mu Enrico. „Ale některý měli s sebou.“

„Malý zrůdičky, jemňoučká jehňátka s lidskou hlavou a ženskou prdelí. Co bys tomu řekl, Enrico, takovýmu pěkně lidskýmu ovčímu zadečku? Určitě se ti o něm občas zdá...“ Řidič se prudce začervenal a doufal, že jeho vousy to zakryjí. „Takovej Neokatolík mívá podivnou fantazii... Vyhodils ty zrůdy do vzduchu? Ne? Samozřejmě, máš strach je zničit.“ „Engole, prosím,“ řekla Yeuze. „Není to vůbec legrační.“ „Vím, ale dělá mi to dobře. Oba vás nenávidím, nenávidím vás, protože máte obě nohy, protože se umíte přizpůsobit, možná líp než já, protože mám pocit, že se z toho dostanete. Ale já jsem na tu šílenou expedici vsadil všechno. Chtěl jsem na sebe připoutat pozornost prezidenta Kida. Chtěl jsem být pan Někdo, mít moc, prachy. Tobě stačil celej život jen tvůj zadek, aby ses dostala nahoru. Cestující velvyslankyně Yeuze...“ Nakonec usnul, ale pokaždé je zanechával vyčerpané, traumatizované. Sám se ponořoval do uklidňujícího spánku, ale oni zůstávali každý sám se svým balíčkem krutých pravd.

„Měl jsem je vyhodit do vzduchu,“ vyčítal si Enrico. „Měl jsem to udělat. Stačilo zmáčknout spoušť. Proč jsem to neudělal? Můžeš mi říct proč?“

„Neví, co mluví...“

„Ale ano... I ty jsi zmatená, nemůžeš spát. Jsi vysílená po tý operaci a sedíš tu s lahví vodky. Pomalinku nás bude ničit.“

„Zítra mu bude líp, bude zas normální. Pochop, že...“

„Je pravda, že se občas na ty stvůry dívám. Je pravda, že mám návaly touhy se jich zmocnit. Tuhle jsem viděl samici, byla to napůl koza a napůl ženská a měl jsem erekci jako nikdy v životě... Bylo to... Ne, netvař se tak... Až doteď jsem nikdy nic takovýho nepocítil... Jsi nejkrásnější ženská, jakou jsem kdy potkal, ale to, co jsem prožíval tam ve vagóně, sám... Civěl jsem na ten zvířecí zadek... A Engol má pravdu... Pozoruju je a pokaždý je to to samý...“

„Klaustrofobie, málo odpočinku... Ano, Engol má pravdu. Hned jak mu bude líp, necháme ho tady a pokusíme se najít lokomotivu. Musíme něco dělat, bojovat proti otupění smyslů a nenechat triumfovat instinkty... Jinak se z toho nikdy nedostaneme."

Enrico si nalil vodku a po doušcích ji upíjel.

„Opravdu věříš, že se dostaneme pryč z Gravel Station? A co jestli pod sedmou pyramidou nic není? Jen písek a zase písek?"

„Jsem přesvědčená, že Kurtsova lokomotiva je tam dole, netknutá, nacpaná vším, co potřebujeme, abychom se z toho dostali. Olej, jídlo, nástroje na výměnu nebo výrobu kolejí, výhybky, kormidla. S ní a s jejím unikátním počítačem hladce zvládneme elektronické zátarasy Výhybkářů. Budeme vlastnit fantastický arzenál, který je schopný zničit jakoukoliv bojovou jednotku."

Enrico dělal, že poslouchá, a díval se z okna. Vlkodlaci se stáhli a odnesli si s sebou co nejvíc potravy. Byli se svými mláďaty v teple, všichni pohromadě, v zápachu, který jim zřejmě vyhovoval.

31

Dlouho před úsvitem se Engol sám vysoukal z tendru a dostal se do řídicí kabiny. Předpokládal, že ty dva překvapí v jednom spacáku, ale Yeuze spala na jedné straně a Enrico usnul u okénka. Probudil se a otočil se k Engolovi.

„Jdu se napít," vysvětlil mu Engol. „Zvládnu to sám." „Je tam kafe, jestli chceš."

„Ne, vodu, jenom vodu, mám ještě slabou horečku, ale už je to mnohem lepší."

Řidič si ho nevěřícně prohlížel. Byl velmi udivený, protože Engol se choval mile, tedy alespoň ne agresivně.

„Voda mi dělá dobře. Yeuze spí?"

„Čtyři hodiny byla vzhůru a nevzbudila mě. Nemohla usnout."

„Venku se nic neděje?"

„Ne. Nevrátili se."

„Asi se věnujou rozmnožování, aby jich bylo ještě víc. Pochopil jsem to. Každý narozený mládě je vlastně radiátor navíc. Člověk prý vydává asi čtyřicet wattů. Vlkodlak možná padesát. Za hodinu... Sto vlkodlaků znamená pět kilowattů nepřetržitě. To je minimální teplo. Přidej k tomu skládku, ta může vydávat obrovský množství energie, možná padesát stupňů. No, a takhle v tom smradu vyřešili problém vytápění. Ale jak se živili, než jsme přišli my? Obětovali ty nejstarší z nich? Proč ne? Primitivní soběstačná ekonomie. Ledaže by na skládce rostly houby, což není tak hloupá domněnka. S houbama se dá přežít, je to rostlinné maso. Sežrali i všechno ostatní, archivy stanice, kůže, dřevo. Určitě tu existovalo skladiště starých dřevěných pražců, tak jako v každý starý zmizelý stanici."

Enrico připravoval kávu a rozhodl se, že upeče taky chleba. Docela se mu podařil, ale Engol se ho nechtěl ani dotknout a raději si vzal mražený, se syntetickým medem.

„Brzy budu zas ve formě," prohlásil. „Za dva dny mě tu budete moct klidně nechat. Udělal jsi s cisternou to, co jsem navrhoval?"

„Ještě ne. Postarám se o to."

„Nesouhlasíš s tím, co? Myslíš, že to je blbost, že jo?"

„Vůbec ne. Ale budu potřebovat pomoc. Chceme tam naházet starý kola od vagónů, ale pro jednoho je to příliš náročná práce. Yeuze nemá dost síly a potřebuje spát. Ty dvě operace ji vyčerpaly. Nezdá se mi, že by sis toho všiml."

„Chceš tím říct, že jsem odpornej sobec, kterej vám otravuje život. Možná máš pravdu, ale já jsem ještě tady. Budete mě muset snýst."

Yeuze se vzbudila později a byla celý den jako praštěná. Engol se odmítal vrátit do své díry, jak tomu místu říkal, a chtěl mocí mermo sledovat převaz. Zkoumal pahýl ze všech stran a úhlů, dokonce i pod lupou, prý aby se ujistil, že v něm není žádná infekce.

„Výborně, zdá se, že je to zdravý," uznal po chvíli.

Enrico se snažil napojit na cisternu další potrubí, ale nešlo mu to. Nakonec uznal, že Engolův nápad bude asi lepší.

„Zítra se do toho pustím."

„Zítra, vždycky až zítra," zlobil se marod.

Yeuze si šla k večeru opět lehnout, protože se necítila dobře, a Engol se konečně vrátil do svého koutu.

Enrico připravoval jídlo, sám ho snědl a díval se ven. Taky vypil plno vodky, a proto věřil, že má halucinace, když spatřil ve světelném průzoru jednoho z reflektorů dvě siluety.

Byli to vlkodlaci. Samice. Jedna se zdála být velká, měla oslí hlavu, ale zbytek těla byl ženský. Druhá, menší, se lidské postavě blížila ještě víc; malá hlava pokrytá blond vlasy, poprsí.

Vzdálil se od okénka, loknul si vodky a sklonil se nad Yeuze, aby jí sáhl na čelo. Hořelo. Ale rychle na tu starost zapomněl a vrátil se k okénku. Ještě tam byly, ta větší ležela na boku a ta menší kolem ní lezla po čtyřech a všemožně ji vískala. Pak se otočila a nabídla řidiči absolutně nestydatý pohled.

Yeuze se zdály příšerné sny. Vlkodlaci zaplavili lokomotivu a vařili Yeuze v kotli. Nebylo jí nic platné, když si ve spánku říkala, že s trubkovým kotlem to je nemožné. Přesto cítila štípavou vařící vodu.

Probudila se s vysokou horečkou, doslova se koupala v potu. Sedla si, sundala si pyžamo a utřela se jím. Znovu se chtěla zavrtat do spacáku, když zjistila, že Enrico není v kabině. Myslela si, že se šel podívat na Engola, a tak se otočila na druhou stranu a spala dál.

Zlé sny pokračovaly, ale byly jiné. Stál před ní Lien Rag a měřil Si ji přísným pohledem, jako kdyby zapomněla vykonat věci nejvyšší důležitosti. Ptala se ho, jestli jí zazlívá, že se ještě nedostala do velké pyramidy, ale neodpověděl

jí.

„Yeuze?“

Engol s ní třásl a ona byla ráda, že ji vzbudil. Bylo ráno.

„Nevíš, kde je Enrico?“

Zavrtěla hlavou.

„Nikde ho nemůžu najít, ani uvnitř, ani venku. Zkoušel jsem vysílačku, ale neodpovídá.“

32

Byli asi jeden kilometr od stanice. Vypadala jako každá ubohá stanice na ledovci, kromě těch pyramid seřazených po pravé straně. Převyšovaly skleněný poklop nejméně o čtyřicet nebo padesát metrů.

Trať vedla přímo do Gravel Station, ale byla tam ještě jedna trať, na levé straně, která s největší pravděpodobností směřovala do Gen Station. Poklop zdálky vypadal jako šapitó, což potěšilo hlavně Bibiho.

Zrovna svítalo a denní světlo jim odhalilo poklop v pokročilém stadiu rozpadu. Stožáry vypadaly pokřivené, na mnoha místech chyběly tabule skla nebo plexisklo.

„Vánice si s tím teda pohrály,“ řekl obr. „Podle mě v tom nikdo nemůže přežít a vůbec mi není jasný, jak to dělají vlkodlaci. I když jsou to stvůry, jsou to teplokrevní savci.“

Gus ukázal na infračervenou stupnici.

„Jsou tam nesporně dva zdroje tepla. Jeden je velký, druhý mnohem menší. Ten větší by mohl být z lokomotivy. No, budiž. Ale kdo by byl na palubě? Novináři, co dokázali obelstít Výhybkáře? Anebo samotní Výhybkáři?“

„V tom případě, synku, by si nás všimli a už by tady byli i s obrněnou lokomotivou. Nikoho tu nevidím. Novináři? No, nevím...“

„Myslíš... konkurence?“

„Víš, hochu, ty přípravy nám přece jen nějakou dobu trvaly a nějaké informace určitě unikly. Je možný, že se sem nějaký mlsný chlapíci vypravili. Jestli se odvážili vyhubit vlkodlaky, tak je dostanu do jednoho. Znám takový drsňáky. Nezastaví se před ničím.“

„Viděli nás?“

„To je možný, jestli mají detektory. Jinak ne. Přiblížíme se ještě o kousek a uvidíme.“

Jeli krokem, aby lokomotiva nevydávala páru, a dostali se až k průjezdové komoře. Bibi si nejprve nevšiml, že se Gus teple obléká.

„Hele, co chceš dělat?“

„Trochu akrobacie,“ ušklíbnul se Gus. „Vyrazím na procházku po střeše poklopu.“

„Zbláznil jsi se? Vždyť je popraskaná.“

„Vrstva ledu vydrží a navíc, já mám zkušenosti. Podívám se, jak vypadá okolí. Nepojedeme dál, dokud nezjistím, že to není nebezpečný. Pyramidy budou z písku překrytýho vrstvou ledu. Musíme se tam alespoň podívat.“

„A co když tam žádný archivy nejsou...?“

„Je možný, že je ty vlkodlačí kozy zchroustaly, ale mám na mysli jiný indicie. Třeba vagóny na přepravu písku. Speciální vagóny. Viděl jsem je v Mosambik Station. Jsou do véčka, nepropustný, a dole mají vyklápěcí zařízení.“

„Ty myslíš na všechno,“ obdivoval ho obr.

Gus si s sebou vzal jen to nejlehčí vybavení a ihned začal šplhat na ledový útes, který pokrýval poklop. Za půl hodiny, pro něho úžasnou rychlostí, se dostal na střechu stanice. Bibi dole se celý třásl strachy. Vždycky trpěl závratí.

Gus mu dal znamení, že je všechno v pořádku. Mohli spolu mluvit přes vysílačku, ale zatím raději mlčeli.

Gus lezl po střeše a občas se zastavil a zkoumal průrvy v ledu.

Jasně,“ zašeptal. „Tři.“

„Zdroj tepla?“

„Zatím nic.“

Během dalších deseti minut se vysílačka opět odmlčela. Bibi neviděl svého přítele a pomalu na něj šla hrůza.

„Bibi... Viděl jsem vagón na písek... První...“

„Nějaký obyvatelé?“

„Nic... Cítím teplo. Mimoto led na poklopu přede mnou trochu roztál. Budu se moct podívat dolů.“

Další minuty nesnesitelného čekání.

„Je tam lokomotiva v dost divný pozici na zhroucený točně. U kotelny se tvoří kondenzace. Bydlí tam lidi. Lokomotiva je ze Společnosti mořskýho ledovce. Vidím na poznávací značku.“

33

Nedokázal Yeuze zastavit, vydala se hledat Enrica. Zjistili, že je řidič opustil jen tak, nic si s sebou nevzal, ani zbraně, ani vysílačku. Jen kombinézu. Engol mohl žadonit, vyhrožovat, vysmívat se, jak chtěl, mladá žena si vzala odpalovač a vyšla ven. Od té doby čekal. Doplazil se až k okénku a musel si sednout na krabici sušeného masa, aby se mohl dívat ven.

Viděl jen sudy potravin, které Enrico naskládal na protější nástupiště, sudy rybí moučky, mouky, cukru. Ale po Yeuze ani stopy.

Lehl si dolů na zem, pahýl ho začínal trochu bolet. Asi rány moc namáhal, jak se šplhal k okénku, ale nedokázal už dál snést tu samotu.

Zkoušel se vyškrábat na stoleček, ale dopadl na záda a uhodil se do rány. Pomalu se zvedl a úplně náhodou se mu pohled zastavil na radaru. Co to bylo za ten vagón, který se zdál na ukazateli poměrně neporušený? A infračervená signalizovala na jihu zdroj tepla. Neuvěřitelné. Buď se zbláznily přístroje, anebo on sám.

Hledal vysílačku, kterou tam nechal Enrico. Yeuze ji zavěsila na stěnu a on ji teď nahlas proklínal. Dlouho hledal něco, čím by ji shodil dolů. Neustále vystrašeně pokukoval po ukazatelích, ale ty ukazovaly to samé co před chvílí.

„Yeuze! Do prdele, Yeuze...! Jsou tady, nevím kdo, ale jsou tady...! Výhybkáři nebo někdo jinej, železniční banditi nebo lovci tuleňů... Nebo duchové, nebo kdokoliv jinej, hlavně aby tu byli... Yeuze, prosím..“

Konečně se mu podařilo shodit vysílačku a okamžitě ji zapojil.

„Yeuze...? Slyšíš, Yeuze...? Vrať se! Přijeli sem nějaký neznámý lidi... Radar signalizuje vagón vně stanice a infračervená stupnice důležitej zdroj tepla... Yeuze, ty bláznivá ženská, slyšíš mě nebo ne...?“

Hlasitě vzlykal, snažil se změnit frekvenci, aby mohl případně zachytit rozhovor těch „druhých“, ale všude bylo ticho.

„Yeuze, o Enrica se postaráme později... Yeuze...“

Znovu hledal frekvenci těch druhých. Nebylo možné, že by zůstali potichu. Anebo to byli duchové, nebo nějaký špinavý týpkové, který se připravovali na nějakej podraz. Doplazil se k Enricovu odpalovači a popadl ho.

„Poslouchášmě, Yeuze? Vrať se, je nebezpečný zůstat venku.“

„Vracím se.“

Myslel, že se mu srdce úlevou rozskočí.

„Jsi to ty, určitě jsi to ty?“

„Vracím se.“

„Našla jsi ho?“

„Ano.“

Snažil se uklidnit, opřel se o stěnu a čekal. Viděl ji přelézat komoru. Držela něco v náručí. Něco černého...

„Ne,“ zakřičel. „Nechci... Proč jsi to přinesla...?“

„Našla jsem to na nástupišti. U vagónu. Jenom hlavu, jenom jeho hlavu.“

Svezla se na podlahu, křečovitě držela tu příšernou věc, vzlykala. Engol viděl, jak sklonila svou hlavu, jako by chtěla tu druhou políbit na čelo.

„Nedělej to!“ zařval na ni. „Zakazuju ti tohle dělat.“

Yeuze zvedla hlavu a nepřítomně se na něj podívala.

„Co říkáš?“

Měla na sobě helmu a Engol nemluvil do mobilního vysílače.

„Počkej,“ zarazila se. „Dva lidi spolu mluví...“

Zděšeně vykřikla.

„Tam nahoře na poklopu je nějakej člověk a právě říkal, že nějaká žena vešla do lokomotivy...“

„To jsem ti právě chtěl říct,“ zašeptal Engol, zatímco Yeuze pustila Enricovu hlavu. „Už jsou kolem nás.“

34

„Žena,“ opakoval Bibi a snažil se zakrýt nedůvěřivý tón svého hlasu. „Žena, která nesla mužskou hlavu, je to tak?“

„Myslíš, že vyšiluju? To jsem teď právě viděl a taky desítky vlkodlaků nakupených kolem vzdálenějších vagónů. Poslyš, vzpomínat si na to, že jsem s nimi kdysi žil, je mi k ničemu. Mám strach. Mám příšernej strach.“

„Vrať se, kámo. Užs toho zjistil dost.“

„Pokusíme se s nimi navázat spojení. Co kdybychom jim vyložili karty na stůl?“

Bibi váhal.

„Co tím riskujeme?“

„Schovej se, vrať se nejdřív na tlustou vrstvu ledu a pak uvidíme.“

Mrštně jako opice se mu Gus znovu vyhoupl před očima, dal mu znamení, že je všechno v pořádku, a začal vysílat na různých frekvencích.

„Viděl jsem tu ženu vejít do lokomotivy... Určitě to byla žena..., poznal jsem to i přes kombinézu. A dokonce si nejsem jistý, jestli jsem ten obličej už někde neviděl.“

Uvnitř lokomotivy na sebe Yeuze s Engolem ustrašeně hleděli a báli se nadechnout. Yeuze ucpala rukou svůj mikrofon, ale usoudila, že je to nedostačující. Engol si opatrně seřizoval svoje vybavení.

„Volám obyvatele lokomotivy, která je zaseknutá na točně a označená jako majetek Společnosti mořského ledovce číslo T.M.289. Máme mírové úmysly. Přijeli jsme do Gravel Station z důvodů, které se netýkají vašich vlastních zájmů. Jen ze zvědavosti. Chtěli jsme se podívat na ty podivné tvory, kteří tu, jak se zdá, žijí...“

Engolovi se zdálo, že se Yeuze z obličeje vytrácí děs, že se uvolňuje. Položil si prst na ústa, aby ji varoval.

„Vím, že v místech, jako je toto, je každý příchozí okamžitě podezříván z nekalých úmyslů, ale můžu vás ujistit, že v našem případě tomu tak není. A co se mě týče, moje procházky na střeše plně závisí pouze na síle mých paží a rukou. Jsem mrzák a akrobat. Jmenuju se Gus... Tedy vlastně jsem ztratil paměť a vzpomínám si jen na poslední dva roky. Ale zdá se, že mé pravé jméno je Lienty Ragus.“

Yeuze otevřela ústa a snažila se promluvit. Engol si přál se na ni vrhnout a zadržet její výkřik.

„Lienty Ragus. Doprovází mě jeden přítel, který z opatrnosti zůstal venku, mimo stanici. Myslím, že se vás nemusíme bát, stejně jako vy nás, ale i tak zůstáváme přece jen opatrní.“

„Lienty Ragus,“ zařvala najednou fanaticky Yeuze. „Lienty Ragusi, jsem Yeuze, družka vašeho přítele Liena Raga. Vím, kdo jste. Měl jste velký chov sobů, tam nahoře na arktickém severu. Nemůžu uvěřit, že jste ještě naživu... Je to tak dávno, co jste zmizel v Propasti vlkodlaků... Tak dávno...“